

Σ3

τρίανταιβηα

συλλογή διηγημάτων

microstory

Σ3 τριάντα**ι**β**ι**α

Συλλογή Διηγημάτων

microstory.gr

Η συλλογή διηγημάτων «33» διατίθεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο μέσω του διαδικτυακού τόπου microstory.gr, σε ηλεκτρονική μορφή με άδεια Creative Commons.

[Αναφορά δημιουργού-Μη εμπορική χρήση-Όχι παράγωγα έργα]

Αναλυτικότερες πληροφορίες διαβάστε στην διεύθυνση

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr>

Σχεδιασμός Εξωφύλλου: Λάμπρος Δερμεντζόγλου [microstory.gr]

Σελιδοποίηση: Λάμπρος Δερμεντζόγλου [microstory.gr]

Επιλογή Κειμένων: Φίλιππος Γαλιάσος, Λάμπρος Δερμεντζόγλου, Ελένη Κοφτερού,

Έτος Κυκλοφορίας: 2013

Όταν πεθαίνουν οι συγγραφείς, γίνονται βιβλία, τα οποία εν τέλει δεν
είναι και τόσο κακή επιλογή μετενσάρκωσης...

Jorge Luis Borges

Αντί προλόγου

Όταν το Νοέμβριο του 2012 ξεκινούσε η προσπάθεια να «στήσουμε» μια διαδικτυακή πλατφόρμα ανοικτής λογοτεχνίας, είχαμε επίγνωση ότι εκ των πραγμάτων απευθυνόμαστε σε ένα περιορισμένο κοινό. Σύντομα νιώσαμε μια ευχάριστη έκπληξη, αφού διαπιστώσαμε ότι τελικά δεν είμαστε λίγοι, απλώς δεν γνωριζόμαστε.

Δεν είμαστε λίγοι, όλοι εμείς, που ζούμε έξω από τον κύκλο, του πόσα έχεις, της καταπάτησης των αξιών και της μιζερίας, που κάποιοι έχουν φτιάξει και προσπαθούν με κάθε τρόπο να μας εντάξουν σε αυτόν.

Δεν είμαστε λίγοι εμείς, που σιγοτραγουδάμε το Σιγά μην κλάψω, σιγά μη φοβηθώ και πιστεύουμε ότι δε θα χαθούμε αν βγούμε από τον κύκλο τους.

Σήμερα, το www.microstory.gr είναι ταυτόχρονα πομπός και δέκτης της ανησυχίας, της σκέψης, της πρότασης, της δημιουργίας.

Το κάθε κείμενο που παρουσιάζεται στις σελίδες του, λειτουργεί σα σύγχρονη φρυκτωρία μεταφέροντας δύναμη, προβληματισμό, συναίσθημα και πάνω απ' όλα ελπίζει ότι τελικά δεν είμαστε λίγοι.

Να λοιπόν, που το διαδίκτυο, μας επιτρέπει να ενώνουμε ο καθένας το προσωπικό του στίγμα, με το στίγμα όλων όσοι βρίσκονται σε κάποια μικρή ή μεγάλη χιλιομετρική απόσταση από εμάς.

Εασίλης Αρδάς
για το Bonusmallmag

ΠΕΡΙΕ (Ρ) ΧΟΜΕΝΑ

Made in Latin America | Δημήτρης Δεγαμινιώτης
Αγάπα με αν τολμάς | μισή μερίδα
Αμαζόνες στην επίθεση | Ματίνα Νίκα
Ανέκδοτα | Φίλιππος Φίλιας
Απώλεια | Χρήστος Δούλης
Αστέρες και αστερίσκοι | Κατίνα Ελάχου
Αυτοχειρόγραφο | Χρήστου Αρμάνδου Γκέζου
Α-Ω | Λάμπρος Δερμεντζόγλου
Δε μου 'ρχεται τίποτα να γράψω... | Γιάννης Τσιπέλης
Ελένη | Κατερίνα Τσούτσα
Ένα βήμα | Λευτέρη Ασπρόπουλου
Η ευχή | Μικέλα Φερούση
Η θυσία | Κώστας Αλεξόπουλος
Η παραβολή του ληστή και του σκύλου | το ελατήριο
Η Στέλλα της οδού Καλλιδρομίου | Γιώτα Φλώρου
Η ψυχή του καλλιτέχνη | Μάρη Ι. Τσαμακίδου Παπαποστόλου
Μήπως άκουσες για βροχές; | Ναταλία Ηλία
Μια μέρα στη θάλασσα | Δημήτρης Ζαφείρης
Ο Άγιος στην πόλη μας | Μαρία Μπάστα
Ο φάκελος | Θεοδώρα Τζόκα
Όταν οι αμυγδαλιές ανθίσουν | Σμαραγδή Μητροπούλου
Οχτώ και δέκα | Κώστας Θερμογιάννης
Περάστε και καθίστε, παρακαλώ | Λάφνη Κιολέογλου
Πρώτη μέρα θάνατος | Μαριάννα Γεωργοτά
Πως πέρασα αύριο | Μάρκος Ξύδας
Σημάδια ψυχής | Τάνια Ζαρζαβατσάκη
Στα δύο | Νίκη Μαρούλη
Στη σκιά | Φίλιππος Γαλιάσος
Στιγμή | Γιώργος Γραμματόπουλος
Συγνώμη | Χάρης Γαντζούδης
Τα τελευταία Χριστούγεννα του Πετρίτ | Νίκος Μεντζίνης
Τα χρώματα της νύχτας | Νιόβη Λύρη
Το αλφάβητο | Ελένη Κοφτερού

Made in Latin America

του Δημήτρη Δεγαμινιώτη*

Η μέρα χάνεται βιαστικά, τώρα τελευταία αδυνατώ να την προλάβω.... Μέχρι να πιω τον καφέ μου έχει εξαφανιστεί.... Έχει εξαφανιστεί όπως έχουν εξαφανιστεί από δίπλα μου πολλές γυναίκες κομήτες.... Γυναίκες που φρόντιζαν να κάνουν ηχηρή την παρουσία τους και να φεύγουν σαν γάτες....

Πηγαίνω στην κουζίνα να φτιάξω ένα τοστ, κάπου κάπου πρέπει να τρώω κάτι γιατί και αυτό το ρημάδι το στομάχι διαμαρτύρεται, ένα τοστ και λίγο χυμό πορτοκάλι θα βάλω και λίγο βούτυρο πάνω στο ψωμάκι να γίνει πιο μαλακό... δίπλα από την πολυθρόνα μου έχω ένα μικρό τραπεζάκι που συνήθως αφήνω το τασάκι και το ποτό τις ώρες που διαβάζω κάποιον από τους αγαπημένους μου συγγραφείς κάτι χειμωνιάτικα βράδια σαν και τούτο... απέναντι από την πολυθρόνα μια παλιά μπαλκονόπορτα με μονό τζάμι που θολώνει στα πρώτα κρύα με αφήνει να θαυμάζω μια υπέροχη θέα που φτάνει ως το παλιό λιμάνι...

Τα φουγάρα από τα παλιά εργοστάσια καπνίζουν ακούραστα όλη την ημέρα... απλώνουν ένα σύννεφο καπνού μπροστά μου σαν ομίχλη μπροστά στο λιμάνι... τα φώτα ασφαλείας των εργοστασίων μοιάζουν σαν σύγχρονοι φάροι, καθοδηγητές για τα παλιά βαπόρια που μεταφέρουν αργά και νωχελικά την πραγματεία τους.... όλο αυτό το τοπίο μπροστά μου, μου δημιουργεί μια απέραντη ανάγκη για φυγή...

Σκέπτομαι πολλές φορές τον εαυτό μου να ακούω το σφύριγμα από το παλιό βαπόρι καθώς μπαίνει στο λιμάνι και να τρέχω να φτιάξω την βαλίτσα μου... μέσα μου μια φωνή να φωνάζει... φύγαμε, φύγαμε, φύγαμε! και εγώ όλο και πιο γρήγορα να προσπαθώ να πετάξω δυο βρακία και φανέλες μέσα στην βαλίτσα...

θα μείνει μόνο για λίγες ώρες και μετά ρότα για τις ακτές τις Νοτίου Αμερικής...

Θα πάμε να φορτώσουμε ζάχαρη, να πιούμε ρούμι και να χορέψουμε σαν Λατίνοι εραστές στα παραθαλάσσια μπαράκια...

Κοιτάζω το διαμέρισμα... παλιό... οι τοίχοι έχουν σκάσει, ένα κουβαδάκι με νερό και φαγητό στην Μαρισουλα μένουν να θυμίζουν πως αυτό το διαμέρισμα κατοικείται από κάποιον... από ποιον όμως; Μήπως από αυτόν τον τρελογερο που τον διώχνουν οι λιμενικοί κάθε φορά που προσπαθεί να μπει στα καράβια της γραμμής;

- Έχετε εισιτήριο Κύριε; το πλοίο για Πάρο φεύγει σε μισή ώρα...

Εκείνος απορημένος μέσα στο λινό κοστούμι του και το λευκό καπέλο, κρατώντας μια βαλίτσα μισοκλεισμένη στα χέρια του κοιτάζει με ένα απλανές βλέμμα προς το καράβι... δεν μιλά παρά μόνο κοιτάζει και τα μάτια του βουρκώνουν... παρατηρεί τον λιγοστό κόσμο μιας χειμωνιάτικης γραμμής να επιβιβάζεται και σκέπτεται που είναι οι ναύτες; οι μηχανικοί; που είναι ο καπετάνιος με το σκυθρωπό πρόσωπο και την αλμύρα στην στολή του;

Κάνει δυο βήματα πίσω και γυρίζει προς το διαμέρισμα του... αν ξέρεις να κοιτάξεις προς τα κει, μπορείς να το εντοπίσεις στις στοιβάδες του τσιμέντου που κάποιοι τις λένε πολυκατοικίες... αν κοιτάξεις καλά προς τα κει μπορείς ακόμα και να δεις πως χρειάστηκε ώρα να φτάσει ως το λιμάνι....

Ο τρελογερος απογοητευμένος παίρνει τον δρόμο του γυρισμού, με έναν κόμπο ανάμεσα στα στήθη του... ούτε και σήμερα θα φύγει για τις αγαπημένες του ακτές...

Καθισμένος στην πολυθρόνα του έχοντας αγκαλιά την ξερακιανή Μαρισουλα, χαϊδεύοντας τις λιγοστές τρίχες που τις έχουν απομείνει πίνει αργά το ουίσκι του βλέποντας το παλιό βαπόρι να φεύγει από το λιμάνι... βλέπει τους ναυτικούς να τον χαιρετούν και τον καπετάνιο με την ξεθωριασμένη στολή να στέκει στην γέφυρα του πλοίου και να δίνει οδηγίες... άλλο ένα ταξίδι χωρίς αυτόν... άλλη μια ευκαιρία χαμένη... άλλο ένα ποτήρι

ρούμι που δεν γέμισε... άλλος ένας χορός που θα μείνει στερνός να περιμένει τον ναυτικό του...

Το τηλέφωνο χτυπά... φωνές από πιτσιρίκια ακούγονται να φωνάζουν...

- Χρόνια πολλά πάππου!!

- Έχετε κάνει λάθος.

Μια γερή ρουφηξιά φτάνει το τσιγάρο ως τα ακροδάχτυλα και το ποτήρι φεύγει με δύναμη στον τοίχο... η Μαρισουλα τρομαγμένη τρέχει ως την κουζίνα να κρυφθεί... η πόρτα χτυπά είναι η γειτόνισσα από απέναντι...

- Μήπως έχετε λίγο ζάχαρη?

- Το φορτίο με την ζάχαρη θα αργήσει μερικούς μήνες ακόμη...

αποκρίθηκε βαριεστημένα

Η γειτόνισσα τον πλησίασε και του χάιδεψε αργά το άσχημο του πρόσωπο... απαλά το χέρι της ακούμπησε το ρυτιδιασμένο κούτελο του και κατέβηκε ως τα ζυγωματικά... πλησίασε το κορμί της και άλλο μέχρι που ο τρελογερος ένωθε την θερμότητα του...

-Έας είπα κυρία μου το φορτίο θα αργήσει...

της επανέλαβε αλλά η φωνή του αυτήν την φορά έκρυβε μια ανησυχία καθώς τα χείλη της πλησίαζαν όλο και πιο κοντά του... τον φίλησε αργά στο μάγουλο και ένωσε τα γόνατά του να τρέμουν... ένωθε το μυαλό του να μην θέλει να θυμηθεί πως είναι αυτό το συναίσθημα

-θα ήθελα να φύγεις...

της είπε και εκείνη έμπηξε την γλώσσά της μέσα στο στόμα του με τόση δύναμη και λύσσα που έκανε δυο βήματα πίσω για να μην πέσει...

-Βάλε μου τρελογερε ένα ούισκι και διάβασε μου το αγαπημένο σου βιβλίο... ξέρεις πόσο μου αρέσει να σε ακούω να μου διαβάζεις...

Το επόμενο πρωί τον βρήκε γυμνό στο κρεβάτι, τα σεντόνια πεταμένα στο πάτωμα... ποτήρια μισοτελειωμένα και αποτσίγαρα δίπλα του έμοιαζαν τόσο παράταιρα στις πρώτες αχτίδες του Ηλίου...

Ήταν μόνος του και το μόνο που μπορούσε να διακρίνει ήταν ένας κρύος καφές δίπλα στο κομοδίνο... δίπλα από τον καφέ δυο μικρά φακελάκια ζάχαρης...

Η ετικέτα έγραφε «Made in latin America» και είχε μια γυναικεία φιγούρα να χορεύει.

* Ο Δημήτρης Δεγαμινιώτης ζει στην Αθήνα

Αγάπα με αν τολμάς από τη μισή μερίδα*

Τα δοκίμασαν όλα.

Μεχρι να βρουν που ανηκουν, μια ζεστη γωνια να χωθουν μεσα της. Καπνισαν τσιγάρα σε ταρατσες κοι-
ταζοντας τα αστερια και στα βραχακια του παλιου λι-
μανιου χαραξαν τριπαρισμενους στιχους, νιοβγαλτους.

Θα γυριζαν μια μερα εκει μα το κυμα ειχε ξεχασει
την μορφη τους και τους εδιωξε αφριζοντας, ετσι δεν
θυμηθηκαν, ουτε ειδαν πως οι στιχοι αντεξαν περισ-
σοτερο απο εκεινους.

Επειτα χαθηκαν και οι δυο αλλαξαν πολεις , σπου-
δες και ταξιδια, μεταμεσονυχτια τηλεφωνηματα και
συμβουλες online.Τα δοκίμασαν όλα , τον ερωτα, την
πικρα ,τα ορια τους και την υπομονη, κυριως την υ-
πομονη. Ολα αλλαζαν στην μικρη τους πολη, οι δρομοι
μικραιναν και ποδηλατα πλυμμηριζαν τον πεζοδρομο,
παγωμενα γιαουρτια παντου, παγωμενα προσωπα στο
χρονο.

Η πλατεια τους υποδεχτηκε με ενα συμμετρικο πε-
ταγμα των περιστερων πανω απ' τα κεφαλια τους και
εκεινοι ετρεξαν να χαθουν ο ενας στην αγκαλια του
αλλου, περασαν περιπου 2 χρονια, μετρησαν ποσες α-
γκαλιες τους αναλογουσαν σε σχεση με τον χρονο που
τους στερησε την συντροφια του ενος στον αλλο .

Η πρωτη φορα που γνωριστηκαν ηταν στην πεμπτη
δημοτικου οταν εκεινη, μετεγγραφη απο αλλο σχολειο,
εσερνε θλιμμενη την τσαντα της στο πατωμα, παρασου-
ροντας το μολυβι του που κειτονταν στο πατωμα μαλλον
πεθαμενο απο πληξη.

Της εκανε νευμα και καθισε αδιαφορα μαζι του στο
θρανιο, δεν συστηθηκαν, ουτε ανταλλαξαν λεξη

για μερες, μοναχα της χαρισε το μολυβι του που αναστηθηκε στα χερια της πλυμμηριζοντας τις λευκεςτου σελιδες σχεδια και λεξεις αρρηκτα συνδεμενες μεταξυ τους.Ηταν μικροσκοπικη μα τα δαχτυλα της οταν ζωγραφιζε φανταζαν γιγαντια στα ματια του, θαρρεις και με αυτα τα χερια θα μπορουσε να σκαρφαλωσει σε νοτες και να σμιλευσει ζωγραφιες πανω του.

Μεγαλωνοντας το εκανε, το πρωτο του τατουαζ βλεπεις το "χτυπησε" εκεινη, μαθαινοντας για την σχολη της, σε ενα ταξιδι κοντα της, ενα σαββατοκυριακο γεματο απο θυμησες και παιδικη αφελεια, αλλωστε τα ειχαν δοκιμασει ολα, πως να μην της χαριζε σαρκα και εκεινη για πολλοστη φορα μια ζωγραφια της, επανω του.

Ηταν ενα μεθυσμενο απογευμα που το δειλινο ξελογιαζε τα πουλια εξω απ' το παραθυρο της οταν την ρωτουσε απ' την αλλη γραμμη στο τηλεφωνο αν την αγαπαι, ηταν ενα μωβ απογευμα χωρις απαντηση.

Αλλαζαν οψεις και μαλλια, ερωτες σαν τα πουκαμισα, μοναχα τα ραντεβου τους δεν αλλαζαν, χριστουγεννα-πασχα και ισως καποια απ' τα καλοκαιρια που με μια σκηνη στον ωμο ταξιδεψαν μαζι πριν χαθουν κυνηγωντας στα σοκακια καινουργιους ερωτες.

Δεν παραδεχτηκαν ποτε πως μεγαλωσαν ο ενας μεσα στον αλλο, δεν παραδεχτηκαν ποτε πως μεγαλωσαν γενικότερα, ακομα μπορουσε να τον δει στο σχολειο με ματωμενα γονατα να σφιγγει τους μυς του προσωπου του για να μην κλαψει μπροστα της, ακομα μπορουσε να τους δει μαζι κατω απ' το σεντονι της μαμας με τους φακους στα χερια να γυρευουν φαντασματα και αραχνιασμενα ονειρα, τωρα ολα ειχαν αντικατασταθει απο θριλερ στο σκοταδι και ποη κορν.

του ειχε γραψει ειναι αναγκη να σε δω, sos, αυτο ξερα, τελεια και παυλα, μαζεψε δυο ρουχα και πηρε την πρωτη πτηση για ελλαδα, ειχε τοσα αναπαντητα ερωτηματα και τοση αποσταση , ειχε να την δει πεντε ολοκληρα χρονια και ενω δεν ειχε περασει ημερα χωρις να μιλησουν ,δεν την ειχε ξανακουσει ετσι.

Εφτασε περασμενες 5 το πρωι στο ελευθεριος βενιζελος και θυμηθηκε την εκφραση να φιλησω τα χωματα που της φαινοταν αστεια, τωρα δεν

εμοιαζε καθολου αστεια πια καθώς εβγαζε το ζακετακι της αφηνοντας την ζεστη να κατακτησει καθε κυτταρο της, ειχε υποστει αρκετη υγρασια και ψυχροτητα στην αγγλια αλλωστε.

Αποσκευες και εξοδος, τσιγαρο και ακουστικά, madrugada και this old house.

Ενα σφυριγμα αργότερα και τα ματια τους θα συναντιονταν εκει , γεματα δακρυα και συννεφα, αποφασισαν να μην πανε σπιτι, να τρεξουν στα βραχια να καπνισουν σαν αλλοτε κρυφα και να ανταμωσουν με την ανατολη.

-Είμαι εγκυος θα του ελεγε, *θα το κρατησω μονη μου, ο πατερας αποδειχτηκε σκετο τερας.*

Θα αρπαζε το τσιγαρο απ' τα χειλη της και θα φιλουσε την κοιλια της, δακρυα θα μουσκευαν την μπλουζα της και τα χερια της θα ζωγραφιζαν στην πλατη του στην αριστερη πλευρα μια τεραστια καρδια. Εφυγαν μαζι, εμειναν μαζι, γερασαν μαζι.

Δεν ερωτευτηκαν ποτε περασαν απευθειας στην αγαπη απο τα παιδικα τους χρονια, δεν κατεληξαν μαζι απο υποχρεωση η απογνωση, κατεληξαν μαζι απο μια απαντηση.

- θυμασαι εκεινο το απογευμα που σε ρωτησα αν μ' αγαπας; δεν απαντησες, χαμογελασες και αλλαξες κουβεντα, ησουν παντα φιλος και αδερφος μα μεσα μου εκαιγε η ερωτηση.

- Την απαντηση στην ειχα δωσει μικρη μου,..

- ποτε;

- χρονια πριν με ρωτησεις οταν τα ιερογλυφικα στο τατουαζ που μου εκανες θα εγραφαν, σ αγαπω στο χτες στο σημερα στο παντα, θα ελπιζω σε ενα μωβ δειλινο μαζι σου..

στα μωβ δειλινα και στις διαδρομες των ανθρωπων μεχρι να φτασουν σε μια ανατολη να δυσουν στο σωμα που αγαπουν για παντα..

* Η **μιση μερίδα** άνθρωπος (κατά κόσμον Έλενα Καρανικολάου) ονειρευοταν παντα να γινει ενα ολοκληρο ενα και εγινε οταν συναντησε τις λεξεις μεσα της, τον γιο της και την αγαπη της ζωης της. Γραφει στο blog της καθημερινα <http://missy-merida.blogspot.gr>. Η μιση μεριδα άνθρωπος ονειρευοταν παντα να γινει ενα ολοκληρο ενα και εγινε οταν συναντησε τις λεξεις μεσα της, τον γιο της και την αγαπη της ζωης της.

Γραφει στο blog της καθημερινα <http://missy-merida.blogspot.gr>.

Αμαζόνες στην επίθεση

της Ματίνας Νίκα*

Είμαι όμορφη μάγκα μου. Ωραίο πρόσωπο. Κι ωραίο σώμα. Πόσων χρονών είπες ότι είμαι; Δεν είμαι μικρή. Δεν έχει όμως ρυτίδες. Τί στα κομμάτια; Να 'ναι το makeup; Μα δε φαίνεται πολύ βαμμένη. Λίγο κραγιόν μόνο. Ωραία χείλη μάγκα μου. Για φίλημα. Για ρούφηγμα, για δάγκωμα. Να τη βουτήξεις και να την κάνεις να πει το δεσπότη Παναγιώτη! Τί να φορά άραγε; Στριγκάκι ή καμιά κυλότα με φιογκάκια και δαντέλες; Σύνελθε κακομοίρη μου! Με αυτού του είδους τις γυναίκες ποτέ δε μπορείς να ξέρεις. Έχουν το κοκαλάκι της νυχτερίδας αυτού του είδους οι γυναίκες. Καταστρώνουν μυστηριώδη σχέδια, ασύλληπτα για το δικό σου ταπεινό, αρσενικό μυαλούδακι. Χτυπούν εκεί που δεν το περιμένεις. Πετσοκόβουν την ισχυρή σου ανυπομονησία με το άψογο μανικιούρ τους. Απαγγέλλουν στίχους της Κικής Δημουλά ροκανίζοντας με ηδονή τα ανίσχυρα ψεύδη σου. Σε κατασπαράσσουν σαν πεινασμένες λείαινες κι η τρίχα μένει κάγκελο. Κι ύστερα σου τρίβονται σα χαδιάρες γατούλες. Μια στο καρφί και μια στο πέταλο. Κι από πάνω κλαίνε το Νείλο και τον Αμαζόνιο μαζί.

Κάτι του είχε πει για τις Αμαζόνες, τη Μαξιμώ και το Διγενή Ακρίτα, ποιά είναι πάλι δαύτη; Αυτός ο κακομοίρης μόνο για τη ζώνη της Ιηπολύτης κάτι θυμόταν αλλά τώρα τίποτα δε θυμάται. Τώρα τα πόδια του τρέμουν. Πώς να το δαμάσει το καθαρόαιμο; Δε δέχεται χαλινάρι. Τσινάει με φλεγματική ψυχραιμία. Μια χαρά δεν ήταν οι φοραδίτσες του στάβλου; Εβγαινε καμαρωτός, χέι χο, καβαλίκευε όποια του έκανε κέφι κι από κει παν κι οι άλλες.

Ούτε καφέ δεν πίνει τούτη δω. Άκουσον άκουσον! Να δεις που ούτε καν θα της περνάει από το μυαλό να ψήσει καφέ στον άντρα. Ούτε και καπνίζει. Να της

ανάψει το τσιγάρο, να της πιάσει την κουβέντα, να της πιάσει το χέρι, τι χέρι μάγκα μου... κι ύστερα τα πράγματα θα γίνονταν πιο εύκολα. Να τον δει, να τον θαυμάσει πόσο καλά προπονημένος είναι σε αυτό το άθλημα, πόσο προικισμένος καβαλάρης είναι, με πόση δεξιοτεχνία καλπάζει η φαντασία του!

Πόσο θα θελε να τη γδύσει, να τη δει γυμνή, να τη δει χωρίς την πανοπλία της, λες να τον έχει κόψει τον ένα της μαστό; Ωραία βυζιά μάγκα μου! Ακριβώς στο μέγεθος της χούφτας του! Μεγαλοδύναμε θεέ! Τόσα χρόνια προπονείται στη φαντασία και την ιηπασία, οι γυναίκες αγαπούν τις μεσαιωνικές παρελάσεις με τις μεταξωτές κορδέλες και τους σιδερόφρακτους ιηπότες.

Τούτη δω όμως είναι από άλλο ανέκδοτο. Δεν της αρέσουν τα γλυκά. Δεν της αρέσουν ούτε τα γλυκόλογα. Τόσα χρόνια επιβήτορας εδάφους-αέρος με σκανδαλώδη ευθυβολία και τώρα ούτε τη σκανδάλη να πατήσει δε μπορεί.

Τί στα κομμάτια της αρέσει; Άραγε της αρέσει να κάνει έρωτα; Ρε μήπως είναι παρθένα; Μήπως δεν της αρέσουν οι άντρες; Λάθος έκανε. Μεγάλο λάθος. Δεν το 'χει ξανασυναντήσει αυτό το είδος.

Γιατί πρέπει να το παραδεχτεί πως πήγε γυρεύοντας. Καλά ξεμπερδέματα τώρα μάγκα μου...

* Η Ματίνα Νίκα γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Έχει πτυχίο Γαλλικής φιλολογίας κι έχει φοιτήσει και στη σχολή ξεναγών. Αγαπά πολύ το διάβασμα και τη συγγραφή. Αγαπημένο της μυθιστόρημα είναι «Οι Ακυβέρνητες Πολιτείες» του Στρατή Τσίρκα. Τα κείμενά της βρίσκονται στη σελίδα της στο facebook. Το διήγημά της «Οδός Ονείρων» έχει δημοσιευτεί στον ιστότοπο «Ψυχο-γραφήματα»

Για χρόνια χτένιζε τη μητέρα μου μια παράξενη κομμώτρια που ερχόταν στο σπίτι μας, η κυρία Κατερίνα. Μεσόκοπη, ανύπαντρη, χωρίς στενούς συγγενείς, ζούσε μόνη σ' ένα δωάρι στην πάνω πόλη. Δεν είχα ξανασυναντήσει πιο παγερό άνθρωπο. Λιγομίλητη και τυπική σαν συμβολαιογράφος, διεκπεραίωνε την αποστολή της και μετά εξαφανιζόταν αθόρυβα λες και δεν υπήρξε ποτέ. Περιέργως, έδειχνε να με συμπαθεί και καμιά φορά, τσιμπώντας μου τρυφερά το μάγουλο, τραβούσε μια λοξή ψαλιδιά στις μακριές αφέλειές μου. Τι άραγε να την είχε διπλοκλειδώσει μες στον εαυτό της; Συχνά αναρωτήθηκα, μα όσο κι αν τη ρώτησα αργότερα, όταν ενηλικιώθηκα και σχετιστήκαμε κάπως, ποτέ δεν έλαβα ουσιαστική απάντηση. Όπως ποτέ δεν κατανόησα τους λόγους για τους οποίους αυτή η καταθλιπτική συμβολαιογράφος μεταμορφωνόταν σ' ευτυχημένη κληρονόμο τη χριστουγεννιάτικη περίοδο. Με το που ξεμύτιζε ο Δεκέμβρης, ξαφνικά άρχιζε να φλυαρεί εύθυμα, να μπαينوβαίνει στα καταστήματα, να μην ντρέπεται να περιστρέφεται στα καρουζέλ, να μοιράζει αφειδώλευτα δώρα κι ευχές. Παρότι δεν θυμάμαι πότε ακριβώς πρωτοπήγα, με τον καιρό έγινε παράδοση κάθε παραμονή Χριστουγέννων να την επισκέπτομαι για να της ψάλλω τα κάλαντα. Ήταν η μοναδική μέρα του έτους που πήγαίνα στο δικό της σπίτι. Πόσο ανυπόμονα την περίμενε! Θα πίστευε κανείς ότι ζούσε γι' αυτήν - τόση ήταν η λαχτάρα της. Καθώς δεν είχε κανέναν να την επισκεφθεί, στόλιζε το σαλόνι της γιορτινά κι έφτιαχνε ένα σωρό γλυκίσματα αποκλειστικά για μένα. Με υποδεχόταν πάντα με τιμές πριγκιπικές και αφού της τραγουδούσα τα κάλαντα καμπανίζοντας το τριγυνάκι μου, με γέμιζε γλυκά φιλιά και με φίλευε γλυκά. Κι επειδή γνώριζε ότι έπρεπε να τα κελαηδήσω ακόμα

κάμποσους συγγενείς κι ότι εγώ βιαζόμουν να ξεμπερδέψω με τα κάλαντα για να παίξω με τους φίλους μου, προκειμένου να παρατείνει την παρουσία μου, μου έλεγε του κόσμου τ' ανέκδοτα. Ανέκδοτα πρωτάκουστα, ευφάνταστα, ξεκαρδιστικά. Ποιο πονηρούλι ξωτικό της τα 'χε ψιθυρίσει όλα αυτά; Το πόσο έχω γελάσει στο χριστουγεννιάτικο дуάρι της κυρίας Κατερίνας, δεν περιγράφεται! Χωμένος σε μια παλιά πολυθρόνα, παρακολουθώντας με μάτια διήπλστα τις γκριμάτσες που συνδεδεαν την αφήγησή της, κρεμασμένος απ' τα χείλη της, έκλαιγα από τ' ασυγκράτητα γέλια, και τα δάκρυά μου ήσαν πεντάγλυκα, γιατί σταλάζανε πάνω στο πιατελάκι με τον κουραμπιέ που βαστούσα. Αλίμονο, πέρασαν αρκετά Χριστούγεννα ώσπου να καταλάβω ότι τα επινοούσε η ίδια. Και πως αυτός ο περίλυπος γελωτοποιός παιδευε το μυαλό του επί έναν ολόκληρο χρόνο σκαρώνοντας ευτράπελες ιστοριούλες, για να με κρατήσει κοντά του μονάχα δύο ώρες ετησίως.

Το σαλιωμένο δάκτυλο της μητέρας μου ξεκολλούσε με ταχύτητα τα φύλλα του ημερολογίου στον τοίχο της κουζίνας, μεγάλωσα, ανδρώθηκα, συνέβησαν πολλά, η ζωή μου πήρε απρόσμενη τροπή, έπαψα από καιρό να πιστεύω στους μάγους και στα κάλαντα. Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, έπαψα να πιστεύω σ' οτιδήποτε. Ωστόσο, στην κυρία Κατερίνα, που είχε πια αποσυρθεί γερασμένη στο διαμέρισμά της, συνέχισα να τα λέω αδιάλειπτα. Όχι όμως τόσο από καλосύνη, όπως άλλοτε, όσο από ιδιοτέλεια. Επιθυμούσα διακαώς να γευτώ τα ολόφρεσκα, χειροποίητα ανέκδοτά της. Ελέπετε, αφότου μεταπήδησα στο στρατόπεδο των κερδισμένων, αυτών δηλαδή που δεν στερούνται επειδή ακριβώς στερούνται όλοι οι υπόλοιποι, αδυνατώ να γελάσω. Ούτε να κλάψω μπορώ. Αυτός ήταν ο όρος του αθέατου συμφωνητικού που τελικά, ενδίδοντας, υπέγραψα. Κι αν σπεύσετε να με κατακρίνετε, θα σας απαντήσω ξερά ότι προτιμώ να είμαι αγέλαστος κι αδάκρυτος, παρά πειναλέος. Πιστέψτε με, οι άγγελοι δεινοπαθούν σ' αυτόν τον κόσμο. Ενώ οι πάντες τους πλημμυρίζουν διαρκώς με άχρηστους επαίνους, κανείς δεν τους προσφέρει ποτέ ούτε ένα ποτήρι νερό. Τη στιγμή της φλέγουσας ανάγκης, της αβάσταχτης δίψας, θαρρείς και περιβάλλονται από την έρημο Σαχάρα. Εροντούν αφυδατωμένοι πόρτες και κουδούνια, ωστόσο οι ένοικοι είναι μονίμως απασχολημένοι με τις δεξαμενές τους. Υπήρξα κάποτε άγγελος και σας μιλώ εκ πείρας. Τουλάχιστον τώρα εξασφάλισα μιαν άνετη, δροσερή γωνιά σε

τούτον τον παράδεισο, χάνοντας βέβαια τον άλλον, τον ψηλότερο, οριστικά. Θα ξεσκονίσω, λοιπόν, το παιδικό τριγωνάκι μου κι ανηφορίζοντας στην πάνω πόλη, θα ψάλλω κι εφέτος τα κάλαντα στην κυρία Κατερίνα, τον μόνον άνθρωπο που κατέχει το μαγικό αντικλείδι για τη διπλοκλειδωμένη περίπτωσή μου. Εξάλλου, γνωρίζω καλά ότι κι αυτή αναμένει την άφιξη του πρίγκιπά της. Θα την επισκεφθώ δήθεν για δύο λεπτά, αλλά, όπως πάντα, θα παραμείνω δύο ώρες. Και σφαλίζοντας τα μάτια μου ερμητικά για να ξαναδώ εκείνο το αγοράκι με τις μακριές αφέλειαes και να μην αντικρίζω το ζοφερό πορτρέτο της φθοράς - τ' αραιά, λευκά μαλλιά της, τις ξεχαρβαλωμένες μασέλες της, το αποστεωμένο πρόσωπό της - θ' αναλυθώ ολόκληρος σε γέλια μέχρι δακρύων πικρών, σαν χιονάνθρωπος που ξεπαγώνει δίπλα σε θερμάστρα ή σαν συμβολαιογράφος που μεταβλήθηκε προσωρινά σε κληρονόμο. Θεέ μου, πόση ανάγκη τα 'χω! Για να καταλάβετε, μετρώ τις μέρες ως την παραμονή των Χριστουγέννων - έγινα στο μεταξύ πιο ανυπόμονος απ' την κομμώτρια και πλέον είμαι εγώ αυτός που ζει για την καθιερωμένη ετήσια μας συνάντηση. Ποιος ξέρει τι ανέκδοτα μου έχει ετοιμάσει, η γλυκιά μου, ετούτες τις γιορτές. Κι ας είναι δέκα χρόνια πεθαμένη.

* Γεννήθηκα ακουσίως και διαμένω εκουσίως στην Πάτρα. Μολονότι σπούδασα την επιστήμη της Οικονομίας, στο Οικονομικό Τμήμα της Νομικής Σχολής Αθηνών, αναλώνω τον βίο μου διαβάζοντας Μαρσέλ Προυστ, ακούγοντας Λένα Πλάτωνος, κάνοντας παραθαλάσσιους περιπάτους, τρώγοντας σοκολατίνες κι ερωτευόμενος μέχρι θανάτου. Τον δε ελεύθερο χρόνο μου, εργάζομαι. Τα κείμενά μου βρίσκονται στη σελίδα μου στο Facebook (Filippos Filias)

Κυριακή μεσημέρι κατά τις δύο, την ώρα που ανακάτευα τη σάλτσα με τα μακαρόνια, χτυπάει το τηλέφωνο. Ήταν ο αδελφός μου. Με πήρανε από το Γηροκομείο, μου λέει... Η Κατέρω είναι στα τελευταία της. “Την προλαβαίνετε, δεν την προλαβαίνετε”. Είναι η θεία μας που τα τελευταία χρόνια ζούσε εκεί, στο γεροντοκομείο, όπως το έλεγαν.

Την ίδια στιγμή με τον αδελφό μου και τη θυγατέρα του, έφτασα και εγώ και ανεβήκαμε στο δωμάτιό της. Ήταν ξαπλωμένη, το κεφάλι της στα αριστερά, τα μάτιαμισόκλειστα και το στόμα ανοιχτό. Δεν καταλάβαινε, δεν είχε επαφή. Ανέπνεε αλλά όταν έβγαζε την αναπνοή της, ακουγότανε βαριά περίπου σαν ρόγχος. Πριν τρεις μέρες είχα ξανάρθει. Με είχε γυρέψει, αλλά δεν με αναγνώρισε. Της είχα βάλει στο στόμα μια ώριμη φράουλα, δεν μπορούσε να τη μασήσει. Είχα αγοράσει, από έναν μελαχρινό, από ξένο μέρος που πουλούσε φρούτα στην άκρη του δρόμου και είχε τα καφάσια μέσα σε φορτηγό. Όταν όμως ήλθε ο νοσοκόμος να την ταΐσει, συνήλθε, τον αναγνώρισε, έφαγε σχεδόν μισό πιάτο. Δεν ανησύχησα, δεν μου κακοφάνηκε πως αναγνώρισε αυτόν και όχι εμένα, δεν έχει ανάγκη σκέφτηκα. Τρώει. «Από την επόμενη που έφυγες, σταμάτησε να τρώει», μου είπε ο νοσοκόμος την Κυριακή το μεσημέρι. Κάτσαμε δίπλα της και αρχίσαμε να μιλάμε. «Ησυχάστε, μας είπαν. Θέλουνε ησυχία, άμα είναι να φύγουνε, δεν θέλουνε ούτε κλάματα, ούτε φωνές». Δεν φαντάστηκα, δεν πίστευα, δεν είχα ιδεί άλλη φορά κάποιον σε παρόμοια κατάσταση. Έκατσα δίπλα στο προσκέφαλό της. «Είμαι ο Χρήστος, της είπα και είναι εδώ ο Κώστας με τη θυγατέρα του και θα έρθει σε λίγο ο Βαγγέλης». Ο άλλος μας ξάδελφος. Ξαν να άλλαξε για λίγο ο ρυθμός της ανάσας της, για λίγο όμως, σαν να έδωσε σημείο

ζωής. Μας κατάλαβε είπα, κοιτάζοντας την ανιψιά μου. Την άλλη στιγμή, βυθίστηκε πάλι. «Είμαστε δίπλα σου, μαζί σου, δεν είσαι μόνη σου, συνεχίσα να λέω». Μπαινοβγαίναμε στο δωμάτιο. Το σώμα της είχε μείνει χωρίς κρέας, χωρίς μάγουλα, μόνο το δέρμα κολλημένο στα κόκαλα του κρανίου, γιομάτη και ελιές. Στο κρανίο της είχαν μείνει μόνο κάποιες τούφες από τα μαλλιά της. Στάξαμε σταγόνες νερό στο στόμα της, σαν να κινήθηκε ένα ελάχιστο η γλώσσα της. Σε λίγο όμως που υγράναμε τα χείλη και τη γλώσσα, ούτε που το κατάλαβε.

Έξω είχε ήλιο πολύ, το φως έμπαινε στο δωμάτιο, η ατμόσφαιρα και ο ουρανός του Μάη καταγάλανος, πεντακάθαρος. Μισόκλεισα την μπαλκονόπορτα, άφησα απ' έξω τη λάμψη και τη ζωή του Μάη... Η ανιψιά μου, ζητούσε να βρει το τηλέφωνο του παπιά... Η ανάσα της όλο και λιγότευε. Δεν ακουγόταν καλά, καλά. Το σεντόνι που ανεβοκατεβαίνει στο στήθος από την ανάσα της όλο και κινείται λιγότερο. Μετά από κανένα μισάωρο σαν να συσπάστηκε όλο το πρόσωπό της, για λίγο ούτε μισό λεπτό. Ξαν να ήταν καλά και πονούσε η την ενοχλούσε κάτι. Ρυτίδες έκφρασης σχηματίστηκαν στο δέρμα στα μάγουλα και στο μέτωπο. Χωρίς να πει τίποτα, χωρίς να βγάλει ήχο. Ποιος να ξέρει τι ένοιωθε η τι έβλεπε. Ξαν να την δυσαρστούσε κάτι σαν να δυσφορούσε με κάτι... Μετά ηρέμησε πάλι. Πήρε κάνα δύο βαθιές ανάσες. Δεν τις μετρήσαμε. Είχα ακούσει ότι άμα είναι να φύγει κάποιος, παίρνει τρεις και μετά τίποτα. Εμείς είμαστε δίπλα της. Της έλεγα «όλα θα πάνε καλά, ησύχασε, ηρέμησε, όλοι εδώ είμαστε, δίπλα σου, κοντά σου, δεν σε αφήνουμε, όλα καλά θα πάνε». Ούτε ανάσα ακουγότανε, ούτε ο βρόγχος σαν έβγαζε την ανάσα της. Υπέθεσα πως συνέχιζε να αναπνέει σιγά και δεν άκουγα. Συνέχισα να της μιλάω, χωρίς να είμαι σίγουρος αν με καταλαβαίνει. Ήλθε ο νοσοκόμος με το πιεσόμετρο. Της άνοιξε το χέρι που ήταν διπλωμένο στο στήθος, έβαλε το ακουστικό στη φλέβα της και προσπάθησε να πάρει την πίεση. Τίποτα δεν άκουσε. Ούτε σφυγμό, ούτε ζωή. Το πρόσωπο δεν είχε έκφραση, δεν είχε πνοή, ένα πρόσωπο κενό, άδειο, με ένα στόμα μισάνοιχτο να φαίνονται οι ρίζες των κάτω δοντιών.

Ένα πιεσόμετρο που η βελόνα του δεν κινείται και ένα ακουστικό χωρίς χτύπο, δείχνει πως 94 χρόνια ζωής εδώ κάτω στη γη, γίνονται μια τελεία

στο σύμπαν. «Εσθίεσε, μας είπε, ζώή σε σας». Άφησε την παλάμη της ελεύθερη, ο καρπός της λύγισε και έπεσε σε αργή κίνηση στο κρεβάτι δίπλα στο σώμα της. Συνειδητοποιήσαμε πως μόλις είχαμε ιδεί έναν άνθρωπο να σβήνει. Δεν είπαμε τίποτα, δεν βγάλαμε μιλιιά δεν είχαμε κάτι να πούμε, Χρειάστηκαν μερικά λεπτά να το καταλάβουμε. Η ώρα ήτανε τρεισήμισι το μεσημέρι 15 Μαΐου 2011. Έβαλα το χέρι μου κάτω από το πηγούνι της, το πίεσα προς τα επάνω να κλείσει το ανοιχτό στόμα και αυτό ξανάνοιγε. Η τυφλή γιαγιά του διπλανού κρεβατιού, συνέχισε να κοιμάται. Σπάνια μιλούσε, σπάνια ζητούσε κάτι. Πήγαμε έξω από το δωμάτιο και κάτσαμε σε αδειανές καρέκλες.

Εαν να είχε αδειάσει κάτι μέσα μας. Μας είχε σοκάρει η θέα του ανθρώπου που του φεύγει η ζωή, που το πρόσωπο μένει ανέκφραστο, που το τέλος είναι μπρος στα μάτια σου, που ο άνθρωπος που ήξερες τόσα χρόνια είναι τώρα ένα άψυχο πράγμα. Σε σοκάρει η ώρα της απώλειας. Δεν υπήρχε πια λόγος να πάμε στο κρεβάτι της. Την σκεπάσαμε με ένα σεντόνι και περιμέναμε.

Σε καμιά ώρα ήλθαν από το γραφείο τελετών. Πιάσανε με τα χέρια τους τις τέσσερις άκρες του σεντονιού, που ήταν κάτω από το σώμα της, τη σηκώσανε την αποθώκανε σε ένα φορείο. Το σηκώσανε στα χέρια και κατεβήκανε στο ισόγειο, στην έξοδο.

Δεν είχε ακουμπήσει άντρα, δεν την είχε αγαπήσει άντρας δεν κοιμήθηκε ποτέ με άντρα. Καλό σου ταξίδι τζία Κατίνα. Έτσι την έλεγα μικρός.

* Ο Χρήστος Δούλης γεννήθηκε στην Κέρκυρα. Τα καλοκαίρια που ζει εκεί, δημοσιεύει σε τοπικές εφημερίδες κείμενά του με ότι τον συγκινεί, ότι τον τσιγκλάει, ότι του καρφώνεται. Επίσης ψάχνει εκδότη για το μυθιστόρημά του.

Αστέρες και αστερίσκοι της Κατίνας Βλάχου*

Ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ Λιούσκιν ήταν αναμφισβήτητα ο επιφανέστερος αστροφυσικός στη χώρα του. Απόδειξη ότι είχε εκλεγεί τακτικός καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Μόσχας, αυτός, ένα παιδί που μεγάλωσε στις στέπες της Σιβηρίας. Μάλιστα. Ήταν σήμερα ο πρώτος των πρώτων στον τομέα του. Θέλεις το πείσμα του να διαπρέψει, θέλεις που ο θεός του ήταν πρόεδρος της κοινοτικής επιτροπής στο Ταλίν, σήμερα είχε την τύχη να διδάσκει αυτή την απαιτητική επιστήμη και να συμμετέχει σε διεθνή συνέδρια, όπου αντάλλασσε απόψεις με ομολόγους του από τα μεγαλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου. Θα μπορούσε κάλλιστα να επαναπαύεται στην ήδη καταξιωμένη προσφορά του ως αστροφυσικός και να περνάει τον καιρό του πιο χαλαρά. Αλλά ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ Λιούσκιν είχε πάθος με την έρευνα του σύμπαντος. Άσε που, όταν φθάσει κανείς σ' αυτά τα επίπεδα επιστημονικής καταξίωσης, οφείλει, τόσο στον εαυτό του όσο και στην επιστημονική κοινότητα, να μην κοιμάται ήσυχος. Να κυνηγάει τις πρωτιές και μάλιστα διεθνώς. Κι αν δεν υπήρχε αυτός ο καλώς εννοούμενος ανταγωνισμός, οι επιστήμες θα έμεναν στάσιμες ή θα προχωρούσαν με ρυθμούς χελώνας.

Ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ, κάθε που ετοιμαζόταν για κάποιο συνέδριο, μήνες πριν ξενυχτούσε στο γραφείο του, ό-ταν όλοι στο σπίτι είχαν πέσει σε βαθύ ύπνο. Έπρεπε οπωσδήποτε να κάνει μίαν ανακοίνωση με πρωτότυπο περιεχόμενο. Αν άφηνε την προσπάθεια για αργότερα, θα τον προλάβαινε ίσως κάποιος άλλος. Αγώντας δρόμου, λοιπόν, και φαιάς ουσίας. Ευτυχώς η Ναταλία Ιγνάτιεβα, η γυναίκα του, είχε πια συνηθίσει να κοιμάται μόνη της. Του έφερνε μετά το δείπνο το σαποβάρι και ένα καλό κομμάτι κέικ με καλαμποκάλευρο

και σταφίδες που του άρεσε, και τον άφηνε στην ησυχία του. Ο μεγάλος επιστήμονας διακρίνεται για την ικανότητά του να παρατηρεί και να συνδυάζει πληροφορίες, που σε έναν αδαή θα έμοιαζαν άσχετες μεταξύ τους. Και ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ είχε αναμφισβήτητα αυτό το χάρισμα. Συχνά ξάφνιαζε τους φοιτητές του με τις οξυδερκείς παρατηρήσεις του, πολλές από τις οποίες τις είχε κάνει όταν, παιδί, χάζευε στα χωράφια του χωριού του. Με την ίδια παιδική περιέργεια, ακόμα και τώρα που τα μαλλιά του είχαν ασπρίσει, εξακολουθούσε να παρατηρεί γύρω του τα πιο άσχετα με την αστροφυσική φαινόμενα. Κι εύρισκε τρόπο να ενσωματώνει αυτές τις παρατηρήσεις στη διδασκαλία του, έτσι ώστε να είναι ο πιο γλαφυρός και διασκεδαστικός καθηγητής του ιδρύματος. Αυτό δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει κανείς. Απόδειξη ήταν, πως τις διαλέξεις του στο μεγάλο αμφιθέατρο τις παρακολουθούσαν συχνά και φοιτητές αλλά και συνάδελφοί του καθηγητές από άλλες σχολές και ειδικότητες. Δεν είναι απορίας άξιο, πως αυτό το γεγονός έδινε στον Πιοτρ Ιγνάτιεφ μεγάλη ικανοποίηση. Ιδιαίτερα το θερμό χειροκρότημα στα κομβικά σημεία των παραδόσεών του, ήταν εκείνο που, σε αντίθεση με την επιθυμία της Ναταλίας Ιγνάτιεβα, τον έκανε να αναβάλλει την παραίτησή του από την έδρα και την συνταξιοδότηση. Άλλωστε, αυτή η θέση τού έδινε τη δυνατότητα να έχει κοινωνικές επαφές με τον πρύτανη, να τον καλεί σε γεύμα στο σπίτι του, αν και τούτο προς μεγάλο εκνευρισμό της Ναταλίας Ιγνάτιεβα. Η γυναίκα του είχε χαρακτηρίσει τη σύζυγο του πρύτανη «κλώσα», «στολισμένη σαν περίπτερο», «ψηλομούτα του καντουνιού» κ.λ.π, κ.λ.π. Ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ, ωστόσο, επέμενε να τον προσκαλεί μετά της «κλώσης» του μια το τόσο, και, για να καλοπιάνει τη Ναταλία, συνηγορούσε στα κοσμητικά επίθετα. Μέχρι που απεφάνθη, «μα καλή μου Ναταλία Ιγνάτιεβα, εμείς τον πρύτανη καλούμε, αυτή έρχεται ως απλό παρακολούθημα». Η Ναταλία Ιγνάτιεβα ξεκαρδίστηκε στα γέλια, αποδίδοντας στα γαλλικά την έκφραση ως: «un simple accessoire». Το άλλο επιχείρημα, όμως, που έπεισε τη Ναταλία Ιγνάτιεβα ήταν, πως, αν δεν εγκρίνει ο πρύτανης τη σχετική δαπάνη, συμμετοχή στα συνέδρια δεν προκύπτει. «Και για να δίνει την έγκρισή του πρέπει κάπου-κάπου να καλοτρώει στο σπίτι μας», είχε πει ο Βασίλι Ιγνάτιεφ. Η Ναταλία Ιγνάτιεβα και καλή μαγείρισσα ήταν και, βεβαίως, της άρεσαν τα ταξιδάκια στο εξωτερικό.

Είχε μέρες που ξενυχτούσε πάλι ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ, αφού σε δύο εβδομάδες έπρεπε να κάνει την ανακοίνωσή του στο διεθνές συνέδριο της Ζυρίχης. Θέμα: «Οι Μαύρες Τρύπες του Σύμπαντος». Θα μαζευόταν πάλι η αφρόκριμα των επιστημόνων, ο καθένας με τη θεωρία του, που την κρατούσε καλά κρυμμένη μέχρι την ώρα της ανακοίνωσής του ενώπιον των συνέδρων. Αλλά ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ είχε ακόμα μία φορά τον άσσο στο μανίκι, κι αυτό το όφειλε και πάλι στα παιδικά του βιώματα στο χωριό.

Ξενύχτι στο ξενύχτι, είχε καθαρίσει ολόκληρο ταψί κέικ καλαμποκάλευρου, στο γραφείο του ένα χάος τα χαρτιά και οι σημειώσεις και, ω του θαύματος, χτες το βράδυ πάνω σ' ένα ψίχουλο του κέικ είχαν μαζευτεί δεκάδες μυρμήγκια. Τι λέω δεκάδες, εκατοντάδες θα ήταν, από εκείνα τα μικρά κοκκινωπά, που τρέχουν εδώ κι εκεί σαν διασπασμένα. Ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ θυμήθηκε την εποχή που, στο χωριό του, περνούσε άπειρες ώρες εξερευνώντας μυρμηγκοφωλίες. Παρατήρησε, λοιπόν, πως ήταν αδύνατο να παρακολουθήσει κανείς τις κινήσεις ενός εκάστου μυρμηγκιού γύρω από το ψίχουλο. Ήταν τόσα πολλά και η κίνησή τους τόσο αδιάκοπη, που το μάτι του παρατηρητή μπλεδωνόταν πού να πρωτοκοιτάξει. Ωστόσο, είναι πλέον ή βεβαίον, πως, καίτοι για τον παρατηρητή οι κινήσεις των μυρμηγκιών έμοιαζαν άνευ ειρμού και στόχου, το καθένα τους ήξερε πολύ καλά πού πήγαινε και γιατί. Απόδειξη αυτής της ντετερμινιστικής υπόθεσης, είναι ότι την επομένη το πρωί ψίχουλο δεν υπήρχε πλέον και τα μυρμήγκια είχαν εξαφανιστεί από το γραφείο αλλά και από τον περίγυρο. Ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ ένωσε τον ενθουσιασμό του εφευρέτη να σκιρτά στο στήθος του ακόμα μία φορά. «Το βρήκα!» ανέκραξε, και άρχισε να συντάσσει την ανακοίνωσή του για το συνέδριο στην οριστική της πια μορφή.

Βεβαίως, όπως έκανε πάντα, πολύ πριν φύγει για τη Ζυρίχη, κάλεσε το βοηθό του, τον Βασίλι Εφρέμοβιτς Πριτάχιν, να του παρουσιάσει την εξέλιξη της σκέψης του. Ο Βασίλι Εφρέμοβιτς ήταν ο καλύτερος δυνατός κριτής, αφού ήταν εξαίρετος επιστήμονας, όντας τόσα χρόνια μαθητής του Πιοτρ Ιγνάτιεφ, αλλά είχε και κάθε λόγο να συνεργάζεται πρόθυμα και άριστα με τον καθηγητή, μια και όπως όλα έδειχναν θα ήταν κάποια των ημερών ο διάδοχός του στη έδρα. Ήρθε, λοιπόν, κι απόψε, ακριβής στην ώρα του, όπως κάθε φορά. Η Ναταλία Ιγνάτιεβα, όπως πάντα, σερβίρισε το

τσάι και αποσύρθηκε διακριτικά, αφήνοντας τους δύο επιστήμονες να συζητάνε απερίσπαστοι.

Ο Βασίλι Εφρέμοβιτς θα προτιμούσε, είναι αλήθεια, ένα ποτηράκι βότκα αντί για τσάι σ' αυτές τις πολύωρες συσκέψεις με τον καθηγητή του. Αλλά πού να τολμήσει να ζητήσει κάτι τέτοιο. Ήδη, ο επόμενος στη σειρά της διαδοχής, ο Αντρέι Λιουμπόβ, είχε βάλει αυτούς και δεμένους για να τον βγάλει από τη μέση και να εξασφαλίσει την έδρα. Πρόσφατα είχε εξαπολύσει ύπουλες διαβολές εναντίον του Βασίλι Εφρέμοβιτς, ότι δηθεν όλα του τα συγγράμματα ήταν κλεμμένα από ξένους επιστήμονες, ότι είχε την εύνοια του κυρίου καθηγητή επειδή του έκανε πρόθυμα όλα τα θελήματα και άλλα παρόμοια. Φαντάσου να του κόλλαγε και τη ρετσινιά του αλκοολικού. Θεός φυλάξει, κάτι τέτοιο θα ήταν ολέθριο για το μέλλον του.

Για τον Βασίλι Εφρέμοβιτς, ωστόσο, αυτά τα ατελείωτα νυχτέρια με τον κύριο καθηγητή θα ήταν πολύ πιο ευχάριστα με ένα ποτηράκι ανά χείρας. Με λίγη βότκα το μυαλό του λαμπικάριζε, άνοιγαν οι δρόμοι της σκέψης του και θα μπορούσε με μεγαλύτερη φαντασία και ευφράδεια να συνδράμει τον καθηγητή του στις επιστημονικές του αναζητήσεις, αντί να αρκείται να ακούει ένα μονότονο μονόλογο επί ώρες.

«Ελάπετε αγαπητέ μου Βασίλι Εφρέμοβιτς» συνέχιζε απτόητος ο καθηγητής, «εγώ, σαν παιδί που μεγάλωσε στο χωριό, έμαθα να συνδιαλέγομαι με τη φύση και να παρατηρώ τα φυσικά φαινόμενα από τα μικρά μου χρόνια. Δεν μπορείτε να φανταστείτε πόσο με ωφέλησε αυτό στην ανάπτυξη της επιστημονικής μου σκέψης. Προσέξτε, λοιπόν, πόσα κοινά έχουν οι κινήσεις των πλανητών με εκείνες των μικρών αυτών και ασήμαντων ζωφίων. Μιλάμε για τη θεωρία του χάους σε σχέση με το σύμπαν και τις δυνάμεις που το κυβερνούν. Είναι αυτονόητο. Η θεωρία του χάους έχει εφαρμογή όταν παρατηρούμε το σύμπαν στο σύνολό του. Δείτε όμως τη συμπεριφορά ενός εκάστου αστρικού σώματος. Απόλυτος ντετερμινισμός, πορεία σαφής και διακεκριμένη, με την έννοια της αέναης διαστολής του κοσμικού όλου αλλά και της ταυτόχρονης υπερσυγκέντρωσης ενέργειας σ' αυτό που αποκαλούμε μαύρες τρύπες».

«Κύριε καθηγητά, ακόμη μία φορά με κάνετε να θαυμάζω. Πώς ακριβώς φθάσατε σ' αυτή την ιδιοφυή διαπίστωση και μάλιστα διατυπωμένη με τόσο κομψότητα;»

Ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ, ικανοποιημένος από τον εαυτό του, σηκώθηκε και άρχισε να βηματίζει πάνω-κάτω στο δωμάτιο, συνεχίζοντας να αγορεύει και να περιαιτολογεί. Για πολλοστή φορά, ανέπτυξε στο βοηθό του, εν είδει διαλείμματος, την αγαπημένη του παραβολή για «αστέρες και αστερίσκους», τονίζοντας, πως όπως στο ουράνιο στερέωμα υπήρχαν μικρά και μεγάλα φωτεινά ουράνια σώματα, το ίδιο ίσχυε και στην επιστημονική κοινότητα. «Όταν κάποιο σύγγραμμα συναδέλφου αναφέρει θεωρίες και απόψεις άλλων επιστημόνων, είθισται να μπαίνει αστερίσκος και υποσημείωση, ώστε ο αναγνώστης να ξέρει ποιος είναι ο αναφερόμενος και ποια είναι η συμβολή του στο υπό μελέτη θέμα. Όταν όμως η αναφορά έχει να κάνει με αστέρα της επιστήμης, ο αστερίσκος είναι περιττός. Όπου αναφέρονται οι μελέτες μου, αν προσέξατε, πουθενά δεν μπαίνει αστερίσκος. Κι αυτό γιατί είμαι πασίγνωστος. Με γνωρίζουν όλοι και όλοι έχουν διαβάσει τις ανακοινώσεις και τα συγγράμματά μου».

Ο Βασίλι Εφραίμοβιτς είχε ακούσει την παραβολή αυτή δεκάδες φορές. Και κάθε φορά μια πίκρα έφτανε σαν κόμπος στο λαιμό του, μια και ο ίδιος ακόμα δεν είχε καταφέρει να τον αναφέρουν σε κάποιο άρθρο έστω και ως αστερίσκο. Και αυτός ο κόμπος μόνο με μερικές γουλιές βότκας κατέβαινε από το λαρύγγι του. Άσε που σχεδόν του έκλειναν τα μάτια πια. Μόνο μία γουλίτσα, ένα τόσο δα μικρό ποτηράκι θα μπορούσε να τον συνεφέρει. Περασμένες έντεκα δεν άντεξε. Κάποια στιγμή που ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ στάθηκε μπροστά στο παράθυρο, έβγαλε με προσοχή από την τσέπη του το μικρό μεταλλικό φιαλίδιο και γρήγορα-γρήγορα, με τα μάτια καρφωμένα στην πλάτη του καθηγητή του, ήπие βιαστικά. Ύστερα έχωσε το φιαλίδιο στην τσέπη του και χαλάρωσε στην πολυθρόνα του ανακουφισμένος. Τώρα μπορούσε να υπομείνει το μονόλογο καλύτερα.

Ο καθηγητής εξακολουθούσε να βηματίζει μιλώντας ακατάπαυστα. Μόλις κάθισε και διέκοψε για να ξαναβάλει τσάι στα φλιτζάνια τους, ο Βασίλι Εφρέμοβιτς ζήτησε συγγνώμη, έπρεπε να επισκεφθεί την τουαλέτα, «το τσάι

βλέπετε», δικαιολογήθηκε. Στην τουαλέτα, με την ευκαιρία, ήπие λίγη ακόμα βότκα με δυο τρεις καλές γουλιές. Στο μεταξύ ο καθηγητής του μασουλούσε κείκ, περιμένοντας τον ακροατή του.

«Ας συνεχίσουμε», δήλωσε ευχαριστημένος, μόλις αυτός ξανακάθισε στην πολυθρόνα του.

«Ελέπετε, καλέ μου Βασίλι Εφρέμοβιτς, σας ξαναλέω. Εγώ είμαι παιδί της φύσης. Δείτε μία μυρμηγκοφωλιά. Μια μαύρη τρύπα στην κυριολεξία, μαύρη από τα πολλά μυρμήγκια που μπαινοβγαίνουν σαν τρελά. Αδύνατο να διακρίνει ο παρατηρητής πού πάει το καθένα. Μια μάζα αποτελούμενη από απειροελάχιστα όντα κινούμενα προς όλες τις κατευθύνσεις, μία συσώρευση ενέργειας μεγάλη, που δαπανάται ώστε να επέλθει η τάξις. Γεγονός που καθιστά το δεύτερο αξίωμα της θερμοδυναμικής εφαρμόσιμο ακόμη και σε μία απλή αποικία μυρμηγκιών».

«Μένω άναυδος, πράγματι», είπε λακωνικά ο Βασίλι Εφρέμοβιτς και κοίταξε τον καθηγητή με βλέμμα απορίας και θαυμασμού. Τα μάτια του είχαν τώρα μία λάμψη, που θα μπορούσε κανείς να αποδώσει στον ενθουσιασμό του για τα όσα άκουγε. Ή, αν τον γνώριζε καλύτερα, στην ευεργετική επίδραση του οίνοπνεύματος.

Ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ ήταν πλέον βέβαιος πως είχε συνεπάρει το βοηθό του με τη νέα του θεωρία. Έτσι θα γοήτευε και τους συνέδρους στη Ζυρίχη.

«Αν, δε, θέλουμε να χρησιμοποιήσουμε και την πλέον σύγχρονη θεωρία των κβάντα», συνέχισε ακάθεκτος, «διαπιστώνουμε ότι ένα μυρμήγκι μπορεί κάλλιστα να βρίσκεται ταυτόχρονα κι εδώ κι εκεί κι αλλού. Είναι απλά θέμα πιθανοτήτων. Όπως σε έναν πληθυσμό κβάντα έτσι και σε ένα πληθυσμό μυρμηγκιών, είναι αδύνατο να ορίσουμε ταυτόχρονα χώρο και χρόνο για το καθένα από αυτά. Για έναν αδαή αυτή η παρατήρηση μοιάζει ακατανόητη και δεν σημαίνει τίποτε, αλλά για έναν επιστήμονα μπορεί να αποβεί μοιραία, με την θετική έννοια βεβαίως. Σας παροτρύνω, ειλικρινά, Βασίλι Εφρέμοβιτς, να διαθέσετε λίγο χρόνο και να παρακολουθήσετε μίαν αποικία αυτών των μικρών υπάρξεων. Θα μάθετε πολλά, αλλά και θα πεισθείτε για την ορθότητα της θεωρίας μου».

Ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ είχε πάρει τέτοια φόρα, που ο Βασίλι Εφρέμοβιτς δεν χρειάστηκε καν να τον διακόψει με κάποιο επαινετικό σχόλιο. Αρκέστηκε να εκφράζει την απόλυτη συμφωνία και τον θαυμασμό του, κουνώντας αδιάκοπα το κεφάλι του, ενώ το βλέμμα του έμοιαζε χαμένο σε πολύπλοκους συλλογισμούς. Είχε εν τω μεταξύ αδειάσει όλο το φιαλίδιο, πίνοντας βιαστικές γουλιές κάθε φορά που ο καθηγητής, συνεπαρμένος από τους συλλογισμούς του, γύριζε την πλάτη του βηματίζοντας πέρα-δώθε στο δωμάτιο.

«Ελέπετε, φίλε μου», συνέχισε ο Πιοτρ Ιγνάτιεβιτς, «τα μεγάλα αξιώματα της επιστήμης μας, αν είναι πράγματι μεγάλα, έχουν εφαρμογή σε όλα τα γνωστικά πεδία και σε όλες τις κλίμακες του σύμπαντος κόσμου. Όλη η μαστοριά βρίσκεται στη συνδυαστική ικανότητα του παρατηρητή, του επιστήμονα, όπως εσείς κι εγώ για παράδειγμα».

Ο Βασίλι Εφρέμοβιτς, στο σημείο αυτό της φιλοφρόνησης ένωσε αγαλλίαση. Όχι μόνο επειδή ο καθηγητής του τον τοποθετούσε στην ίδια μοίρα με τον εαυτό του, αλλά επειδή ήξερε από πείρα, πως αυτή η φιλοφρόνηση σήμαινε και το τέλος της συνεδρίας. Ήταν το σήμα πως δεν τον χρειαζόταν άλλο και μπορούσε επιτέλους να πάει σπίτι του. Ήταν, σαν να λέμε, το ευχαριστώ του κύριου καθηγητή γι' απόψε.

Ο Βασίλι Εφρέμοβιτς έφυγε αργά εκείνο το βράδυ με το κεφάλι του να βράζει σαν καζάνι της βότκας από τις θεωρίες αλλά και από την ευεργετική επίδραση του οινοπνεύματος. Έφυγε όμως και με ένα επείγον καθήκον: να ψάξει και να φωτογραφήσει μυρμηγκοφωλιές στη γύρω περιοχή, ώστε να μπορέσει ο Πιοτρ Ιγνάτιεβιτς να εμπλουτίσει την ανακοίνωσή του με τις κατάλληλες εικόνες, που φέρνουν τους νόμους του σύμπαντος στα μέτρα μιας αποικίας μυρμηγκιών.

Πράγματι, εκείνη την άνοιξη, ο Βασίλι Εφρέμοβιτς εθεάθη επανειλημμένως στους κήπους της Πανεπιστημιούπολης, να σκύβει και να σκαλίζει εδώ κι εκεί το μαλακό χώμα και με μία φωτογραφική μηχανή ανά χείρας να φωτογραφίζει μαύρες τρύπες και μυρμήγκια. Παραδίνοντας τις φωτογραφίες

στον καθηγητή δεν παρέλειψε να του ευχηθεί καλή επιτυχία και να προσθέσει: «αν και είμαι βέβαιος πως η ανακοίνωσή σας θα προκαλέσει ακόμα μια φορά το θαυμασμό όλων των συνέδρων».

Όταν επέστρεψε από τη Ζυρίχη, ο Πιοτρ Ιγνάτιεφ, κατά τα λεγόμενά του, είχε πράγματι θριαμβεύσει μεταξύ των ομολόγων του. Η ανακοίνωσή του είχε καθηλώσει τους πάντες. Η δε Ναταλία Ιγνάτιεβα εμφανίστηκε με καινούργιο συνολάκι, οπότε μπορούσε να καλέσει σε γεύμα τον πρύτανη, και να δείξει σ' αυτό το «παρακολούθημα» τη γυναίκα του, τι θα πει αληθινή κομψότητα. Στο γεύμα αυτό ο Βασίλι Εφρέμοβιτς δεν ήταν βέβαια καλεσμένος. Ούτε και είχε τέτοια αξίωση. Ήξερε πως τέτοια γεύματα και συνευρέσεις αφορούσαν τους αστέρες της επιστήμης. Ωστόσο, όταν δημοσιεύτηκε στο περιοδικό της Σχολής η ανακοίνωση του Πιοτρ Ιγνάτιεφ, υπήρχε αστερίσκος με το όνομά του κάτω από τις φωτογραφίες με τις μυρμηγκότρυπες. Μερικοί συνάδελφοί του δεν παρέλειψαν να τον συγχαρούν γι' αυτή την επιτυχία. Ακόμα κι ο Αντρέι Λιουμπόβ, ο ανταγωνιστής του, αυτοπροσώπως του ευχήθηκε «άντε, σύντομα και αστέρας, Βασίλι Εφρέμοβιτς». Την παραβολή του καθηγητή περί «αστέρων και αστερίσκων» την γνώριζαν φυσικά όλοι στη Σχολή, μια και την είχαν ακούσει εκατοντάδες φορές.

Ο Βασίλι Εφρέμοβιτς, γύρισε εκείνο το απόγευμα στο σπίτι του με το τεύχος του περιοδικού υπό μάλης και κλείστηκε στο γραφείο του. Εξήγησε στη γυναίκα του πως δεν είχε διάθεση για κουβέντες, είχε πολλή δουλειά να τελειώσει με τα θέματα των εξετάσεων του εξαμήνου. Ένα σφραγισμένο μπουκάλι βότκας αποκαλύφθηκε μέσα από το προσεχτικά τυλιγμένο περιοδικό και ο Βασίλι Εφρέμοβιτς με τρεμάμενα χέρια από συγκίνηση το άνοιξε, για να μυρίσει με αγαλλίαση τις ευεργετικές αναθυμιάσεις μαζί με τη μυρωδιά του τυπωμένου χαρτιού. Άρχισε να διαβάζει με τη δέουσα συγκέντρωση την αναφορά στο συνέδριο της Ζυρίχης και ήπие μία πρώτη γουλιά. Όχι πως δεν ήξερε το περιεχόμενο του άρθρου, αλλά αλλιώς ήταν να το βλέπει τυπωμένο στο έγκριτο περιοδικό. Να και οι φωτογραφίες του. Ευκρινέστατες, παρ' όλο το μικρό μέγεθος των μυρμηγκιών. Με κάθε παράγραφο κατέβαινε η βότκα στο μπουκάλι. Κι όταν έφτασε στον αστερίσκο του, δάκρυσε και ήπие την τελευταία σταγόνα. Είχε, αλήθεια, συγκινηθεί πολύ, πάρα πολύ.

• Η **Κατίνα Ελάχου** γεννήθηκε στην Κέρκυρα το 1950. Σπούδασε αρχιτεκτονική στη Γαλλία και εργάστηκε στην Κολωνία, την Αθήνα και την Κέρκυρα, όπου ζει από το 1988.

Έχει γράψει τα βιβλία: *Η Υπόθεση των Νημάτων*, σπονδυλωτό μυθιστόρημα, (Ήψιλον, 1996), *Το Πέταγμα του Γλάρου*, πεζογραφήματα, (Εψιλον, 1996), *Έρως Ημίεργος*, αφήγημα, (εκδόσεις Ακρωτήρι, 2005 και εκδόσεις Λοράνδου, 2011), *Οι Ψιθυροί στους Τοίχους*, μυθιστόρημα, (εκδόσεις Ροές 2009) και *Ατάκτως Ειρημμένα*, ποιήματα, (εκδόσεις Λοράνδου 2012).

Κείμενά της έχουν δημοσιευτεί στα λογοτεχνικά περιοδικά *Καταφύγιο* και *Πόρφυρας*.

Το αφήγημα *Έρως Ημίεργος* εκδόθηκε στα αλβανικά, *Dituria Botuese*, 2012

Αυτοχειρόγραφο

Μπάτσους - κωλόματσους - μπορεί να μας λες, αλλά τα λούκια που τραβάμε να ήξερες και θα κοκκίνιζες στη σκέψη και μόνο ενός άσχημου χαρακτηρισμού. Ναι, ναι, τα ξέρεις και καλά, αλλά τα ξέρεις όπως ο θρήσκος που παραδέχεται το παράλογο της πίστης του, ωστόσο δεν μπορεί να κάνει το βήμα το παραπάνω για να χωνέψει την αλήθεια.

Εκείνο τον μήνα είχα ήδη δει με τα μάτια μου μια ξεκοιλιασμένη έγκυο είκοσι χρόνων, με τον ασχημάτιστο άνθρωπο ριγμένο σαν ψοφίμι δίπλα της πάνω στο πάτωμα, είχα ήδη δει έναν ηθοποιό νεκρό από κόκα, με τα ξεριζωμένα αχamnά όπως όπως στριμωγμένα στο στόμα του κι ένα ψυγείο γεμάτο σκατά - ξέρσασα μόλις το άνοιξα - , είχα δει κάμποσες άλλες αυτοκτονίες ανθρώπων που τους κυνηγούσε η τράπεζα και η ύπαρξή τους, είχα δει... μα, θέλεις κι άλλα για να καταλάβεις;

Όταν η υπηρεσία με έστειλε σε εκείνο το σπίτι, ήταν πρωί κι εγώ άυπνος. Το βράδυ το είχα περάσει μιλώντας στο τηλέφωνο, προσπαθώντας με νύχια και με δόντια να πείσω την Λ. ότι με την φίλη της δεν έτρεχε τίποτα - τσάμπα το ξενύχτι. Και μέσα σε αυτή μου τη μαχμουρλίδικη βαρυθυμία, έπρεπε να υπομείνω το πτώμα ενός νέου αγοριού που κρεμόταν από το φωτιστικό. Το αγόρι ήταν λευκό και όμορφο, η γλώσσα του μενεξεδιά, όπως γίνεται στα παιδιά όταν τρώνε εκείνες τις καραμέλες που ξεβάφουν. Τόσα χρόνια, ρε γαμώτο, και δεν είχα καταφέρει ακόμα να συνηθίσω τη μεταλλική λάμψη ενός άψυχου κορμιού. Όταν η περίπτωση ήταν ένας νέος άνθρωπος, κακή ώρα, κορόιδεα τον εαυτό μου, του έλεγα: περίμενε, ρε, τα νιάτα τελικά θα υπερσχύσουν και το πτώμα θα σκιρτήσει γεμάτο ενέργεια, θα τινάξει

από πάνω του την μαρμαρόσκονη που σκεπάζει το δέρμα του και θα φανερώσει τη φάρσα. Μαλακίες...

Μίλησα με τη γυναίκα που μας είχε ειδοποιήσει. Μια γριούλα γύρω στα εξήντα πέντε που έμενε στο διπλανό διαμέρισμα. Η φουκαριάρα έτρεμε πατόκορφα και δεν τολμούσε να περάσει το κατώφλι. Με τα χέρια σφιγμένα στο στήθος, απάντησε όπως όπως στις ερωτήσεις μου από τον διάδρομο.

«Τον είχα δει να μπαίνει μέσα πέντε λεπτά πριν. Εννοώ, πέντε λεπτά πριν του χτυπήσω για τα κοινόχρηστα. Αλλά δεν... Και συνήθως είχε τέρμα τη μουσική, αλλά τώρα δεν άκουγα κιχ. Οπότε, κάλεσα την αστυνομία. Καλά δεν έκανα, παλληκάρι μου;»

Τι μπορούσα να της πω; Έγνεψα καταφατικά, αυτό μόνο κατάφερα.

«Δεν περίμενα η μαύρη να... Ήταν τόσο καλό παιδί, ποιος θα το έλεγε;»

Ποιος θα το έλεγε; Πάω στοίχημα ότι θα άκουγα αυτήν τη γαμωφράση, ακόμα κι αν πιάναμε Κολομβιανό για κοκαΐνη.

Η γιαγιά δεν μπορούσε να βοηθήσει και πολύ. Ήταν φοιτητής, δεν τον έβλεπαν συχνά, δεν μιλούσαν ιδιαίτερα, ωστόσο φυσικά και ήξεραν πως ήταν «καλό παιδί». Το όνομά του μεταφέρθηκε στο τηλεφωνικό κέντρο και σε κάποιον κακομοίρη που θα έπρεπε να βρει τρόπο να το πει στους γονείς του στην επαρχία. Εκείνη την ώρα ήρθε ευτυχώς ο Σ., για να κουβαλήσει κι αυτός λίγο από το βάρος αλλά και να φέρει τις πρώτες πληροφορίες. Τη γιαγιά την διώξαμε όσο πιο ευγενικά μπορούσαμε.

«Αυτοκτονία, ε;» μου είπε κι έκατσε σε σε μια σκονισμένη καρέκλα.

«Το πιθανότερο. Ούτε δευτέρα αποτυπώματα, ούτε ενδείξεις πάλης πουθενά. Το σκαμνάκι το έσπρωξε με τούτην εδώ τη ραδιοφωνική κεραία».

Ξπιασα με τα ακροδάχτυλα του δεξιού χεριού το πειστήριο. Το έσφιξα. Ήταν τόσο ψυχρό, ακόμα και μέσα στην γαντοφορεμένη μου χούφτα, όσο ψυχρό είχε βοηθήσει να γίνει το κουφάρι του νεαρού.

«Αν στρίψεις τους βολβούς των ματιών του προς τα κάτω, θα ανακαλύψεις ένα υπέροχο πράσινο χρώμα» συνέχισα καθώς τον παρατηρούσαμε.

«Ήταν ωραίο παιδί, σίγουρα. Αλλά τι να το κάνεις; Θα βρει καμία μορφή να το γλεντήσει εκεί που είναι; Στα σκουλήκια δεν υπάρχουν καλλόνες».

Συγκατένευσα. Αν και μικρότερος, αν και νέος στο σώμα, ο Σ. διατηρούσε μια ψυχραιμία που εμένα με έκανε να μοιάζω με πανικόβλητη νοικοκυρά που ανακάλυπτε ποντίκι στο ντουλάπι της. Τι τα θες, στον άνθρωπο είσαι. Κωλοδουλειά.

Έκανε έναν γύρο με το κεφάλι. Μια γκαρσονιέρα ήταν όλη κι όλη, τακτοποιημένη όμως και καλόγουστα διακοσμημένη. Οι αφίσες ταινιών δυο-τρεις, χωρίς να παραφορτώνουν την ατμόσφαιρα, η τηλεόραση ανύπαρκτη, ο υπολογιστής εξοπλισμένος, η βιβλιοθήκη γεμάτη.

«Πρόλαβε και τα διάβασε όλα αυτά; Θεέ μου!» είπε ύστερα από μια πρόχειρη καταμέτρηση.

«Εμένα ξέρεις τι μου κάνει εντύπωση; Δες όλες αυτές τις φωτογραφίες στους τοίχους, τις κορνίζες με τους γονείς του και κάμποσους φίλους. Μέχρι και μια γλυκούλα καστανή υπάρχει».

«Έχεις δίκιο. Η ζωή του φαίνεται... φαινόταν μια χαρά. Καμία ερωτική απογοήτευση, ίσως;»

«Μπα, απίθανο. Οι φωτογραφίες μαζί της είναι άθικτες. Ελπίζω μόνο να μην έχει μπει κι εδώ το οικονομικό. Θα ήταν πραγματικά κρίμα».

«Όχι, όχι, είχε μια δουλειά που τον πλήρωνε καλά, και δεν βρήκα κάποιο χρέος ξεκρέμαστο. Και η σχολή καλά, πέμπτο έτος και χρωστούσε δύο μόνο μαθήματα. Σύντομα θα έχουμε και τις μαρτυρίες φίλων, συμφοιτητών και κάθε άλλου κοντινού προσώπου».

Τα μάτια μου έπεσαν τυχαία πάνω στον νεκρό. Τότε μόνο συνειδητοποίησα ότι όλη αυτήν την ώρα κουβεντιάζαμε για τη ζωή του, όσο εκείνος κρεμόταν άψυχος ανάμεσά μας, σαν ένα σάρκινο φωτιστικό. Ανατρίχιασα. Κι έπειτα βλαστήμησα τον εαυτό μου.

«Μέχρι να έχουμε τις καταθέσεις, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να ψάξουμε τον υπολογιστή. Εγώ ήδη κοίταξα συρτάρια και ντουλάπια και δεν βρήκα τίποτα ενδιαφέρον».

Τον ανοίξαμε κι ένοιωσα ένα σφίξιμο στο στομάχι μου, όταν είδα στο φόντο εκείνον αγκαλιά με τη μελαχρινή κοπέλα. Δεν είχα καμία όρεξη να ψάξω και τα ηλεκτρονικά αρχεία, οπότε ήταν η σειρά του μικρού να αναλάβει τη δύσκολη δουλειά.

«Ταινίες, μουσική, φωτογραφίες... Πολλές φωτογραφίες με την κοπέλα, τους γονείς, τους φίλους» μονολογούσε καθώς φυλλομετρούσε εικονικά.

«Το παιδί περνούσε καλά, ρε. Γαμώτο!»

Είχα μαζέψει πολλά μέσα μου κι ετοιμαζόμουν να χτυπήσω την γροθιά στον τοίχο, όταν η φωνή του με σταμάτησε.

«Ωπα! Κάτι βρήκαμε!»

Ήταν ένας φάκελος, καταχωνιασμένος κάπου σε μια απόμερη γωνιά του σκληρού δίσκου. Το εικονίδιό του ήταν διαφορετικό από τα υπόλοιπα – ένα πάκο κιτρινισμένα χαρτιά με προοπτική – και είχε όνομα Τα κείμενά μου. Ήταν τόσο εύγλωττος μέσα στην απλότητά του, που περίμενα πραγματικά να κρύβει κάτι σημαντικό.

Ο φάκελος τελικά είχε μέσα αρκετούς υποφακέλους, ένα μυθιστόρημα, δεκατέσσερα διηγήματα και καμιά πενηνταριά ποιήματα. Σήκωσα τον Σ. άρον άρον από την θέση του και έκατσα περίεργος στην καρέκλα. Διάβασα στα γρήγορα μερικές σελίδες στην τύχη από ένα διήγημα, σχεδόν χωρίς ανάσα.

«Αχά...» έκανα δίχως να σταματήσω να διαβάζω. «Ο μικρός δεν έγραφε άσχημα».

Κάρφωσα το φλασάκι μου στην θύρα του υπολογιστή και αντέγραψα ολόκληρο τον φάκελο. Ένιωσα, ακατανόητα, σαν ένα βαμπίρ που ρουφάει τη ζωή του θύματός του.

«Από στιγμή σε στιγμή θα έρθει ο ιατροδικαστής και... οι άλλοι για να τον μαζέψουν. Πρόσεχε τον, να μην αλλάξει τίποτα από την όλη σκηνή».

«Κάτσε! Κι εσύ θα φύγεις; Πού πας έτσι;»

«Σπίτι. Έχω μελέτη».

Καθώς έβγαινα, δεν ξέρω αν την ραχοκοκαλιά μου πάγωνε περισσότερο το απορημένο βλέμμα του Σ. ή το ψύχος στα μάτια του νεκρού που αντίκριζα για τελευταία φορά.

Ξάπλωσα στο κρεβάτι και το πρώτο πράγμα που έκανα ήταν να διαολοστείλω τη λ. που με είχε παρατήσει. Το δεύτερο, να ανοίξω το λάπτοπ και να αρχίσω το διάβασμα. Ξεκίνησα με μερικά αθώα ποιηματάκια, άλλα ενδιαφέροντα κι άλλα σαχλά, συνέχισα με τους τίτλους των διηγημάτων που μου φάνηκαν πιο ευφάνταστοι. Το ντριν του τηλεφώνου το αγνόησα και προχώρησα στα υπόλοιπα. Κι άλλο ντριν, κι άλλη απόρριψη. Το έκλεισα. Όταν κοίταξα για πρώτη φορά το ρολόι, είδα ότι διάβαζα τρεις ώρες συνεχόμενα. Θα μου πεις καλά, τόσο τρομερά πράγματα διάβαζες; Ναι, θα στο πω, αλλά θα σου πω κι ότι σε αυτές τις γραμμές ξεδιάκρινα το πέρασμα της θηλιάς γύρω από το λαιμό και το σκούνημα του σκαμνιού με τη βέργα.

Το πρωί ξύπνησα με το λάπτοπ να κοιμάται αδρανές πάνω στην κοιλιά μου, με μια ιστορία αφημένη στη μέση. Την τέλειωσα στα γρήγορα και ετοιμάστηκα όπως όπως για τη δουλειά. Όταν με είδε ο Σ. μού έβαλε σχεδόν τις φωνές: «Αφεντικό, έσπασα τα τηλέφωνα χτες. Έγινε τίποτα;»

Με ένα όχι ανάμεσα σε δυο γουλιές καφέ – καφέ της πλάκας, χρώμα – τον καθυσύχασα.

«Ήθελα να σου πω ότι οι καταθέσεις δεν μας είπαν και τίποτα καινούργιο. Πάνω κάτω όσα είχαμε βρει μόνοι μας».

Μας φώτισες, σκέφτηκα. Τελικά, ρώτησα με ένα ύφος, το ομολογώ, σατανικό.

«Να υποθέσω ότι κανείς τους – φίλοι, γονείς, κοπέλα – δεν ήξεραν πως έγραφε. Ε;»

«Πολύ σωστά. Σου φαίνεται λογικό;»

«Εμένα, ναι. Πολύ λογικό» είπα την ώρα που καθόμουν στην καρέκλα μου.

Πώς είχα μπλέξει σε εκείνη την δουλειά, ούτε που το θυμόμουν. Οι κρίσεις ευνοούν τις ευκαιρίες, μάλλον, κι έτσι κι εγώ κάποτε, κάπως, θα βούτηξα με τα μούτρα σε αυτό εδώ το κομματάκι τυρί, αγνοώντας την φάκα, για να τα βγάλω πέρα. Οι σπουδές με μαράνανε και τα πτυχία στις νομικές, για να καταλήξω εδώ μέσα, στον όροφο με το χαμηλό ταβάνι και την σκόνη στη μοκέτα, τους ανθρώπους που πίσω από έναν υπολογιστή πασχίζουν να σκιαγραφήσουν τη ζωή και τον θάνατο των κολασμένων. Και μέσα σε όλα αυτά, ο καπνός από τα τσιγάρα πιο πηχτός κι από μπιζελόσουπα, μόνο χίλιες φορές πιο καρκινιάρης.

Τι με είχε πιάσει, γαμώτο; Λες και πρώτη φορά τα έβλεπα όλα αυτά γύρω μου, ήμουν ήδη τόσο χρόνια στο σώμα και τώρα τα αναλογιζόμουν σαν παρθένα μετά το λέκιασμα του σεντονιού. Μπούχτισα, όμως, καθισμένος στο γραφειάκι και νόμιζα ότι θα έκανα από λεπτό σε λεπτό μπαμ. Τι σημασία είχε, σηκώθηκα πάνω και τράβηξα κατά την πόρτα. Ο Σ. μού φώναξε κάτι που έμοιαζε με πού πας ανάμεσα στην οχλαγωγία και μου έκανε ένα δυσνόητο νόημα με τα χέρια του.

«Πες ότι είμαι άρρωστος» του πέταξα αδιάφορος και χάθηκα από εκεί μέσα.

Στον φάκελο είχε μείνει πια μόνο το μυθιστόρημα αδιάβαστο. Πόσες ήταν; Έξι; Εφτά; Κάπου τόσες, τέλος πάντων, ώρες μου πήρε να το τελειώσω μονορούφι, δεν ήταν και πολύ μεγάλο. Έκατσα λίγο να το αλέσω στο στομάχι μου, να χωνέψω κάθε πτυχή της απελπισίας που μόλις είχα γνωρίσει. Το βράδυ πια ήταν που έκανα τη μαλακία. Χτύπησα την πόρτα του Κ. και του είπα ότι έχω κάτι καλό. Εκείνος, ως εκδότης, με ρώτησε πώς αντιλαμβάνομαι εγώ το καλό, κι εγώ του απάντησα, ότι ως μπάτσος -ναι, αυτήν την λέξη ακριβώς χρησιμοποίησα - ήξερα ότι του έκανε. Μόλις του εξήγησα και την κατάσταση από πίσω, είπε ενθουσιασμένος το ναι.

Η υπόθεση μπήκε σε έναν φάκελο με μεγάλα κόκκινα γράμματα:

«Αυτοκτονία. Άγνωστα Ψυχολογικά Αίτια».

Σε αυτό βοήθησε, δεν λέω, και η εχεμύθεια του Σ., ο οποίος συμφώνησε ότι δεν θα είχε νόημα να το μάθουν όλοι. Δεν θα καταλάβαιναν.

Κι έναν μήνα αργότερα, στα ράφια σχεδόν όλων των βιβλιοπωλείων του κέντρου, όποιος ήθελε μπορούσε να αγοράσει το βιβλίο ενός νέου ανθρώπου που δεν υπήρχε πια. Ήταν άξιο, αυτό δεν το διαπραγματεύομαι, αλλά δεν είμαι καθόλου σίγουρος αν θα έβρισκε ποτέ τον δρόμο του, αυτόν τον δρόμο που τόσοι κυνηγάνε μα λίγοι βρίσκουν. Κι εγώ, εγώ που βοήθησα να πραγματοποιηθεί η στερνή του επιθυμία, που εκπλήρωσα τον σκοπό που τον έσπρωξε σε εκείνη την ανίερη πράξη, γιατί αυτήν την στιγμή, ακόμα και μετά από τόσους μήνες, αισθάνομαι σκατά; Ίσως επειδή δεν πιστεύω στην ζωή μετά θάνατον, που λένε, και δεν μπορώ να τον φανταστώ εκεί ψηλά να παρακολουθεί ικανοποιημένος το βιβλίο του να μοσχοπουλιέται σε κυρίες με φτερά στα καπέλα και κυρίους με μεταξένιες γραβάτες. Ίσως να φταίει και το γεγονός ότι έτσι βοήθησα στην δικαιολόγηση της αυτοκτονίας του, σαν να είπα φωναχτά ότι έπιασε τόπο. Μπα, μάλλον είναι ότι νιώθω σαν μια πόρνη. Τι κι αν δεν πήρα φράγκο; Τα λεφτά όλα πήγαν στους δύστυχους γονείς που δύσκολα τα βγάζουν πέρα, αλλά εγώ αισθάνομαι σαν νταβατζής - πόρνη, δεν έχει σημασία - γιατί ξέρω πως ό,τι έκανα, ήταν για να εξιλεωθώ απέναντι σε όλα τα αποτρόπαια κρίματα που έχουν δει τα μάτια μου. Αλλά ας είναι, οι γραμμές αυτές κάπου πρέπει να τελειώσουν. Με περιμένει, άλλωστε, μια λίμνη αίματος με ένα νησί από μπαλταδιασμένα σώματα ερωτευμένων για να κολυμήσω. Την ώρα που κάποιος, κάπου, πληρώνει για να αποκτήσει μια ψυχή με τίτλο, ξέχασα να αναφέρω, Αυτοχειρόγραφο. Είπαμε, κωλοδουλειά.

*Ο Χρήστος Αρμάντο Γκέζος γεννήθηκε στη Χειμάρρα της Βορείου Ηπείρου το 1988 και είναι απόφοιτος της σχολής Αγρονόμων Τοπογράφων Μηχανικών του ΕΜΠ. Έργα του έχουν διακριθεί σε διαγωνισμούς κι έχουν δημοσιευθεί στον τύπο και το διαδίκτυο. Από τις εκδόσεις Πολύτροπον κυκλοφορεί η πρώτη του ποιητική συλλογή, «Ανεκπλήρωτοι φόβοι».

Πάντα μου άρεσαν τα γράμματα. Μου άρεσε να παίζω μαζί τους, να τα γράφω σε λευκό χαρτί, να φτιάχνω λέξεις, κείμενα, να σχεδιάζω διαφορετικά μια καμπύλη τους, να τα διαβάζω σε βιβλία, να νιώθω το νόημα τους, να μου γεννάνε σκέψεις. Μου άρεσαν γιατί δεν προστίθενται μήτε αφαιρούνται, παρά συνυπάρχουν, χωρίς υστεροβουλία του ενός απέναντι στο άλλο. Ρίξτα στο χαρτί και απλά βάλτα στη θέση τους. Μην εξαναγκαστείς να τα ενώσεις, δεν υπάρχουν πράξεις γι αυτά. Δε προσθέτεις το π με το α για να κάμεις το πα, μόνο τους προσφέρεις μια πρόσκαιρη δυνατότητα συμβίωσης.

Από την πρώτη «άτα» μέχρι το στερνό «αντίο» ντύνεις τα συναισθήματα σου με λέξεις και γράμματα. Τους δίνεις το όχημα κι ύστερα τα ξαμολάς στον κόσμο για να βρουν τον παραλήπτη τους. Άλλες φορές περιπλανιούνται χρόνια, σαν τα μπουκάλια στο πέλαγο, κι άλλες φορές σκαλώνουν αμέσως στο πρώτο αυτί που θα βρουν μπροστά τους, το έτοιμο, το πρόσφορο να τα δεχτεί και να τ' ακούσει, να ανταποκριθεί. Και τότε μόνο ξέρεις πως ότι είπες, κάθε λέξη που έβαλες στη σειρά, ήταν αυτή που έπρεπε να χρησιμοποιήσεις, κάθε γράμμα έπιασε τόπο, κι αγαλλιάζει η καρδιά σου.

Ζήσε, αγάπησε κι ύστερα γράψτο σε μια όμορφη πρόταση⁽¹⁾. Κάθε σου ανάγνωση θα είναι μια ρετροσπεκτίβα της στιγμής, μια επανάληψη της ζωής σου σε μεταγενέστερο χρόνο, όταν όλα θα έχουν αλλιώτικο νόημα, όταν εσύ δε θα είσαι πια ο ίδιος. Θα διαβάζεις τις ίδιες λέξεις κι αν το θελήσεις θα ξαναγίνεις αυτός που ήσουν όταν τις έγραφες στο χαρτί, όταν τις έλεγες

⁽¹⁾ Sylvia Plath

στους φίλους, όταν τις ψιθύριζες στο αυτί της αγαπημένης σου, όταν τις φώναζες στις πλατείες, όταν τις κατάπινες για να μη βγουν από το στόμα σου. Και τότε μοναδικός εσύ, που σαν το Λάζαρο έζησες δυο φορές τη ζωή σου.

Βούτηξε στην πλάνη τους, ζήσε την αλήθεια τους, επιβεβαίωσε και διάψευσε τα, άφησέ τα να σε στοιχειώσουν, να σε ξυπνούν από τον ύπνο και να σε αποκοιμίζουν στον ξύπνιο σου. Κάνε κάθε γράμμα την προσωπική σου διαδρομή για το όνειρο και κάθε λέξη στοιχείο της συνομιλίας σου με το Θεό. Σκάψε στην πιο σκοτεινή πτυχή της ύπαρξης σου, λέξεις θα βγάλεις αν είσαι τυχερός.

Μα ποτέ μην τις κρατήσεις για σένα. Δεν έχουν τίτλους ιδιοκτησίας, δε σου ανήκουν, δεν αγοράζονται μήτε πουλιούνται. Όσο κι αν τις κρύψεις στο πιο σκοτεινό μπουντρούμι, ή τις φυλάξεις στο πιο δυσπρόσιτο πατάρι, εκεί που η μάνα κρύβει το γλυκό, αυτές θα δραπετεύσουν, θα βρουν το δρόμο να ακουστούν, να διαβαστούν, θα σε ξεμπροστιάσουν, θα σε ξεγυμνώσουν. Μα ακόμα κι έτσι, ευλογημένος θα 'σαι.

* Ο **Λάμπρος Δερμεντζόγλου** γεννήθηκε και μεγάλωσε. Εκτοτε ζει, ονειρεύεται, αγαπά, πίνει και μεθά.

Δε μου 'ρχεται τίποτα να γράψω... του Γιάννη Τσιπέλη*

Τι γίνεται με τον καιρό; Μέχρι χτες γκρινιάζαμε για την ζέστη, κοιμόμαστε ξεβράκωτοι και σήμερα κινδυνεύουμε να μας πάρει ο αέρας.

Το πρωί ξύπνησα από χειμωνιάτικους θορύβους. Ο αέρας λυσομανούσε πίσω από τα ερμητικά κλειστά παράθυρα, οι γλάστρες αναποδογύρισαν, η μπουνγάδα της Αλβανίδας απέναντι σκόρπισε και χρωματιστά εσώρουχα, μικροσκοπικού μεγέθους ανεμίζανε στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα (καλά να πάθει!!!!). Μου ήρθε η διάθεση για ένα ζεστό τσάι, κοντά στη θάλασσα όμως. Μου αρέσει να πίνω το τσάι με μια στάξη φρέσκου μελιού και να την βλέπω αφρισμένη να χτυπιέται πάνω στα βράχια. Που όμως τέτοια πολυτέλεια. Μου αρκεί όμως που σε λίγα χιλιόμετρα από το σπίτι μου βρίσκεται το Αιγαίο. Έτσι αποφασίζω να κατέβω στην πλατεία Αριστοτέλους.

Είναι ακόμα πρωί. 10:00 π.μ.

Κάθομαι σε ένα κόκκινο ξύλινο παγκάκι. Κοιτάζω την θάλασσα και το μόνο που ακούω είναι το σφύριγμα του αέρα και ο αγριεμένος κυματισμός της. Η μυρωδιά της με παρασέρνει. Μυρίζει φύκι και αχινό... Είμαι έτοιμος να σκύψω και να κλείσω μέσα στα χέρια μου το μπλε του θερμαϊκού. Μια θύμηση πετιέται σαν τρομαγμένο πουλί: η - σχεδόν πάντα - αγριεμένη θάλασσα του χωριού μου. Σκέφτομαι να γράψω κάτι για αυτήν.

Τι μπορεί όμως να γράψει μια κουρελιασμένη ψυχή;

Έχει περάσει πολύ καιρός από εκείνο το απόγευμα που έκλεισα τα παράθυρα της ψυχής μου και έφυγα μακριά... και να σκεφτείς ότι μικρός μισούσα τα ερμητικά κλειστά παράθυρα. Θυμάμαι, την προηγούμενη μέρα της φυγής μου, που αποφάσισα να κάνω την τελευταία

και αποχαιρετιστήρια βόλτα στο Ηράκλειο. Κατέβηκα στο λιμάνι. Πίσω μου, τα κτήρια της πόλης, μέσα στο ημίφως του δειλινού, έμοιαζαν σχεδόν διάφανα, λες και δεν ακουμπούσαν στην Κρητική γη. Ελάχιστοι άνθρωποι κυκλοφορούσαν, δυο ζευγάρια περπατούσαν αγκαλιασμένα μπροστά μου και μερικοί διαβάτες με ανασηκωμένους τους γιακάδες προχωρούσαν βυθισμένοι στις σκέψεις τους.

Περπάτησα στο πλακόστρωτο. Δίπλα στο Κούλε¹. Άκουγα τα βήματα μου και ένιωθα την καρδιά μου να χτυπά δυνατά. Μάλιστα κάποια στιγμή δεν μπορούσα να ξεχωρίσω τι ακουγόταν πιο δυνατά, η καρδιά ή τα παπούτσια μου.

Ήταν απόγευμα. Ο αχανής ουρανός λεκιασμένος από γκρίζα σύννεφα, κρεμόταν πάνω από την πόλη. Ο ήλιος ετοιμαζόταν να κοιμηθεί.

Συνέχισα να περπατώ. Ήμουν μελαγχολικός, στεναχωρημένος. Δεν είχα ξαναφύγει από το νησί, παρά ελάχιστες φορές και αυτό μόνο για λίγες μέρες. Τώρα όμως πήρα την απόφαση να φύγω. Ίσως και για πάντα.

Στην άκρη του κάστρου, εκεί που χτυπούσε το κύμα και οι σταγόνες του με δροσίζαν αποφάσισα να κηδέψω ότι με πλήγωσε, ότι με πρόδωσε. Άρχισα να κλαίω. Η αρμύρα των δακρύων μου αναμείχθηκε με την αρμύρα των σταγόνων της θάλασσας.

Ο ήλιος κοιμήθηκε. Η Κρήτη σκοτείνιασε, στον ουρανό έλαμψε ο αποσπερίτης.

"Αντίο Ηράκλειο, αντίο Κρήτη". Μια αστραπή έσκισε τον ορίζοντα και φάνηκε καθαρά το Γιούχτα². Με αυτόν τον τρόπο διάλεξε το νησί για να μου πει αντίο...

Από τότε πέρασαν δέκα τέσσερα χρόνια. Χρόνια ομίχλης και βροχής. Κάπου, κάπου έκανε να βγει ο ήλιος και μόλις έπαιρνα την απόφαση να βγω στο μπαλκόνι και να στήσω την καρέκλα μου και να λιαστώ, έπιανε πάλι η βροχή.

¹ *Ενετικό κάστρο που βρίσκεται στο λιμάνι του Ηρακλείου.*

² *Βουνό της Κρήτης, ορατό από το λιμάνι του Ηρακλείου.*

Θέλω πάλι να ξαναδώ την θάλασσα του χωριού μου, να μυρίσω την αρμύρα της και να ξαναθυμηθώ τ' όνειρο.

Θέλω επιτέλους να σταματήσει η βροχή για να μπορέσω να διαλέξω τους σπόρους που θέλω να φυτέψω στην ψυχή μου...

Δεν μου 'ρχεται τίποτα να γράψω...

* Πέμπτη 02 Οκτωβρίου 19... αλήθεια τι σημασία έχει ο χρόνος όταν στην πραγματικότητα αποφεύγεις να τον μετράς... Γεννήθηκα και μεγάλωσα σε ένα παραθαλάσσιο -τότε μικρό ψαροχώρι, σήμερα κοσμοπολίτικο θέρετρο- χωριό της νότιας Κρήτης.

Από μικρός αγαπούσα την σιωπή ως μέσο επικοινωνίας, αλλά δυστυχώς δεν υπήρχαν <αυτιά> για να την ακούσουν. Έτσι μόλις έμαθαν τα μικρά και αδύνατα δάχτυλά μου να κρατάνε μολύβι άρχισαν να γράφουν για να μπορέσω να επικοινωνήσω αλλά όχι πιά με τους άλλους αλλά με τον ίδιο μου τον εαυτό.

Η ζωή μου πρόσφερε στα 15 μου ως δώρο το ειρωνικό της βλέμμα και το παρατεταμένο σε μούτζα χέρι της.

Στα 20 μου είπε: «θα περπατάς δίπλα μου...» και μου έδωσε πιο σφικτά στα μάτια τον μαύρο μανδύα που μου είχε δώσει ως δώρο εκείνη την κρύα μέρα του Οκτώβρη....

Ποτέ δεν κατάλαβα τον λόγο που αποφάσισε εκείνη την Πέμπτη νεογέννητο μωρό εγώ, αντί για δώρο μια κουδουνίστρα να μου δώσει τα μάτια με αυτόν τον μαύρο μανδύα. Δεν καταλαβαίνω ακόμα και σήμερα, στο 2012, γιατί η ζωή γουστάρει δίπλα της να έχει τους σακατεμένους.

Δεν ξέρω, Ζωή, γιατί δεν δίνεις σε όλους εμάς το δικαίωμα να απλώσουμε τα χέρια και να πέσουμε στο κενό...

Για αυτό το λόγο εγώ θα γράφω, θα γράφω... θα γράφω... και... θα... γράφω...

Ελάνη

Στάθηκε στην πρύμνη του карабиού κοιτάζοντας το λιμάνι που ξεμάκρυνε. Η πόλη, που απλωνόταν δεξιά και αριστερά της, γινόταν όλο και πιο μικρή και οι δρόμοι που ξεκινούσαν κάθετα από την παραλία στένευαν και εξαφανίζονταν. Οι προσόψεις των διαφόρων κτισμάτων γίνονταν ένα συμπαγές τείχος, για να καταλήξουν σε μια απλή γραμμή, που ακολουθούσε το περίγραμμα της παραλίας. Το καράβι όλο και ξεμάκρυνε, ο ομφάλιος λώρος όλο τεντωνόταν, μα δε έλεγε να κοπεί και κείνη ένιωθε τα σωθικά της να ξεριζώνονται μ' ένα ανατριχιαστικό πόνο. Έστρεψε το βλέμμα στη θάλασσα. Έμεινε για πολλή ώρα να παρακολουθεί το νερό που άφριζε πίσω από το καράβι, αφηρημένα πια. Ο ήλιος έγερνε στη δύση, όταν ξεκόλλησε από την κουπαστή.

Γύριζε στην πατρίδα. Μετανάστης ξανά, αλλά τώρα στην πατρίδα. Άφηνε τη χώρα που ήταν το χαρμάνι Ανατολής και Δύσης. Τον ιερό για κείνη τόπο με την έντονη ελληνική σφραγίδα, την αγαπημένη της Αλεξάνδρεια. Άφηνε την πόλη με τη μεγάλη πανσπερμία εθνότητων, την κοσμοπολίτικη ατμόσφαιρα που ήταν έκδηλη στις βεγγέρες.

Άφηνε τον αγαπημένο της δρόμο Ρι ντε Φρανς, με τα πολλά εμπορικά καταστήματα. Τα περίφημα σουκς, που ανακάλυπτε θησαυρούς, από βότανα και μπαχαρικά, αρώματα και πολύχρωμα μπουκαλάκια από φουσητό γυαλί, κοσμήματα από σήμι δεμένα με λάπις λάζουλι και τουρκουάζ. Την αγαπημένη της αραπίνα τη Φατμέ, που της έκανε τη νόστιμη σούπα τη μολοχία, τα φαλάφελ, τα χούμους, τα βουτυράτα σιροπιαστά γλυκά, μπακλαβά και κουνάφα. Τη δροσιστική λεμονάδα από γλυκολέμονα και τον καφέ αρωματισμένο με κάρδαμο. Άφηνε πίσω πολλές αναμνήσεις και τον πιστό της φίλο, τον Αζόρ. Το όμορφο ασπρόμαυρο τετράποδο με τα καστανά ματάκια

και τις έντονες μαύρες βούλες στα ποδαράκια του. Τα μάτια αυτά που την κοιτούσαν με λύπη και ικεσία να τον πάρει μαζί της. Τον κύριο Ζακ, το Γάλλο γείτονα, τον Τζων, τον Άγγλο γείτονα. Άφηνε μια όμορφη και άνετη ζωή. Η μόνη της παρηγοριά ήταν ότι έφευγε με τον αγαπημένο της άντρα, τον Μενέλαο. Τον κούκλο που αναστέναζαν όλες οι κοπέλες της Αλεξάνδρειας. Δε θα ξεχάσει ποτέ την αναστάτωση της οικογένειάς της, των συγγενών και φίλων, όταν μια σειρά νόμων και διαταγμάτων αιγυπιοποίησαν βιομηχανικές μονάδες, ασφαλιστικές εταιρείες και τράπεζες. Το πλήγμα ήταν μεγάλο για την ελληνική παρουσία στη Νειλοχώρα το 1956. Η ελληνική οικονομική δραστηριότητα επλήγη ανεπανόρθωτα. Οι πλούσιοι ομογενείς που είχαν χάσει τις περιουσίες τους εγκατέλειψαν τη χώρα. Σύντομα η διαρροή έλαβε ανεξέλεγκτες διαστάσεις με την πλειοψηφία των ομογενών να εγκαταλείπουν την Αίγυπτο αναζητώντας καλύτερη τύχη στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες. Γύριζε στην πατρίδα... Διχασμένη, με ένα αίσθημα χαρμολύπης, για την πατρίδα που άφηνε και για την πατρίδα που τόσα χρόνια ονειρευόνταν να γυρίσει. Τον κεντρικό της πόλο που στρέφονταν ολόκληρη η ζωή της. Τα όνειρα της έπρεπε να αναβλαστήσουν... ν ανθίσουν απ' την αρχή. Πως όμως; Με τι κουράγιο;

Έτσι αφού έχασε την περιουσία της, το μεγάλο τυπογραφείο, που ήταν κάτοχος ο Μενέλαος, η οικογένεια της Ελένης αποφάσισε να γυρίσει στην Ελλάδα. Όχι βέβαια όλα τα μέλη της οικογενείας. Η μητέρα της η κυρία Μαρία, μοδίστρα, η Ελένη και ο Μενέλαος κατευθύνθηκαν στην Καλαμάτα. Αργότερα βρέθηκαν στη Θεσσαλονίκη. Δεν ρίζωσαν ούτε εκεί. Μετά από λίγο χρονικό διάστημα εγκαταστάθηκαν μόνιμα πλέον στο Εόλο, με δυο επιπλέον στόματα να θρέψουν, τις κόρες τους την Ευαγγελία και τη Μαρία. Ο Μενέλαος προσλήφθηκε σε τράπεζα, ως υποδιευθυντής. Η Ελένη άνοιξε ένα ωραίο μαγαζί στο κέντρο της πόλης, με κρύσταλλα Βοημίας. Οι αδελφές της κατευθύνθηκαν στην Αυστραλία. Χωρίστηκε η οικογένεια στα δύο. Πάλι αυτός ο πόνος που ξεριζώνει τα σωθικά... ο πόνος της ξενιτειάς. Πάλι δάκρυα προσμονής αν θα ιδωθούν το επόμενο καλοκαίρι. Πάλι η έγνοια που σου τρυπάει το μυαλό, αν είναι καλά, αν αρρώστησαν, αν... χίλια αν...

Αχ! ζωή, είσαι πολυκαιρισμένος καφές δίχως φουσκάλες. Αχ! ζωή! Τρέχεις με χίλια και εμείς τα αδύναμα ανθρωπάκια τρέχουμε να σε προλάβουμε

με πατούσες πληγιασμένες, ρακένδυτοι, εκτεθειμένοι στον ήλιο, στη βροχή, στο χιονιά, χωρίς ένα τόπο να ξαποστάσουμε, να πάρουμε ανάσα... Αχ! Ζωή! Τρέχεις, τρέχεις ... δεν συνεργάζεσαι. Δεν βλέπεις τα σφιγμένα χέρια των ανθρώπων με αγάπη...

Η Ελένη έγινε 78 χρονών, είναι πάντα ξαπλωμένη στο κρεβάτι και το μυαλό της είναι εκεί κολλημένο στην Αλεξάνδρεια. Ξεκινάει πάντα την ιστορία... όταν εκδιωχτήκαμε εμείς οι Έλληνες από την Αλεξάνδρεια, επί Νάσσερ... Χάνεται στο πέρασμα του χρόνου, μπερδεύει το τότε με το τώρα... Ξαναζει τα καρδιοχτύπια εκείνου του Σαββάτου... Στέκει ευθυτενής και η κυρία Μαρία, η μαμά της, με τις καρφίτσες στην πυλωτή προσπαθεί να της κοντύνει κι άλλο το φόρεμα. Το θέλει κοντό και στενό. Το θέλει θηλυκό. Θέλει ν' αρέσει στον Μενέλαο... Κοκκινίζει, αλαφιάζεται, στριφογυρίζει στο κρεβάτι, της ανεβαίνει η πίεση από την ένταση, πιστεύοντας ότι η ώρα είναι προχωρημένη για το ραντεβού της και δεν θα προλάβει.

-Το κόκκινο, το κόκκινο φόρεμα θα φορέσω. Αυτό που αρέσει στο Μενελάκο μου... Μετά από λίγο και αφού η πίεση έχει φτάσει δεκαοχτώ, η Ελένη ηρεμεί. Δεν θυμάται για λίγο την Αλεξάνδρεια... Μένει στο κρεβάτι σαν άδειο σακί, συρρικνωμένη, με βαθουλωμένα μάτια χωρίς λάμψη. Ένα δάκρυ κατρακυλά στα μάγουλά της και με φωνή ξεψυχισμένη, ίσα ίσα που ακούγεται, ψελλίζει Αχ! Μενελάκο μου μ' άφησες νωρίς. Ίδια εικόνα, τα ίδια λόγια, οι ίδιες κινήσεις, το ίδιο κόκκινο φόρεμα, λαμβάνουν χώρα στη καθημερινή ζωή της Ελένης. Ξαν να παίζει την ίδια παράσταση στο θέατρο, με επιτυχία.

Για σένα αγαπημένη Ελένη...

Φωνές

Ιδανικές φωνές κι αγαπημένες εκείνων που πέθαναν,

ή εκείνων που είναι για μας χαμένοι σαν τους πεθαμένους.

Κάποτε μες στα όνειρά μας ομιλούνε•

κάποτε μες στην σκέψη τες ακούει το μυαλό.

Και με τον ήχο των για μια στιγμή επιστρέφουν ήχοι από την πρώτη ποίηση της ζωής μας

- σα μουσική, την νύχτα, μακρινή, που σβύνει.

Κωνσταντίνος Π. Καβάφης.

***Η Κατερίνα Τσούτσα** γεννήθηκε και ζει στο Βόλο. Δεν είναι συγγραφέας. Δειλά δειλά άρχισε να γράφει εμπνευσμένη κυρίως από καταστάσεις του παρελθόντος. Ονειρεύεται ακόμη...

Ένα βήμα

Τι παράξενα όντα που είναι οι άνθρωποι! μονολογώ καθώς περιδιαβαίνω τα σοκάκια της παλιάς μου γειτονιάς μετά από πολλά χρόνια. “Δε θυμάμαι καν τι έφαγα χτες το μεσημέρι κι όμως μπορώ να θυμηθώ με απίστευτες λεπτομέρειες γεγονότα που συνέβησαν πριν δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια σε τούτα τα δρομάκια.”

Σαν να τα έχω ρυθμίσει στον αυτόματο πιλότο, τα βήματά μου ακολουθούν την ίδια ακριβώς διαδρομή όπως και τότε στα εφηβικά μου χρόνια. Ξεκίνησα από το πατρικό μου και κατηφόρισα μέχρι το παρκάκι όπου έπαιζα με τα άλλα χαμίνια. Τίποτα δεν έχει αλλάξει. Θαρρείς και δεν πέρασε ούτε μια μέρα. Τα ίδια χαμόσπιτα ρίχνουν τη σκιά τους· τα ίδια γερασμένα χέρια με χαιρετούν κι εγώ ανταποδίδω με ένα χαμόγελο, ανασηκώνοντας μηχανικά τους ώμους μου γιατί νιώθω τη μαθητική σάκα να μου βαραίνει την πλάτη.

Όλα μοιάζουν υπερβολικά ίδια· τόσο ίδια που σκέφτομαι ότι τη μέρα που έφυγα από την πόλη, ο χρόνος σταμάτησε και όλοι περίμεναν την επιστροφή μου για να ξανανασάνουν και να συνεχίσουν τις άχρωμες ζωές τους.

“Μα τι βλακείες σκέφτομαι!”

Ακριβώς όπως τότε. Κάθε φορά που περπατούσα μόνος μου, έκανα ένα σωρό χαζές σκέψεις και έηλαθα με το μυαλό μου χιλιάδες σενάρια για τις καταστάσεις – και κυρίως τους φανταστικούς έρωτες – που βίωνα εκείνη την περίοδο.

Έστριψα στην εκκλησία του Αη Δημήτρη και είδα πέρα στο βάθος τον ξεροπόταμο με τα γκριζωπά δέντρα που

ακόμα αγνάντευαν νωχελικά τα σύννεφα. Όταν διαπίστωσα πόσο κοντά βρίσκόμουν στο σπίτι της, τα πόδια μου άρχισαν να χωλαίνουν και η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

"Μα είναι δυνατόν ύστερα από τόσα χρόνια να νιώθω το ίδιο τρέμουλο, το ίδιο δυνατό καρδιοχτύπι;"

Πίστευα πώς έχοντας ζήσει τόσα χρόνια μακριά από την πόλη, μετά από τόσες ενδιαφέρουσες γνωριμίες και αμέτρητους έρωτες, οι παιδικές αυτές σκέψεις και αναμνήσεις θα είχαν ξεχαστεί. Ή πως τουλάχιστον θα ήταν μια σαχλή ενθύμηση των εφηβικών μου περιπετειών.

Κι όμως, το βήμα τούτο που κάνω τώρα, αυτό το τόσο δα μικρό βηματάκι μου θυμίζει ότι είμαι ακριβώς ο ίδιος άνθρωπος που ήμουν και πριν δεκαπέντε χρόνια. Κάνω τις ίδιες χαζές σκέψεις, έχω τις ίδιες ανασφάλειες και η καρδιά μου χτυπάει με τον ίδιο έντονο ρυθμό όταν την σκέφτομαι.

Πλησίαζα. Η ευωδία των λουλουδιών του κήπου με ταξίδεψε στο παρελθόν. Έκανα ένα ακόμη βήμα...

Ήταν τότε, θυμάμαι, ο πιο όμορφος κήπος που είχα δει ποτέ μου. Δεν υπήρχε σπιθαμή από την οποία να μη φύτρωνε κάποιο πολύχρωμο λουλούδι ή κάποιο φουντωτό δεντράκι. Οι γύρω δρόμοι ευωδίαζαν από τις μυρωδιές που εκτόξευαν τα άνθη απλόχερα κι εγώ - ο πιο αφοσιωμένος θαυμαστής - περνούσα κάθε μέρα ανελλιπώς έξω από εκείνον τον κήπο.

Η αλήθεια όμως είναι ότι ποτέ δεν ήμουν τόσο παθιασμένος με τα λουλούδια και ο πραγματικός λόγος των καθημερινών μου επισκέψεων ήταν η καστανόξανθη, γλυκιά κοπελίτσα που κατοικούσε σε εκείνο το σπίτι. Το χαμόγελό της με μαγνητίζει τόσο, ώστε τα λίγα αυτά δευτερόλεπτα μέχρι να διασχίσω το πεζοδρόμιο έξω από τον κήπο της, φάνταζαν σαν την αιωνιότητα μιας ερωτικής πράξης.

Έτσι, οι μέρες της εφηβείας κυλούσαν ανέμελα κι εκείνη ήταν το μόνο σταθερό σημείο σε μια ζωή που στριφογύριζε αδιάκοπα σα σβούρα, δίχως κάποιο συγκεκριμένο σκοπό. Είχα τόσο απορροφηθεί από την αγάπη μου για εκείνη την κοπέλα που η ψυχική μου διάθεση καθοριζόταν από το αν θα

την έβλεπα το πρωί να περιποιείται με τη μοναδική της χάρη τα λουλούδια.

Έστεκε στο μέσο του κήπου, φορώντας εκείνο το αέρινο φόρεμα και φρόντιζε με υπέρμετρο ερωτισμό τα πολύχρωμα άνθη της. Τότε φανταζόμουν πως εκείνα για ανταποδώσουν τα χάδια της τη φιλούσαν κι εγώ τα ζήλευα. Όμως πάντοτε, σαν από κάποιον συμπταντικό συγχρονισμό, εκείνη ήξερε πότε να σηκώσει το κεφαλάκι της, να αγνοήσει έστω και για λίγα δευτερόλεπτα τα λουλούδια και να μου αφιερώσει – ναι, αποκλειστικά σε μένα – το πιο γλυκό της χαμόγελο.

Αχ, αυτό το χαμόγελο! Η ουσία της εφηβείας μου. Το αναπάντητο 'γιατί' της ζωής μου. Και όπως στα παραμυθάκια, με τον καιρό, η χαρά έδωσε τη θέση της στη λαχτάρα κι η λαχτάρα με τη σειρά της αντικαταστάθηκε από την αδυσώπητη ελπίδα που στο διάβα της καταβροχθίζει τα πάντα.

Το καθημερινό της χαμόγελο, λοιπόν, δε μου ήταν πια αρκετό κι άντε να μου φύγει η ιδέα από το μυαλό. Ήταν απλό: ανάμεσα στα τόσα βήματα που έκανα κάθε πρωί, θα έκανα κι ένα βήμα διαφορετικό. Θα ύψωνα την σκιά μου για σημαία και θα άνοιγα την μικρή καγκελόπορτα. Θα έκανα το βήμα. Ναι, θα το έκανα και θα της έλεγα τι νιώθω και εκείνη θα μου απαντούσε. Θα μου το έλεγε...

Ένα μικρό βηματάκι που έγινε έμμονη ιδέα· ιεροτελεστία. Ένα βηματάκι σαν τα χιλιάδες βηματάκια που κάνω κάθε μέρα. Ένα βηματάκι που θα μου άλλαζε τη ζωή. Ένα βηματάκι που ήταν η ίδια μου η ζωή. Ένα βηματάκι που δεν έκανα ποτέ.

...Και μετά από τόσα χρόνια κοντοστάθηκα ξανά έξω από τον κήπο της. Πόσο μου είχε λείψει! Την είδα γονατιστή, όπως τότε, στη μέση του υπέροχου εκείνου κήπου, ερωτοτροπώντας με τα λουλούδια της. Ένιωσα την ίδια ζήλια, όμως ο συγχρονισμός είχε πια χαθεί. Δεν αγνόησε τα λουλούδια της, ούτε και σήκωσε το κεφάλι της να μου χαμογελάσει.

Δεν ήταν μόνη της πια. Στο βάθος του κήπου διέκρινα έναν γοητευτικό μεσήλικα άντρα να διαβάζει εφημερίδα. Δίπλα του ένα πανέμορφο καστανό-

ξανθο κοριτσάκι κυνηγούσε παιχνιδιάρικα τις μέλισσες κι ύστερα κρυβόταν πίσω από το αέρινο φόρεμα της μητέρας της.

Κάποια στιγμή το κοριτσάκι με είδε που στεκόμουν πίσω από την καγκελόπορτα και με πλησίασε. Προσπάθησα να φύγω μα τα πόδια μου είχαν ριζώσει στο έδαφος. Μου χαμογέλασε· τέντωσε τα χεράκια της ν' ανοίξει την καγκλόπορτα και με προσκάλεσε στον κήπο. Και τότε... έκανα το βήμα.

Μου ζήτησε να σκύψω, τραβώντας το πουκάμισό μου και σχημάτισε ένα χωνί με τις παλάμες της ψιθυρίζοντας: “Μη βασανίζεσαι άδικα. Δεν ήταν γραφτό να γίνει.”

* Ονομάζομαι Ασπρόπουλος Λευτέρης. Γεννημένος το καλοκαίρι του 1982. Έχω σπουδάσει μεταξύ άλλων Ψυχολογία και Μάρκετινγκ. Γράφω απλά για να ξεθολώσει το μυαλό μου κι έχω δημοσιεύσει κείμενά μου μόνο σε ηλεκτρονική μορφή. Προς το παρόν αναπνέω τον αέρα και παλεύω με τους ανεμόμυλους της πανέμορφης πόλης του Εόλου.

Η ευχή

Ανέκαθεν το χιόνι σου έδινε μια ψευδαίσθηση ευδαιμονίας. Δεν έχεις τη δύναμη να βρεθείς στο άσπιλο λευκό δίχως να αισθανθείς σπουδαίος και ταυτόχρονα μηδενικό. Σε μια κορφή, σ' ένα βουνό, δε γίνεται να βαδίσεις χωρίς να κατανοήσεις τη μεγαλοσύνη της φύσης σου και τη μικρότητά σου. Όταν όλα τα πρακτικά ζητήματα της ανιάτης ζωής σου θα έχουν εξαφανιστεί διά μαγείας, όταν όλες σου οι υποχρεώσεις θα έχουν ακολουθήσει το δρόμο της απώλειας, κι όταν όλα τα ανδραγαθήματά σου θα έχουν μετατραπεί σε τυχαίο χάσιμο χρόνου, θα είσαι ελεύθερος να αντιληφθείς το τίποτα μέσα στο παν.

Τι άλλο μπορεί να είναι οι κόποι που κατέβαλες τόσα χρόνια σε σύγκριση με μια νιφάδα χιονιού; Εσύ, ο τολμηρός, μορφωμένος και οξυδερκής ενάντια σε μια μικροσκοπική νιφάδα. Γιατί σφαδάζεις από λαχτάρα μπροστά σε μια ταπεινή νιφάδα; Που μήτε κόπο έκανε να' ρθει σε σένα μήτε γνώσεις χρειάστηκε γι' αυτό· παρά την ώθηση απ' το χέρι ενός επίμονου θεού που θέλησε τούτη τη μέρα να σβήσει την αδημονία σου. Που έσκυψε μετά από καιρό να κρυφάκούσει την ευχή σου, κι ας ήτανε παιδιάστικη.

«Ας χιονίσει κάποτε»!

Και το κάποτε αργούσε με σκοπό, γιατί ο μήνας έπρεπε να διαβεί το κατώφλι του, έπρεπε να πέσουν τα πρωτοβρόχια του Σεπτεμβρη για να πάρει σειρά η ευχή σου. Μέρα με τη μέρα, που εσύ ξεχνούσες το πρώιμο παρακαλετό σου, η φύση δούλευε για σένα κι ο ένας μήνας έδινε τη σειρά του στον επόμενο για να σε ικανοποιήσουν. Πίστεψέ με, ήθελε πολλή δουλειά για να φτάσει να πραγματοποιηθεί η επιθυμία σου, προτού να χάσεις την πίστη σου και προτού να

φανεί αλλόκοτο το φαινόμενο στους υπολοίπους, τους ανυποψίαστους στο θέλημά σου.

Τόση ήταν η υπομονή της φύσης που, όσο εσύ ασχολιόσουν με ωράρια, λογαριασμούς και απεργίες, η φύση φρόντιζε να ετοιμαστεί να σου κάνει το χατίρι. Εβδομάδα με την εβδομάδα, άλλαζε την εικόνα τ' ουρανού προς το συμφέρον σου. Και σα να μην έφτανε αυτό, δεν ξεχνούσε ποτέ να στείλει τους κατάλληλους αγγελιοφόρους να σ' ενημερώσουν. Γιατί κάθε βράδυ που εσύ στεκόσουν μπροστά απ' την τηλεόραση κουρασμένος και αποχαυνωμένος, ένας απεσταλμένος μετεωρολόγος φρόντιζε να σου στέλνει σημάδια. Ήταν εκεί για να σου υπενθυμίζει πως όταν έρθει η κατάλληλη ώρα, η ευχή σου θα γίνει η αλήθεια. Μα ούτε αυτό καταλάβαινες έτσι κυνικός που γινόσουν απ' τα παθήματα της κάθε ημέρας. Κυνικός μέχρι τέλους. Ούτε το έκτακτο δελτίο επιδείνωσης του καιρού πίστεψες, θεωρώντας τους αγγελιοφόρους ψεύτες και ερασιτέχνες. Κι όταν αναγκάστηκες να βγάλεις από τη ντουλάπα το βαρύ σου παλτό, πάλι δεν πείστηκες, όπως δεν ένωσες το παραμικρό σα χρειάστηκε να φορέσεις τα γάντια σου για ν' αποφύγεις τα κρυοπαγήματα. Κι όμως, υπήρξες απλώς άλλος ένας άπιστος θωμάς, ενώ ο θεός σου υπήρξε απλά θεός.

Όλα αυτά για να μπορέσεις να πιστέψεις πως για μια φορά στη ζωή σου στάθηκες τυχερός, άσχετα αν αυτό δεν ήταν θέμα τύχης. Γιατί επιλέχθηκες να εισακουστείς ακόμα κι αν το αποτέλεσμα ήταν απογοητευτικό – όχι για σένα, μα για το θεό σου. Αυτόν που για χάρη σου κίνησε στην κυριολεξία Γη και Ουρανό για να σ' ευχαριστήσει, μα εσύ το ξέχασες. Σού ήταν φαίνεται αδιάφορο το λευκό τοπίο που ζωγράφισε για σένα, μόνο και μόνο γιατί καθυστέρησε κάποιους μήνες. Αδιάφορη και η νιφάδα που ήρθε κι έκατσε στο πάνω μέρος της παλάμης σου, επισφράγισμα για το ότι εκπληρώθηκε ο πόθος σου. Κρίμα που δεν ήταν το ίδιο αδιάφορη και η ευχή που έκανες τον Αύγουστο για να χιονίσει, την ώρα που έσβηνες στον καύσωνα.

Κάποτε ομολόγησες πως οι ευχές, αν δεν πραγματοποιούνται την ώρα που τις κάνεις, καλύτερα είναι να μην πραγματοποιούνται ποτέ. Μα κάποιος είχε ως φαίνεται άλλη άποψη. Απ' όσο μπόρεσα να καταλάβω, είχε

δίκιο. Σα βγήκες να αγγίξεις το λευκό σωρό με τα γυμνά σου χέρια και το παιδικό χαμόγελο στο πρόσωπό σου, το αντιλήφθηκα. Μα το κατάλαβες κι εσύ, αφού συνέχισε να ρίχνει προς το μέρος σου άσπρες χοντρές νιφάδες, τη μία μπλεγμένη μέσα στην άλλη, αναγκάζοντάς σε να στρέψεις το βλέμμα προς τα πάνω και να τον κοιτάξεις. Το κατάλαβες γιατί όλες οι αγαθές ευχές κάποτε πραγματοποιούνται, ακόμη κι αν δεν είναι τη στιγμή που τις ξεστομίζεις. Ίσως να το καταλάβαινες ακόμη καλύτερα εάν, για μια φορά εγκατέλειπες την πεζότητά σου στο πεζοδρόμιο, για να μπορέσεις να δεις πως ακόμα και το χρώμα, σού το διάλεξε να είναι άσπρο. Σίγουρα υπήρχε λόγος. Θα μπορούσες ποτέ να ευχηθείς να μαυρίσει ο τόπος;

Θα τα πούμε στην επόμενη πυρκαγιά, καλέ μου...

* Η Μικέλα Φερούση γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Είναι πτυχιούχος του τμήματος Γαλλικής γλώσσας και φιλολογίας του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Είναι μεταφράστρια και έχει συμμετάσχει στις κάτωθι συλλογικές εκδόσεις: “Ένας μικρός, μεγάλος ανθρωπάκος” (διήγημα, Προσωπογραφίες, εκδόσεις Black Duck, 2011), “Αφωνία” (ποίημα, εκδόσεις Πνοές λόγου και Τέχνης, 2012), “Σταθμός Υπενθύμισης” (χρονογράφημα, όσο κρατάει ένας καφές, τεύχος 4, εκδόσεις Black Duck, 2013). Επίσης συμμετέχει στη συντακτική ομάδα του περιοδικού Chimeres (<http://chimeres.info/zine>) όπου και αρθρογραφεί.

Η Θυσία

Όταν ο παπα-Κώστας ελαβε προσκλήση να παρουσιαστεί το ταχύτερο στη Μητροπολή για μια υποθεση, υψηλής σημασίας, που τον αφορούσε αμεσα δε φανταστικη ουτε στιγμη πως επροκειτο για την εκκλησια των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελενης, Ισαποστολων, στην Παλιονικοβα. Η εκκλησια ειναι κτισμενη στη βαση ενος ανοικτου αρχαιου μεταλλειου μαγγανιτου, νοτιοανατολικά, κατω απο αιωνοβιες βελανιδιες. Νοτιωτερα σχεδον στην κοιτη του ρεματος ειναι η παλια βρυση με πετρινες πελεκητες ποτιστρες και απεναντι δυο γερικες μουριες τουλαχιστον πεντακοσιων χρονων.

Πηρε το λεωφορειο το πρωί, μαζί με τα γυμνασιοπαιδα, σκεπτομενος τι να θελει τωρα ο Επισκοπος. Ηταν γνωστοι απο παλια. Ενα συντομο διαστημα στην κατοχη βρεθηκαν μαζί, στις ταξεις των ανταρτων, προς τα ορη του Τυμφρηστου, μαζί με αλλους νεους, παλαιμαχους, απο το Αλβανικο μετωπο, ηταν μαζί τους ιερωμενοι οπως ενας με το ψευδωνυμο Ανυπομονος και αλλοι που δεν συμφωνουσαν με τις επιλογες και τις αποφασεις του περιφημου θαναση Κλαρα αυτον που οι συντροφοι του τον ελεγαν Βελουχιωτη, Δηλωσια ή Μιζερια, η καταγωγη του ηταν απο τη Στυλιδα. Την εποχη εκεινη η φυματιωση, βοηθουμενη απο την πεινα, εκανε θραυση στον πληθυσμο. Ο παπα-Κώστας αρρωστησε το ιδιο και ο μελλοντικος Επισκοπος. Ερεθηκαν κρυμμενοι να νοσηλευονται σε γυναικειο μοναστηρι μεχρι το τελος του εμφυλιου. Ηταν εκει και αλλοι ανδρες παρανομοι, καταζητουμενοι απο τις αρχες κατοχης, τους εκρυβαν, τους ταΐζαν και τους παρηγορουσαν οι καλογριες. Ετσι γεννηθηκαν τεσσερα μωρα με απολυτη μυστικοτητα. Παντως ο παπα-Κώστας δεν ακουμπησε γυναικα στο μοναστηρι. Προτιμουσε τον αντανισμο. Εκει

εγίναν στενοί φίλοι με άλλους ιερωμένους και με πολιτικούς που κατέλαβαν αργότερα ισχυρές θέσεις. Διαβαζαν μαζί στην πλούσια βιβλιοθήκη του μοναστηρίου. Σ' αυτή τη βιβλιοθήκη ο παπα-Κώστας ανακάλυψε την αρχαία ελληνική φιλοσοφία. Από τότε που ο Επισκοπός τον επείσε να γίνει ιερέας διαβαζε πολύ, εκτός από τα πατερικά κείμενα, βιβλία κυρίως για τον Ξενοφάνη, τον Ηράκλειτο και τον Εμπεδοκλή.

Όταν χειροτονήθηκε παπας ο Δεσποτής ήθελε να τον κρατήσει μαζί του στην επισκοπή να είναι ο άνθρωπος εμπιστοσύνης, να τον βοηθά στη λήψη αποφάσεων, ειδικός συμβούλος στα πιο περιπλοκά και δύσκολα ζητήματα, αλλά ο παπα-Κώστας ήξερε καλά το χαρακτήρα του Επισκόπου, δεν μπορούσε να αντισταθεί στον γυναικείο πειρασμό. Όταν εγκαταστάθηκε στην Επισκοπή, έφερε μαζί του μια ωραία γυναίκα, δηθεν εξαδερφή του, πανεξυπνή, διψασμένη για εξουσία, στην ουσία αυτή έκανε κουμαντό. Ο παπα-Κώστας οραματίστηκε για μια στιγμή τη ζωή του στο παλάτι του Δεσποτή σαν αυλικός, με τις μηχανορραφίες, τα αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα, τις ματσαραγίες. Δεν δέχθηκε την πρόταση. Με ευχαρίστηση διορίστηκε στο Ανυδρό Στυλίδος, μικρό χωριό με παλιά ιστορία.

-Τι έγινε με τον Αγίο-Κωνσταντίνο; ρώτησε ο Μητροπολίτης, τελείωσαν καλά οι εργασίες;

-Το πρόβλημα με τους δωρητές είναι πως δεν ακολουθούν τις οδηγίες, απάντησε ο παπα-Κώστας, είναι αποτέλεσμα της συγχρονης εποχής, στο όνομα του μοντερνισμού έβαλαν σιδερένια πορτά και παραθυρία, θα τα φάει η σκουρία, θα σαπίσουν γρηγορότερα από τα ξύλα. Αλλά δεν ακούν, κάνουν ταματά, άλλος για να γεννήσει η γυναίκα του αγοράκι, άλλος ήταν αρρωστος βαριά και γιατρεύτηκε, άλλος γιατί σωθηκε στον πόλεμο, όπως εμείς, είπε ο παπας και δεν καταλαβαίνει που το πηγαινε ο Επισκοπός. Έργα είχαν γίνει σε πολλά εξωκκλησία, αλλά αντ' άλλων, διότι οι δρώντες επί τοπου εκαναν του κεφαλιου τους.

-Τι έγινε με την Αγία Τραπεζα; είπε με πονηρό μειδίαμα. Έμαθα πως χάλασαν την παλιά κι εφτιαξαν νεα με τσιμεντο.

-Όταν πήγα να λειτουργήσω στις εικοσι μια Μαΐου, είδα τη μεγάλη πέτρα της Αγίας Τραπεζας πεταμένη έξω, τους αναγκάσα να την βάλουν παλι μέσα, πανω στη τσιμεντένια.

-Αυτό το ξέρω, αλλά ενα πουλακι ήρθε και μου είπε πως βρηκατε εναν ντενεκε γεματο λίρες μέσα στην παλιά Αγία Τραπεζα, γιατί δεν μπουπες τίποτα;

Ο παπας μετά απο αυτά που είχε ζησει στο Αλβανικο μετωπο ήταν ετοιμος ν'ακουσει τα παντα, δεν ταραχτηκε, με ειλικρινεια ατενιζοντας ασκαρδαμυκτι του Δεσποτη ειπε: δεν εμαθα κατι τετοιο, αν βρηκαν ντενεκε με λίρες θα τα πήραν οι εργάτες, ουτε ξέρω ποιοι είναι αλλά μπορούμε να το μάθουμε απο τον δωρητη.

-Τώρα είναι αργά, είπε ο Επισκοπος. Είχε ξαναβρει την εμπιστοσύνη του απεναντι στον παπα, αλλά ο παπα-Κώστας αισθανοταν πικρία για την καταντία των ανθρώπων.

Να τι είχε συμβει : τη χρονια εκείνη τα έργα για την ανακαίνιση του Αγίου Κωνσταντίνου είχαν τελειώσει μέσα Απριλίου. Ο παπα-Κώστας όπως κάθε χρόνο ήρθε με πληθος κοσμου, μια ωρα δρομο απο το χωριο, με τρακτερια και αγροτικά φορτηγά, να λειτουργήσει στις εικοσι μια Μαΐου. Ως συνηθως οι εργάτες είχαν κανει αλλ'αντ' άλλων. Όταν είδε την πλασταρα της Αγίας Τραπεζας πεταμένη έξω πανω στη νοτια πλευρα του μαντροτοιχου, ενοιωσε ενα κυμα θυμου να ανεβαινει μέσα του. Η παπαδία μόλις τον είδε να κοκκινίζει ετσι αποτομα, φοβηθηκε, ήταν ήδη εβδομηκοντούτις και πλεον, είχε υπερταση και συχνά ακουγε τ'αυτία του να βουίζουν, όπως τα κυματα της θαλάσσης. Ο παπας ήθελε να φωναξει, καθαρματα, κοθωνια, τουτσεκια, κλουβια μυαλα, κλουβια αρχιδια, αλλά συγκρατηθηκε. Είπε στους χεροδυναμους αγροτοποιμενες να παρουν την πετρινη πλακα προσεκτικά, να την φερουν μέσα στην εκκλησία. Την εβαλαν στη θέση της πανω στην νεα Αγία Τραπεζα, ήταν κατασκευασμένη εξ ολοκληρου με σκυροδεμα. Μετα την καλυψε με λευκο τραπεζομανδηλο και εβαλε ευλογητος.

Το καλοκαιρι, μετά το θερισμο και το αλωνισμα των σπαρμενων χωραφιων, ομαδα μαυροφορων γυναικων εφθασαν στον Αγιο Κωνσταντινο, συνοδευαν τον

παπα απο το νεο χωριο του Καραβομυλου. Στην πλειοψηφια τους οι Καραβομυλιωτες καταγονταν απο τη Νικοβα. Ειχαν ερθει να κανουν λειτουργια υπερ αναπαυσεως των ψυχων των προγονων τους. Ηπιαν νερο στη βρυση και ανεβηκαν στην εκκλησια. Ο παπας, ογδοηκοντουνητης, ηταν συγκινημενος, ειχε πολλες αναμνησεις σ' αυτον τον τοπο, ειχε περασει εδω τα καλοκαιρια των παιδικων του χρονων και της εφηβειας, φυλαγε τα προβατα, το μεσημερι σταλιζαν κατω απο τις μεγαλες πουρναρες, δυο βηματα απο τη βρυση, ενω αυτος κατω απο τις αιωνοβιες μουριες κοιμοταν στον παχυν ισκιο.

Ετσι βυθισμενος στις αναμνησεις του, σαν υπνωτισμενος, εισηλθε στο ιερο της εκκλησιας. Τότε ειδε την πετρινη πλακα της παλιας Αγιας Τραπεζας πανω στην νεα απο μπετον αρμε.

Οι γλωσσες του χωριου λενε πως αυτος ο παπας κατηγορησε τον παπα-Κωστα, αλλα παραμενει μυστηριο ποιος διεδωσε το μυθο για τις λιρες. Μετα απο αυτο αγνωστοι, γιατι δρουσαν νυχτα, με μηχανηματα, εντοπιστες μεταλλων, κατεσκαψαν τους χωρους γυρω απο παλιες εκκλησιες, απο σημαδιακα μερη με την ελπιδα να βρουν κρυμμενους θησαυρους. Εκτος απο τους ανταρτες, του τελευταιου πολεμου, ειχαν δρασει στην περιοχη μας, τον 19ο αιωνα, πολλοι ληστες, ειχαν συνηθεια να θαβουν τα κλοπιμαια.

Το κρατος κηρυξε εκεινη τη χρονια ετος ελληνικης παραδοσης. Γινονταν παντου διαλεξεις, λαογραφικες εκθεσεις, προβολες, αφιερωματα εφημεριδων και περιοδικων, συναυλιες και πανηγυρια απο νεοδημιουργηθεντες πολιτιστικους συλλογους, ειδικα για την περισταση. Καμμια τριανταρια οικογενειες προσφυγων ζουσαν στην περιοχη μας. Ερχονταν καθε χρονο στη γιορτη του Αγιου Κωνσταντινου. Ανθρωποι ευσεβεις, εφερναν δικες τους εικονες με τον Αγιο και τη μητερα του. Ειχαν δικα τους παναρχαια εθιμα και θρησκευτικες τελετες, ηταν προσκολλημενοι στον αυτοκρατορα, τον Μεγα Κωνσταντινο, γιατι τους επιτρεψε να συνεχισουν να λατρευουν τη θρησκεια τους, οπως την ειχαν παραλαβει απο τους προγονους τους. Με την παροδο του χρονου η λατρεια τους, αφομοιωθηκε απο τον χριστιανισμο. Με την ευκαιρια των γιορτων για το ετος της παραδοσης μια αντιπροσωπεια απ' αυτους επισκεφθηκαν τον παπα-Κωστα, του προτειναν να τους επιτρεψει να γιορτασουν του Αγιου Κωνσταντινου συμφωνα με τα δικα τους εθιμα, δηλαδη

αντι για αρνι ήθελαν να σφαξουν ενα βοΐδι, να το ψησουν στο πλατώμα μπροστα στην εκκλησια, να δώσουν σε ολο το εκκλησιασμο να φαι μεσα σε παραδοσιακη μουσικη της μακρινης πατριδας τους, με λιρες της Ανατολικης θρακης, γκαΐδες και το ταμπουρλο που ηχουσε μονο του στις τελετες.

-Και οσοι θελουν ας χορεψουν πανω σε αναμμενα καρβουνα, ειπε ο παπα-Κωστας, γνωριζε την τελετη πυροβασιας των Αναστεναρηδων.

Οι Αναστεναρηδες αγορασαν εναν μαυρο ταυρο, του εβαψαν τα κερατα χρυσα, τον αφησαν να βοσκαει ελευθερος στο βουνο. Την ημερα της 21ης Μαιου παρουσιαστηκε μονος του μπροστα στην εκκλησια, ετσι ηταν το εθιμο, περιμενε απο την αυγη λες και ηξερε πως ηταν γιορτη.

Ο παπα-Κωστας ηρθε μονος του, καβαλα στο κοκκινο τρακτερ του γειτονα του, η παπαδια δεν τον ακολουθουσε πλεον στα ξωκκλησια. Χτυπησε την πρωτη καμπανα, ντυθηκε τα λευκα εορταστικα αμφια και μολις εβαλε ευλογητος οι Αναστεναρηδες εβαλαν φωτια στα πρωτα κουτσουρα στο πλατώμα μηκους πενηντα μετρων, μπροστα στον μαντροτοιχο της εκκλησιας. Αλλοι ειχαν ξεχυθει στο δασος να φερουν κορμους δενδρων να γινει μεγαλη φωτια συμφωνα με το δικο τους εθιμο. Ειχαν τσιγκελωτα μουστακια αλα γαλλικα του 19ου αιωνος. Φορουσαν ολοι τα ιδια ενδυματα, σαν να ηταν στολες, λευκα υποκαμισα, μαυρα παντελονια και ασπρες μποτες σαν τα στιβαλια των Κρητικων.

Οσοι θυμουνται τον παπα εκεινη την ημερα, ηταν η τελευταια που τον εβλεπαν ζωντανο, λενε πως, καθως ιερουργουσε μεσα στη μικρη εκκλησια, ελαμπε ολοκληρος σαν να ηταν πλημμυρισμενος απο μια εσωτερικη χαρα.

Καθως οι προσκυνητες εφθαναν, εβλεπαν τον μαυρο μπουγα, με τα χρυσα κερατα στολισμενα με ανθη, να περιμενει ησυχος. Ωσπου εφθασαν οι Λια-καμπαδες, τα δυο αδερφια, ο Βασιλης ο μεγαλυτερος, ο Νικος ο μικροτερος, με επιφωνηματα θαυμασμου γυροφερναν το ζωο. Του εβαλαν μπροστα στα ματια του ενα κοκκινο πανι, το ειχαν ως τουρκικη σημαια οταν επαιζαν στο σχολειο θεατρικα εργα στην εθνικη γιορτη της 25ης Μαρτιου. Ο ταυρος σε λιγο εβγαζε ατμους απο τα ρουθουνια. Τους παιρνει στο κυνηγητο, πρωτα

διπλα στα καιόμενα κουτσουρα, τα δυο αγοράια τρέχουν προς βορραν, προσπαθούν ν' ανεβουν στα τοιχώματα του μεταλλείου, αλλά στον ανηφορο ο ταυρος τρέχει γρηγορα, οι Λιακαμπαδες κανουν μεταβολη, τρέχουν στον κατηφορο ξαναπερνουν διπλα στη φωτια που φουντώνει ολο και περισσότερο με μια κολωνα λευκου καπνου να υψωνεται στον ουρανο. Ο ταυρος πισω τους να ξεφυσα κι αυτοι με ουρλιαχτα κατεβαινουν προς τη βρυση, τοτε οι Αναστεναρηδες καταλαβαινουν τι γινεται, τρέχουν πισω απο τον μπουγα που παιρνει στο κοντο τον Νικο Λιακαμπα, αυτος προσπαθει να ανεβει στον κορμο της αιωνοβιας μουριας απεναντι απο τη βρυση με τις πετρινες πελεκητες ποτιστρες, γλιστραει αλλα προσπαθει εκ νεου, στο μεταξυ ο μπουγας τον ακουμπαι σχεδον με τα χρυσα του κερατα οταν οι αναστεναρηδες φθανουν με μια τριχια, την περνουν σαν λασο στο λαιμο του, τον τραβουν πολλοι μαζι προς τη βρυση, ομως το ζωο αντιστεκεται, τοτε ο γεροντοτερος, εκτιμωντας πως η κατασταση γινεται υπερβολικα επικινδυνη, αποφασιζει πως πρεπει να θανατωθει επι τοπου, λει να φωναξουν τον παπα, να ερθει να ευλογησει, αλλα ο παπας δεν εχει τελειωσει ακομη τη λειτουργια. Ο ταυρος ειναι ολο και πιο επιθετικος, τοτε ο γερος βγαζει απο το θηκαρι το μαυρομανικο χατζαρι, ηταν σαν αυτο που ειχαν οι χωρικοι για να σφαζουν τα γουρουνια τα Χριστουγεννα, το ειχε φερει ειδικα για τη θυσια μαζι με τον πελεκυ και τη σανιδα.. Το μπηχνει με δυναμη στο μετωπο του ζωου το οποιο εκτινασσεται, ξεφευγει προς το ρεμα με τους Αναστεναρηδες να το κυνηγουν.

Στο μεταξυ ο παπα-Κώστας αφου τελειωσε τη λειτουργια, εσυρε την πορτα της ωραιας πυλης, πηγε προς τον ντροβα του, οπου ειχε τα προσωπικα του αντικειμενα, πηρε ενα πλαστικο κουτι και επανηλθε πλησιον της Αγιας Τραπεζας. Ανοιξε το πλαστικο κουτι, αδειασε το περιεχομενο εντος του Αγιου Ποτηριου, με το κοχλιαριο ανακατεψε για δεκα δευτερολεπτα, μετα εφαγε τη θεια Κοινωνια ως ειθισται. Αργότερα μετα απο τα γεγονοτα που ακολουθησαν το μικροβιολογικο εργαστηριο της αστυνομιας ανακαλυψε πως το Αγιο Ποτηριο περιειχε υδωρ, οινον, αρτον και αμανιτες *panaeoleus papilionaceus*.

Ο παπα-Κώστας ντυμενος με τα λευκα του αμφια προχωρησε προς την εξοδο του ναου, κρατωντας μπροστα του τελετουργικα το Ευαγγελιο. Εξηλθε απο

την εκκλησία, προχώρησε στην αυλή, πέρασε την αυλοπορτα του μαντροτοιχίου, βγήκε στο πλατώμα όπου εκαιγε η μεγάλη φωτιά των Αναστεναρηδών. Ήταν ως δεκα τονοί κορμοί δενδρών δρυός και κεδρού. Άκουσε τις φωνές τους καθώς κυνηγούσαν τον μαυρο ταυρο, εφευγε προς τη ρεματία, τραυματισμένος, με το μεγάλο μαχαίρι μπηγμένο στο μέτωπο του. Ο παπας αταραχος σταθήκε μπροστά στο γιγαντιαίο πυρ, άνοιξε το Ευαγγέλιο, διάβασε με δυνατή φωνή:

Και ειδον άλλον αγγελον ισχυρον καταβαινοντα εκ του ουρανου, περιβεβλημενον νεφελην, και η ιρις επι της κεφαλης αυτου, και το προσωπον αυτου ως ο ηλιος, και οι ποδες αυτου ως στυλοι πυρος, και εχων εν τη χειρι αυτου βιβλιον ανεωγμενον. και εθηκε τον ποδα αυτου τον δεξιον επι της θαλασσης, τον δε ευωνυμον επι της γης, και εκραξε φωνη μεγαλη ωσπερ λεων μυκαται. και οτε εκραξεν, ελαλησαν αι επτα βρονται τας εαυτων φωνας. Και οτε ελαλησαν αι επτα βρονται εμελλον γραφειν. και εικουσα φωνην εκ του ουρανου λεγουσαν. σφραγισον α ελαλησαν αι επτα βρονται, και μη αυτα γραψης. Και ο αγγελος, ον ειδον εστωτα επι της θαλασσης και επι της γης, ηρε την χειρα αυτου την δεξιαν εις τον ουρανον και ωμοσεν εν τω ζωντι εις τους αιωνας των αιωνων, ος εκτισε τον ουρανον και τα εν αυτω και την γην και τα εν αυτη και την θαλασσαν και τα εν αυτη, οτι χρονος ουκετι εσται. αλλ' εν ταις ημεραις της φωνης του εβδομου αγγελου, οταν μελλει σαλπιζειν, και ετελεσθη το μυστηριον του θεου, ως ευηγγελισσε τους δουλους αυτου τους προφητας. Και η φωνη ην ηκουσα εκ του ουρανου, παλιν λαλουσα μετ' εμου και λεγουσα. υπαγε λαβε το βιβλιδαριον το ανεωγμενον εν τη χειρι του αγγελου του εστωτος επι της θαλασσης και επι της γης. και απηλθα προς τον αγγελον, λεγων αυτω δουναι μοι το βιβλιδαριον. και λεγει μοι. λαβε και καταφαγε αυτο, και πικρανει σου την κοιλιαν, αλλ' εν τω στοματι σου εσται γλυκυ ως μελι. και ελαβον το βιβλιον εκ της χειρος του αγγελου και κατεφαγον αυτο, και ην εν τω στοματι μου ως μελι γλυκυ. και οτε εφαγον αυτο, επικρανθη η κοιλια μου, και λεγουσι μοι. δει σε παλιν προφητευσαι επι λαοις και εθνεσι και γλωσσαις και βασιλευσι πολλοις.

Επειτα προχώρησε με σταθερό βήμα ίσα πανω στη φωτιά. Όσοι προσκυνητές περίμεναν παραταγμένοι στην αυλή της εκκλησίας τον είδαν ν' ανεβαίνει

στον λευκό καπνο, σαν σε αορατή κλιμακα, ωσπου χαθηκε μεσα στα γιγαντιαια, λευκα σαν βαμβακι, συννεφα.

* Ο Κώστας Αλεξόπουλος γεννηθηκε στη Λαμια και περασε τα παιδικα του χρονια στο Ανυδρο Στυλιδος. Δημοσιευσε διηγηματα στα περιοδικα Νεα Εστια και δεκατα, σε περιοδικα της Φθιωτιδος και σε ηλεκτρονικα ιστολογια.

Η παραβολή του ληστή και του σκύλου το ελατήριο*

Κανείς δεν μπορεί να απαντήσει με βεβαιότητα, αν το φονικό όπλο είναι το περιστροφικό ή το ανθρώπινο σώμα. Η “σφαίρα” πάντως, με τη μορφή μιας μεταλλικής ατράκτου, δεν θα μπορούσε παρά να είναι ένας άκακος, γεωμετρικός συμβολισμός, έξω απ’ την κρύα θαλπωρή της θαλάμης. Επίσης, ουδείς σκοπός άγιασε ποτέ, κανένα αντικειμενικό μέσο. Ο κάτοχος του σκοπού, ήταν πάντα κι ο “εξαγνιστής” του...

Το μόνο που μπόρεσα να σκαρφιστώ απέναντι στην ώρα που κυλά και γυρεύει μια επίδειξη θάρρους από μέρους μου, ήταν μια απόδραση μέσα στην απόδραση. Μια παράτολμη ισορροπία πάνω στη κλωστούλα που ξετυλίγει μια φευγαλέα σκέψη, μέχρι η επιστροφή μου στο χωροχρόνο να την λυγίσει με το βάρος μιας απόφασης.

Ερίσκομαι χωμένος κάτω απ’ την σκιά ενός πέτρινου τείχους. Δεν αισθάνομαι καθόλου ασφαλής, καθώς γνωρίζω πωςσε λίγα λεπτά θα αναγκαστώ να τρέξω για να σώσω την ζωή μου. Η σειράνα, σαν εγωπαθής ιερομάντης που διαλαλεί τον χρησμό μιας μακάβριας προφητείας, δεν έχει σταματήσει ακόμα να ουρλιάζει, παρόλο που έχει εκπληρώσει τον ρόλο της. Ακούω τους φρουρούς να με βρίζουν προς όλες τις κατευθύνσεις, σημάδι πως δεν έχουν ακόμα ανακαλύψει που κρύβομαι. Ελέπω τις λευκές γλώσσες τωνηπροβολεων τους ,να χαρακώνουν τη νύχτα.

Ποτέ μου δεν είχα φανταστεί πως θα ζήσω μια νύχτα σαν κι αυτή. Ούτε που θυμάμαι πια, το άσχημο όνειρο που έβλεπα, πριν ο αρχιφύλακας το σκοτώσει με τις φωνές του. Μια ιεραρχική δεισιδαιμονία, κατάλοιπο της ένθεης, ανθρώπινης φύσης μου, μου

υπαγόρευσε να σηκωθώ απ' το κρεβάτι και να ενσαρκώσω τον επιάλλη κάποιου άλλου. Με διέταξαν να κρατώ στο χέρι μου οπλισμένο το περιστροφικό και να μην διστάσω, για κανέναν λόγο, να πατήσω την σκανδάλη. “Ο δραπετής δεν θα έχει προλάβει να απομακρυνθεί”. Κι όλοι συμφώνησαν χαιρέκακα, τρίβοντας τα χέρια τους στο άκουσμα της προηγούμενης διαπίστωσης.

Ποτέ μου δεν κοιμήθηκα ήρεμος, τις νύχτες της υπηρεσίας μου. Ήμουν ανάμεσα σε πεινασμένα σκυλιά, έτοιμα να σκοτώσουν οποιονδήποτε άγνωστο τους υποδείκνυε η βραχυή φωνή του Αρχιφύλακα. Εγώ είχα την ανυποληψία του πιο δειλού σκύλου, ανάμεσά τους.

Μόνο πενήντα μέτρα με χωρίζουν απ' το δάσος. Ελέπω τον άνεμο, παίρνοντας θέση στο πλευρό μου ενάντια στην ενδεχόμενη δολοφονία μου, να κατακυλιά πάνω στα κλαδιά φέρνοντας τη σκιά τους, σαν μητρικό σάβανο και κρυψώνα, προς το μέρος μου,. Το παιχνιδίσμα του φωτός στα παλλόμενα φύλλα, μοιάζει με τον αφρό των κυμάτων. Μια φουσκοθαλασσιά, με καλεί να βουτήξω μέσα στη στοργική αγκαλιά της. Μα εγώ στέκομαι κάτω απ' τη πέτρινη συστάδα, αναποφάσιτος. Ίσα που μπορώ να ελέγξω αυτό το παράφορο τρέμουλο κρατώντας με στα πόδια μου. Θα με σκοτώσουν, ακόμα κι αν παραδοθώ. Δεν υπάρχει πισωγύρισμα, πια. Η εντολή έχει δοθεί. Η μοίρα μου, αν πέσω στα χέρια τους, είναι προδιαγεγραμμένη. Από όλους τους έγκλειστους, μόνο εγώ τους γνωρίζω τόσο καλά.

Δεν γνωρίζαμε που ακριβώς να ψάξουμε. Κρατούσαμε τους φακούς στα χέρια μας και φέρναμε βόλτες, κυκλικά, στο προαύλιο. Πάνω στα φυλάκια, οι υπόλοιποι της αγέλης, στριφογυρνούσαν τους προβολείς ψάχνοντας την σκιά του θηράματός μας, έξω απ' τα τείχη του βασιλείου μας. Κάθε κίνηση που δεν είχε τα φωσφορίζοντα στο σκοτάδι, διακριτικά της στολής μας, ήταν στο στόχαστρο. Τίποτα δεν είχε το δικαίωμα να ζει, να βαδίζει ή να έρπεται με μια ψευδαίσθηση ελευθερίας, μέσα στην περιφέρειά μας, τις νύχτες. Οι πρώτοι πυροβολισμοί, δεν άργησαν να ακουστούν. Τρεις δέσμες φωτός σκόπευσαν τον προορισμό τους αποκαλύπτοντας το ματοβαμμένο κουφάρι μιας γάτας. Το άτυχο αιλουροειδές, είχε ήδη ξεψυχή-

σει όταν ακούστηκαν τα βροντερά γέλια του Αρχιφύλακα και τα πειράγματα των υπολοίπων.

Τα γέλια τους, τα γνωρίζω καλά. Κάθε τους αστείο, κρύβει την λαχτάρα τους να ξεμπερδεύουν μια και καλή μαζί μου κι ενα “ευχαριστώ” πνιγμένο στη χυδαιότητα, με εμένα για μοναδικό, πολύτιμο αποδέκτη. Εμένα που έβγαλα τα σκυλιά, για άλλη μια φορά, έξω απ’ τον γραφειοκρατικό τους λήθαργο. Οι βρισιές είναι τα μόνα λόγια που έχουν τα θηρία για να εκφράσουν την ευτυχία τους, όταν ξαναβρίσκουν τον επίγειο ρόλο τους. Αποφασίζω να τρέξω προς τις πρώτες συστάδες πεύκων που φαίνονται να έχουν κυρήξει, με τις σκιές τους, τον πόλεμο ενάντια στους υπέρλαμπρους προβολείς των διωκτών μου. Νιώθω το φως τους να περνάει πάνω απ’ το κεφάλι μου, σαν το σπαθί ενός δήμιου. Λίγο πριν τα μισά της διαδρομής κι ενώ τα φουσκωμένα μου μάγουλά αποβάλλουν την πελώρια πνοή που οξυγονώνει ολόκληρο, το πληγισμένο απ’ τα ηλεκτροσοκ, σώμα μου, ακούω τις φωνές τους. Το πυρακτωμένο σύρμα, πίσω απ’ το τζάμι του προβόlea, με κυκλώνει μ’ ένα φλεγόμενο δίκτυ. Ελέπω τις γραμμές αυτού του προδοτικού φωτοστέφανου, πάνω στα χέρια και στα πόδια μου που τώρα ελάχιστα ακουμπούν στο έδαφος παίρνοντας μέρος στο τελετουργικό μιας ξέφρενης εγρήγορσης. Οι πρώτες σφαίρες, είναι μόνο το σφύριγμα πέντε-έξι μεταλλικών δρομέων που με προσπερνούν αδιάφορα, σε αυτή την κούρσα ταχύτητας. Δεν έχω πια το χρόνο να τις φοβηθώ.

Μας κάλεσαν να βγούμε έξω. Τρέξαμε όλοι προς την κεντρική πύλη της φυλακής. Ενώ η βαριά συρόμενη καγκελόπορτα άνοιγε κάτω απ’ τις διαταγές του θορυβώδους μηχανισμού της, πρόσεξα την τεράστια ταμπέλα που κρεμόταν πάνω απ’ τα κεφάλια μας. “Σωφρονιστικό Κατάστημα Αγίου Ελευθερίου”. Κάποιος με έσπρωξε, πριν προλάβω να καταπιώ με την ψυχή μου, την τραγική ειρωνεία κάθε στιγμής που θα επακολουθούσε. Ήμασταν πια, αμολημένοι σαν σκυλιά που ο αφέντης τους είχε κόψει τις αλυσίδες.

Ο σκοπός του ανατολικού φυλακίου, μ’ ένα νεύμα και μια κατάρα, μας έδειξε την κατεύθυνση που έπρεπε να ακολουθήσουμε. Τρέξαμε όλοι μαζί, σανορδή βαρβάρων νομιμοποιημένη να σφαγιάσει στο όνομα μιας κοινωνικής πλειοψηφίας, ίσως λιγότερο αθώας και ελεύθερης, απ’ ότι ο βαρυποινίτης

ληστής που καταδιώκαμε. Χωθήκαμε στο δάσος γεμίζοντας αυλακιές την γαλήνη κάθε αγριμιού και τον ήμερο ύπνο των πουλιών. Μετά από καμιά εκατοστή μέτρα άσκοπης αναζήτησης, ο Αρχιφύλακας μας διέταξε να σταματήσουμε και να σβήσουμε τους φακούς. Κάποιος του ζήτησε τον λόγο κι εκείνος του απάντησε με μια δυνατή γροθιά στο σαγόνι. Έπειτα, σχημάτισε ένα σταυρό μεταχείλητου και το δείκτη του αριστερού του χεριού, προτρέποντάς μας να το βουλώσουμε.

Ίσα που μπορούσαμε να διακρίνουμε στο σκοτάδι, ο ένας τη σκιά του άλλου. Οι γρύλλοι, τρομαγμένοι απ' την ξαφνική εισβολή μας, είχαν σταμάτησι την ρυθμική τους ελεγεία, παρατώντας το δάσος βουβό και κατακτημένο. Εγώ βρήκα την ευκαιρία να χαθώ στις δικές μου σκέψεις. Πόσο θα ήθελα να μας διατάξουν να γυρίσουμε πίσω, αφήνοντας εκείνον τον δύστυχο να αναμετρηθεί ανενόχλητος με την μοίρα του! Όμως ο Αρχιφύλακας, απλά περίμενε για ένα λάθος. Έναν ασυνήθιστο θόρυβο που θα μας πρόδιδε ξεδιάντροπα, την τοποθεσία του θηράματός μας.

Ξέρω καλά που οφείλεται αυτή, η αναπαντεχή σιωπή. Δε χρειάζεται να μαντέψω πως οι φωτεινές ακτίνες που κρατούν στα χέρια τους, δεν έχουν σβήσει για πάντα, ούτε υποχώρησαν άδοξα, μπροστά στην ανόητη δίψα μου για ελευθερία. Περίμενουν ένα λάθος μου. Μια μοιραία απροσεξία που θα με παραδώσει στις κάνες των όπλων τους. Στέκομαι ακίνητος. Καρφώνω τα πόδια μου στο έδαφος. Το τρέμουλο, έχει πια υποχωρήσει. Δεν είμαι πλέον, ένα έρμαιο στα χέρια τους. Ίσως και να μπορώ να μείνω ζωντανός, μακριά απ' τα λυσσασμένα τους πρόσωπα. Μια απρόσμενη, αλαζονική έπαρση κυριεύει, ως το φυσικό αντίδοτο απέναντι στον πανικό και στην τρέλα που θα στοίχειωνε έναν ορθολογιστή, κάτω από τόσο αντίξοες συνθήκες. Την αφήνω συνειδητά, να παίξει με την διάθεσή μου. Η αίσθηση πως είμαι άτρωτος, σαν μυθολογικός ήρωας, εκθρονίζει βίαια τους φόβους απ' το ταλαιπωρημένο μου σώμα. Δίνω σχήμα στον από μηχανής θεό που ανοίγει το δρόμο μου. Σίγουρα θα είναι μια καλλιεργημένη καλλονή, η προστάτιδά μου. Μια ημίγυμνη, ολύμπια θεά που με περίμενε στην αγκαλιά της και που τόσο πολύ της είχε κοστίσει ο χωρισμός μας.

Μια ξαφνική, πολύ δυνατή ριπή του ανέμου με φέρνει πίσω, σε εκείνο το απόκοσμο δάσος. Ο σαματάς των ξερόκλαδων που απογαλακτίζονται απ' τους ζωογόνους χυμούς των δέντρων και πέφτουν με κρότο στο χώμα, είναι η ευκαιρία μου. Τα βήματά μου, ούτε που θα ακούγονταν στους δημίους μου, ακόμα κι αν εκείνοι βρίσκονταν πίσω απ' τον κορμό του γιγάντιου πλάτανου που δεσπόζει σαν προϊστορικός ναός, μπροστά μου. Άλλωστε, αν καθυστερήσω κι άλλο, θα είμαι καταδικασμένος....

Όταν ακούστηκαν τα βήματα μέσα στην σιγαλιά, οι ενισχύσεις είχαν ήδη καταφτάσει. Ο δραπετής είχε μείνει για αρκετή ώρα αναποφάσιτος δίνοντας χρόνο στην αγέλη μας να εξοπλιστεί με άλλους έξι αστυφύλακες και δυο καλά εκπαιδευμένα λαγωνικά. Ο Αρχιφύλακας, παραχώρησε οικειοθελώς την θέση του στην κορυφή της αγέλης, σεβόμενος τις επιταγές της ιεραρχίας. Τα δυο αγριεμένα λυκόσκυλα, τον είχαν αντικαταστήσει επάξια. Πατούσαμε πάνω στα ξερόκλαδα και σκοντάφταμε πάνω στις πέτρες που οι τετράποδοι συνεργοί μας, ήξεραν να αποφεύγουν, χωρίς ιδιαίτερο κόπο. Όσο γρύλλιζαν οι δυο καινούριοι αρχηγοί μας, τόσο μούγγριζαν ή χοροπηδούσαν από χαρά οι υπήκοοι τους, νιώθοντας πως το τέλος εκείνου του δύσμοιρου πλησιάζει. Ήμασταν η εμπροσθοφυλακή της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Ένα τσούρμο εν δυνάμει φονιάδων, εντεταλμένων να μισούμε με όλη μας την ψυχή, έναν άγνωστο.

Ο Αρχιφύλακας, μην έχοντας απολέσει, προφανώς, όλες τις πρότερες εξουσίες του, μας διέταξε να ακροβολιστούμε και να σταματήσουμε να συμπεριφερόμαστε σαν φασαριόζικο μπουλούκι. Είχαμε εκπαιδευτεί άλλωστε, να απογίνουμε οργανωμένα κτήνη με στρατιωτική τακτική και αποτελεσματικές μεθόδους.

Ένα απ' τα σκυλιά επέστρεψε κρατώντας ανάμεσα στα δόντια του, μια ματωμένη κάλτσα. Πάνω στο ξεφτισμένο, σβωλιασμένο της ύφασμα, τα ξεραμένα, πορφυρά απολειφάδια και τα αγκάθια των βάτων, είχαν ενωθεί αποκαθιστώντας την χαμένη τιμή μιας χριστιανικής αλληγορίας.

Ο ταπεινός αυτός άνθρωπος, είχε αποδράσει ξιπόλητος! Το άγιο, ακάνθινο στέμμα της ελευθερίας του, ήταν τα γυμνά του πέλματα που μου έδειχναν το μονοπάτι της. Κάθε πατημασιά του, πότιζε με λίγες σταγόνες

αίμα το χρώμα και τα ξερά φύλλα, μαρτυρώντας τα χνάρια του. Ήταν χαμένος.

Κανείς δεν με υποψιάστηκε, όταν άρχισα να τρέχω ξεχνώντας με ευκολία, την καλλονή που μόλις πριν από λίγο είχα δημιουργήσει. Είχα απόλυτο δίκιο. Τους ξέφυγα...

Πρέπει να ήμουν ήδη πολύ μακριά, όταν έτρεξα μέσα στο κενό κι εκτεθειμένο στο αστρικό φως, ανάγλυφο εκείνου του ξέφωτου κι ανέβηκα στην κορυφή ενός κατάφυτου λοφίσκου. Κάτω απ' τα δυο μου άρβυλα, ένωθα το χρώμα να κινείται και να με σπρώχνει μακριά τους. Από εκεί, μπόρεσα να διακρίνω τους φακούς τους να χωρίζουν με λευκούς φράχτες το ενιαίο δάσος που πλέον με είχε λυτρώσει απ' την παρουσία τους, παγιδεύοντας τους μέσα στα αινίγματα των ήχων και των σκιών του. Η αγέλη έμοιαζε να βρίσκεται σε πλήρη σύγχυση. Ίσως, τα μέλη της να αμφεβαλλαν για πρώτη φορά για τις μαγικές ηγετικές ικανότητες τουκάθε Αρχιφύλακα.

Στην πραγματικότητα, ελάχιστα μ' ενδιέφερε αυτή η εικασία. Άρχισα την κατάβασή μου κοιτώντας τα φώτα του χωριού, τους μικροσκοπικούς, ηλεκτρικούς ήλιους που ανέτελλαν την ελευθερία μου. Η νότια πλαγιά του υψώματος, ήταν απόκρημνη και γεμάτη από τα ξερά αγκάθια των ξεψυχισμένων θάμνων που θέλησαν κάποτε να την στολίσουν με την ματαιοδοξία τους. Το νεκρό, σκληρό δέρμα των καινούριων μου άρβυλων, έσπρωχνε τα νύχια πίσω στις ρίζικό τους κι έγδερνε τους αστραγάλους μου, καθώς σερνόμουν πάνω στους βράχους. Καθόλου δε με πτόησε, εκείνο το αναγκαίο κακό. Όταν η ηχογραφημένη σάλπιγγα του σιωπητήριου ήχησε, πριν από λίγες ώρες, όλοι οι έγκλειστοι είχαμε εναποθέσει τα φθαρμένα παπούτσια μας στα ράφια της αποθήκης ιματισμού. Μόνο εμένα, περίμεναν στο κελί μου δυο κλεμμένες, απ' την προσωπική συλλογή του νέου μας Αρχιφύλακα, αχρησιμοποίητες μπότες. Πόσο με είχε βοηθήσει η σαδιστική του διάθεση, δυο μήνες πριν, όταν με διέταξε να περάσω το βράδυ μου, γυαλίζοντας “επιμελώς,” τα είκοσι, ήδη λαμπερά και ολοκαίνουρια ζευγάρια του! Εκείνη την ξάγρυπνη νύχτα, κατέστρωσα και το μοναδικό, ολόδικό μου σχέδιο, στην ιστορία της υπαγορευμένης ζωής μου. Μέσα στο καζανάκι του στενάχωρου κελιού μου, τυλιγμένα καλά με νάυλον σακούλες απ' την απο-

θήκη ιματισμού, κολυμπούσαν, από τότε, άεργα, τα μοναδικά μου όπλα, περιμένοντας την κατάλληλη στιγμή για να γίνουν συνεργοί μιας προμελετημένης απόδρασης.

Προσπάθησα να απομακρυνθώ απ' την θανατηφόρα φάλαγγα της αγέλης μου παίρνοντας θέση στο αριστερό άκρο της, όπου νόμιζα, ως αδαής, πως τουλάχιστον θα αρκεστώ σ' έναν βοηθητικό ρόλο στην επερχόμενη δολοφονία, είτε ακόμα καλύτερα, πως δεν θα έχω καμιά συνέργεια και στο μέλλον η συνείδησή μου, θα με βαραίνει με τους ελάχιστους ψιθύρους των Ερινυών που αρμόζουν σ' έναν απαθή παρατηρητή παρόμοιων συμβάντων.

Γρήγορα, ο βιωματικός αιφνιδιασμός, βασικό χαρακτηριστικό της ενσυνείδητης ζωής, θα με διέψευδε πανηγυρικά. Παραμερίζοντας τις πυκνές φυλλωσιές ενός κισσού που είχε βάλει ως σκοπό της ζωής του να στραγγαλίσει ένα άρρωστο, σχεδόν σάπιο πλατάνι, βρέθηκα αντιμέτωπος με τον δύστυχο άντρα. Στεκόταν στο χείλος μιας απόκρημνης χαράδρας, δίχως να του έχουν απομείνει άλλοι πιθανοί δρόμοι για την ελευθερία. Ετάθηκα ακίνητος, όταν τον είδα να πέφτει στα δυο του γόνατα, παραδομένος στη μοίρα του. Έσκυψε το κεφάλι του προδομένος, πια, από οποιαδήποτε ουτοπία του και περίμενε το αποτελειωτικό μου χτύπημα. Ήθελα να του φωνάξω να φύγει, όμως η γλώσσα μου είχε κοκαλώσει παρασυρμένη απ' την τρομακτική, νεκρική σιγή που είχε σκορπίσει την καταχνιά της σε όλο το δάσος. Κι όσο τα δευτερόλεπτα περνούσαν κι η εκφυροσκορότηση ενός περιστροφου, δεν αποφάσιζε να καθορίσει με μια θανάσιμη λαβωματιά το προσδόκιμο ζωής του θηράματός μας, εκείνο άρχισε να αποκτά καινούριες σκέψεις και ουτοπίες. Η σφαίρα του Αρχιφύλακα, διαπέρασε το κρανίο του Ληστή, την στιγμή που σήκωνε το βλέμμα του και φάνέρωνε στα μάτια μου, το σπινθήρισμα της στερνής του ελπίδας.

Κανείς δεν ξέρει αν το όπλο είναι στ' αλήθεια το πιστόλι, ή το ανθρώπινο σώμα και οι συγκυριακές εκρήξεις των νευροδιαβιβαστών του. Ενστικτωδώς, άδειασα τις έξι θαλάμες του περιστροφού μου, πάνω στο σώμα του Αρχηγού. Ο θάνατος του αγελάρχη, προκάλεσε σύγχυση στο ακυβέρνητο τσούρμο του κι έδωσε χρόνο στους αστυνομικούς που είχαν καταφ-

θάσει ως ενισχύσεις, να με συλλάβουν, πριν με λιντσάρουν οι οπαδοί ενός νεκρού ηγεμόνα.

Η σύντομη δίκη μου, τελέστηκε μέσα σε δυο μήνες. Καταδικάστηκα σε ισόβια και με πέταξαν για “σωφρονισμό”, μέσα στα νύχια της πρώην αγέλης μου που δεν είχε λησμονήσει καθόλου, την ατίμωση της ιεραρχίας της. Για δυο χρόνια ανεχόμουν κάθε τους βρισιά, κάθε τους χτύπημα και εκτελούσα κάθε τους παράλογη επιθυμία.

Προσπέρασα το αμφιθεατρικά χτισμένο χωριό, από τον σκοτεινό κάμπο στα νοτιοδυτικά του νώτα. Οι οργισμένες φωνές των κατοίκωνπου είχαν εξοριστεί, απροειδοποίητα, απ' τον οικείο τους λήθαργο, μου φάνηκαν αστείες. Η μικρή κοινωνία, φαινόταν να έχει αναστατωθεί από την απόδραση ενός “αδίστακτου” φονιά. Περιπατώντας μέσα στους φιλόξενους αγρούς, γεύτηκα τα καλωσορίσματα στην ελευθερία, κάθε μυρωδιάς που σκαρφάλωνε στα ρουθούνια μου. Ανηφόρισα προς την ανατολική πλαγιά του ορεινού όγκου που βυθισμένος στην νυχτερινή ομοιομορφία, έμοιαζε με το φυσικό σύνορο του έναστρου ουρανού στο στερέωμα. Έπειτα από λίγα ακόμα λεπτά εξουθενωτικής ανάβασης, αντίκρισα την θάλασσα. Στο απάνεμο λιμανάκι του γραφικού όρμου, κάποια απ' τις βάρκες θα γινόταν η σανίδα της οριστικής σωτηρίας μου.

Διασχίζοντας την κορυφογραμμή κι ενώ η σελήνη είχε, επιτέλους, ξεβουλευτεί από τα λημέρια των βουνών κι έλαμπε πια, πάνω στα μονοπάτια μου, σταμάτησα να δω το ανάγλυφο της διαδρομής μου. Τα μάτια μου σταμάτησαν πάνω στην ρυτίδα που άφηνε η χαράδρα της μοιραίας, προ δύο ετών, συνάντησής μου μ' έναν άγνωστο, πάνω στην πλαγιά εκείνου, του, κατά τ' άλλα, φιλήσυχου λοφίσκου. Η ακούσια θυσία εκείνου του άνδρα, με είχε φέρει έως εδώ, ζωντανό. Το θάρρος του και τα λάθη της διαδρομής του, εκείνο το βράδυ, ήταν οι φάροι στο χάρτη της δικής μου απόδρασης. Τα δάκρυα στα μάτια μου, ήταν απλά ένας φόρος αγάπης στον δικό μου ληστή και θνητόΧριστό που με οδήγησε στην ελευθερία και μ' απελευθέρωσε απ' ταδεσμά της μοίρας ενός σκύλου, μέσω μιας πραγματικής παραβολής που θα χαθεί, μαζί με άλλες, μέσα στη σκόνη και το ψέμα, “εις τους αιώνες, των αιώνων”.

Έχει έρθει η ώρα πια, να κατέβω προς τη θάλασσα...

* Το Ελατήριο, είναι ένας ζωντανός, νευρόσπαστος, κυκλοθυμικός οργανισμός που φιλοδοξεί να κοινωνήσει τα έργα του και με άλλα ελάσματα. Μέρος της δουλειάς του, βρίσκεται στο προσωπικό του ιστολόγιο: toelatirio.wordpress.com
Το σκίτσο είναι της ask.

Η Στέλλα της οδού Καλλιδρομίου της Γιώτας Φλώρου*

Εικόνα ασπρόμαυρη.

Εκηνή πρώτη.

Σπίτια χαμηλά που προσπαθούν να κλέψουν λίγη από τη διαχρονική αίγλη των αρχαίων μνημείων. Άνθρωποι με καθαρά μάτια που καθρεφτίζουν τις ψυχές τους και καθαρές καρδιές που αντανακλώνονται στις πράξεις τους. Μυρωδιές από κουζίνες και μυρωδιές από λουλούδια στις γειτονιές. Τα καλοκαίρια, να προηγούνται οι φωνές των παιδιών που παίζουν και χαλούν τον κόσμο και να έπονται οι φωνές των μανάδων τους που τα καλούν επιτακτικά.

Τότε ήταν που γεννήθηκε η Άννα. Ακριβώς στο κέντρο της πόλης, σε μια περιοχή που δεν είχε ακόμα αποκτήσει τα δικά της θύματα και τους δικούς της αγίους, ούτε είχε ανύψυμα «Α» και συνθήματα υπογραφή στους άσπρους τοίχους της. Στα Εξάρχεια, στην οδό Καλλιδρομίου.

Ήταν ένα καυτό μεσημέρι του Αυγούστου, όταν ήρθε στον κόσμο. Οι φωνές της μάνας της που αγκομαχούσε ώρες ολόκληρες διέσχιζαν τον ζεστό αέρα, έμπαιναν από τις διάπλατα ανοιχτές πόρτες και τα ορθάνοιχτα παράθυρα. Τίποτα δεν κουνιόταν. Ούτε λίγος αέρας για να λυτρώσει τα ιδρωμένα μέτωπα, ούτε λίγη δροσιά για να ανακουφίσει τον πόνο της μάνας.

Όταν τελικά το πρωτόγνωρο κλάμα της Άννας ακούστηκε για πρώτη φορά, οι συγγραφείς και οι ποιητές που ζούσαν στα διπλανά σπίτια άφησαν για λίγο κάτω τις πένες τους, σταμάτησαν να χτυπούν μονότονα τις γραφομηχανές τους και αναστέναξαν. Ύστερα, υπακούοντας σε μια στιγμή αναπάντεχης έμπνευσης, έγραψαν μια αράδα, μια μόνο γραμμή – που αργότερα

μάλλον θα έσβηναν – σαν φόρο τιμής στη νέα ζωή που ήρθε ορμητικά, με φωνές και κλάματα, στο μάταιο τούτο κόσμο.

Σκηνή δεύτερη.

Τα χρόνια κυλούν γρήγορα, η πόλη μεγαλώνει και ξεδιπλώνεται σαν χαλί στα πόδια των λόφων. Άνθρωποι φεύγουν και άλλοι παίρνουν τη θέση τους. Η Άννα μεγαλώνει σαν όλα τα κορίτσια της ηλικίας της. Με την ζωή της να περνά προγραμματισμένη και ελεγχόμενη από τους μεγαλύτερους. Για πόσο ακόμα άραγε;

Όπου μια Κυριακή, ένας αλλιώτικος κόσμος έρχεται να ταράξει την ηρεμία του δρόμου. Κόσμος καλλιτεχνικός, όπως θα έλεγαν όσοι γνώριζαν. Μια μηχανή – κάμερα την έλεγαν – στήθηκε στη μέση του δρόμου και οι κάτοικοι έλαβαν οδηγίες. Να είναι ο δρόμος άδειος και έρημος σαν σκηνικό αρχαίας τραγωδίας. Από τα κλειστά παράθυρα ο κόσμος κρυφοκοίταζε, μαζί τους και η Άννα.

Είδε την όμορφη γυναίκα με τα κοντά μαλλιά να περπατά προς τον άντρα. Είδε τα μάτια της να λάμπουν, σα να έκλεινε το μάτι σε κάτι που δεν ήθελε να έρθει, που υποψιαζόταν, όμως, ότι ήταν μόλις λίγα βήματα μακριά της. Ο άντρας επαναλάμβανε με πόνο το όνομά της. «Στέλλα!». Είδε το μαχαίρι και τρόμαξε. Άκουσε και την σπαρακτική ικεσία. «Φύγε! Γιατί δεν φεύγεις;». Και μετά, το μαχαίρι να βρίσκει τον στόχο του στην αγαπημένη σάρκα και το κορμί να πέφτει άψυχο. Τέλος; Ο κόσμος να ψιθυρίζει κάτω από τα κλειστά παράθυρα και τις κλειστές πόρτες. «Τη σκότωσε στα αλήθεια;», ρωτούσαν ο ένας τον άλλο. «Μα, τι είχε κάνει για να αξίζει τέτοιο τέλος;». Η τέχνη της παραπλάνησης και της αληθοφάνειας δεν τους είχε αγγίξει ακόμα.

Σκηνή τρίτη.

Ασπρόμαυρες φιγούρες σε ένα κατάσπρω πανί. Ένα βράδυ που έλαμψαν τα αστέρια και η ατμόσφαιρα μύριζε γιασεμί. Την είδαν πάλι. Είδαν την ιστορία από την αρχή και κατάλαβαν. Ότι μπροστά τους ξετυλιγόταν ένα αληθινό ψέμα. Το χειροκρότημα στο τέλος και η υπερηφάνεια στα βλέμματα. «Ήμουν και εγώ εκεί και τα είδα όλα» να φωνάζουν τα μάτια. Τη μια στιγμή

να πέφτει και την άλλη να σηκώνεται σα να μη συνέβη τίποτα. Αιώνια και αθάνατη πάντοτε. Σε ένα άσπρο πανί.

Σκηνή τέταρτη.

Ο ήχος από τα τακούνια της που αντηχούν στον ήσυχο δρόμο τα ξημερώματα. Ένας και μόνο ήχος φτάνει για να αρχίσει να καλπάζει η φαντασία. Για να χάσουν τον ύπνο τους τα αγόρια που την ονειρεύονται με ανοιχτά τα μάτια να λικνίζεται καθώς ο αέρας παρασέρνει τα μαλλιά της. Για να φανταστούν πως μπαίνει στο δικό τους δωμάτιο. Για να κλείσουν τα αυτιά τους τα κορίτσια, να μην ακούν που έρχεται η «άτιμη».

Ο κόσμος μιλά. Και λέει πολλά και διάφορα. Λέει ότι η Άννα βγαίνει τις νύχτες και τριγυρνά. Φορά δαντελένια ρούχα και εσώρουχα, το δέρμα της μυρίζει προκλητικά αρώματα και συχνάζει στα ανομολόγητα σπίτια. Και αν τύχει και τη δουν να βγαίνει νωρίτερα από το κανονικό την κοιτούν με μισό μάτι. Κουνούν το κεφάλι τους. «Πως κατάντησε έτσι;», σκέφτονται.

Από τότε που έχασε τους γονείς της, και τους δύο μαζί από ανίατη ασθένεια, η Άννα μοιάζει σα να λυτρώθηκε, σα να απελευθερώθηκε. Πέταξε από πάνω της τα άβολα ρούχα και τα «πρέπει» που τη στένευαν και πήρε άλλο δρόμο. Της αρετής ή της κακίας; Δεν έχει σημασία. Την ρώτησε ποτέ κανείς πως ήθελε να ζήσει;

Σκηνή πέμπτη.

Ξημερώματα Κυριακής. Το πρώτο παράθυρο που άνοιξε την ημέρα εκείνη. Και ο ήχος. Μια κραυγή φόβου και τρόμου να ξυπνά αναπάντεχα τον δρόμο. Άλλα παράθυρα και άλλες πόρτες. Και οι κραυγές να γίνονται πολλές και οι ψίθυροι να μην έχουν τελειωμό. Στη μέση του δρόμου ένα νεαρό, όμορφο, άψυχο κορμί.

Η Άννα. Με τα μαύρα τακούνια να έχουν βγει από τα λυγισμένα πόδια της, με τα όμορφα βαμμένα μάτια της να έχουν σταματήσει στο βλέμμα της έκπληξης. Εκεί στη μέση της οδού Καλλιδρομίου, ένα μαχαίρι χτύπησε την αγαπημένη σάρκα. Όπως τότε στο άσπρο πανί. Το αίμα κύλησε και λέρωσε τον ήσυχο δρόμο. Ο κόσμος βγήκε από τα σπίτια του και περιτριγύρισε το σώμα. Ένα μπουλούκι ήδη ντυμένο στα μαύρα. Και η Άννα έγινε η «Στέλλα».

Θεατές και κομπάρσοι με την πρωταγωνίστρια να δεσπόζει στη μέση. Σα να παίζουν όλοι τους σε σκηνή από ταινία.

Σκηνή έκτη.

Οι συγγραφείς και οι ποιητές βγαίνουν στα μπαλκόνια τους καπνίζοντας και κοιτούν την κλειστή της πόρτα. Τι να γινόταν άραγε εκεί μέσα; Ποτέ κανείς δεν θα μάθει. Ποιος να έγραψε το τέλος στη ζωή της; Ποιος ξέρει; Ίσως κάποιος που την ήθελε πολύ και δεν μπορούσε να την έχει. Τα τακούνια της ακούγονται στις άσπρες μαρμάρινες πλάκες του παραδείου ή χάνονται στα μαύρα χώματα της κόλασης; Ποιος είναι πιο αναμάρτητος για να την κρίνει; Το μόνο που μπορούν να κάνουν είναι να γράψουν λίγες γραμμές για εκείνη που έγινε η μούσα τους έστω και για λίγο. Λίγες γραμμές που δεν θα τις σβήσουν ποτέ.

Σκηνή τελευταία.

Ένας ξύλινος σταυρός, λίγα λουλούδια στο χρώμα της αγνότητας και από κάπου μακριά μια καμπάνα χτυπά πένθιμα, όχι για την Άννα, αλλά για κάποιον άλλο. Έτσι γράφεται το τέλος στη πραγματική ζωή. Εδώ κανείς δεν «ανασταίνεται». Ατιμο άσπρο πανί, εσύ και τα ψεματά σου...

* Η **Γιώτα Φλώρου** γεννήθηκε στην Αθήνα και σπούδασε Αγγλική Φιλολογία. Κείμενα της έχουν δημοσιευτεί σε άλλα site (onestory.gr, protagon.gr). Γράφει επειδή δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά. Για έναν ανεξήγητο λόγο, τα περισσότερα κείμενα της διαδραματίζονται μεταξύ δύο και τέσσερις τα χαράματα.

Η ψυχή του καλλιτέχνη

Από μια ζωντανή εικόνα...

Χειμώνας. Παραμονές της μεγάλης γιορτής. Οι πρώτες θεοσταλτες νυφούλες κατεβαίνουν σιωπηρά και ξαπλώνουν απαλά σε κάθε μέρος, σε κάθε γωνιά. Μερικές ξεψυχούν μόλις αναπαύουν το κορμί τους, άλλες πάλι συνωστίζονται και ζουν από το κρύο χνώτο τους. Παρά το τσουχτερό κρύο κόσμος πηγαινοέρχεται στους πολύβουους δρόμους.

"Πού να πηγαίνει όλο τούτο το μελίσι; Έχουν οι-κογένειες, άλλοι μικρές, άλλοι μεγάλες• άλλοι πάλι θα' ναι μόνοι, αλλά που η αξιοπρέπεια τους φέρνει στις ολοστόλιστες εισόδους των καταστημάτων και τους σπρώχνει να μπουν για ν' αγοράσουν το μικρό περιττό υλικό που θα φτιάξουν τα όνειρά τους."

Αυτά σκέφτεται ο Ανέστης παίζοντας όμορφα το ακορντεόν, όρθιος έξω από το πολυκατάστημα. Είναι ένας ψηλός, ξερακιανός άντρας γύρω στα σαρανταπέντε. Τα πυκνά σπαστά μαλλιά του έχουν γκριζάρει. Το πρόσωπό του οστεώδες και τα μελιά του μάτια φαντάζουν μεγαλύτερα απ' ότι είναι. Το στόμα του καλοφτιαγμένο παισιώνεται από μουστάκι, το σχήμα του οποίου έχει επιμεληθεί με σχολαστικότητα. Δεν δείχνει για ζητιάνος. Τα ρούχα του σκούρα, παλαιομοδίτικα μα πεντακάθαρα• το ίδιο και τα παπούτσια του.

Θλίψη σκεπάζει το πρόσωπό του. Τα μάτια του, αυτά τα μεγάλα μελιά μάτια, τα χωμένα στις κόγχες τους, στέλνουν ένα παράπονο σχεδόν σπαραχτικό. Κάποιοι που ψάχνουν να βρουν λίγο όνειρο, κοντοστέκονται ν' ακούσουν. Περιεργάζονται με το βλέμμα τους τα στεγνά και μακριά δάχτυλα, που «πετούν» πάνω στα πλήκτρα

του οργάνου. Το «τριανταφυλλάκι» του Σοπέν τους γεμίζει με νοσταλγία και ο ρυθμός της πόλκα ή του βαλς τους κάνει να χτυπούν ρυθμικά το πόδι ή να κουνούν όλο το κορμί. Κανείς τους δεν διανοείται να σκεφτεί, πως κάτι του είναι φτιαχτό, ψεύτικο. Τα αληθινά συναισθήματα του Ανέστη βγαίνουν κατά κύματα μαζί με τη μελωδία, που δενονται σαν κόμπος γύρω από το λαιμό του κόσμου. Η αλήθεια στη στάση, το βλέμμα, το ντύσιμό του ελκύει όλο και περισσότερους περαστικούς κάθε ηλικίας.

Τα δάχτυλά του τρέχουν με επιδεξιότητα, σχεδόν ταχυδακτυλουργικά, επάνω στα πληκτρα, ενώ πισωνγυρίζει στις παλιές καλές μέρες πριν από πολλά χρόνια, όταν σπούδαζε στο Ωδείο και εκείνη – πολύ νέα, πρωτόβγαλτη καθηγητριά της – του μάθαινε αρμονία.

Μικροκαμωμένη, ξανθωπή με καταγάλανα μάτια και επιδερμίδα σαν από αλάβατρο. Η Εριέττα ήταν το δώρο του Θεού στη ζωή του. Ανάμεσα στα ημιτόνια, τις αρμονικές κλίμακες και τις αξίες των φθογγόσημων ερωτεύτηκαν ο ένας τον άλλο σχεδόν με την πρώτη ματιά και αγαπήθηκαν πολύ. Η καρδιά του δίπλωνε σαν βεντάλια, όταν το χέρι του συναντούσε το δικό της στο γύρισμα των σελίδων. Τα λόγια αγάπης έσμιγαν με τις θείες νότες των κομματιών του Άστορ Πιατσόλα και του Εντουάρντο Μπιάνκο.

«Μην πάψεις ποτέ να παίζεις ακορντεόν» του έλεγε. «Έτσι κάνεις μνημόσυνο στους μεγάλους της μουσικής». Η ανάσα του κρεμόταν από τη δική της και ρουφούσε τα λόγια της, όταν εκείνη του μιλούσε για τους θρυλικούς εραστές της όπερας αλλά και για τη δική τους λατρεία. «Τραγούδα για μένα, μονάχα για μένα «την ικέτευε κοιτάζοντάς την με απέραντη αγάπη και αφοσίωση. Και η σοπράνο φωνή της αγκάλιαζε όλο το δωμάτιο και ήταν σαν να άκουγες χορωδία αγγέλων. Του μιλούσε τραγουδώντας την άρια από την Κάστα Ντίβα ή έπαιζε στο πιάνο τους χορούς από την όπερα «Πρίγκιψ Ιγκόρ» του Μποροντίν.

Όμως η Εριέττα έφυγε από τη ζωή. Το παραμύθι τέλειωσε, οι παρτιτούρες έκλεισαν και έπесαν από το αναλόγιο. Το τραγούδι ξεψύχησε. Αντίο στα χαμένα όνειρα! Κουρέλι πια ο Ανέστης κράτησε την υπόσχεση που της είχε

δώσει• να μην πάψει να παίζει μουσική. Έτσι κάθε μεγάλη γιορτή, τότε που οι άνθρωποι έρχονται πιο κοντά, τότε που οι ψυχές γλυκαίνουν, τότε που νομίζεις ότι μιλάς με το θείο, εκείνος παίρνει το κόκκινο ακορντεόν και πιάνει μια θέση έξω από το πολυκατάστημα. Εκεί κάνει το μνημόσυνό της. Παίζει τα ωραιότερα τραγούδια, εκείνα που του είχε μάθει, εκείνα που του τραγουδούσε, εκείνα που αγάπησαν κάποιες ευτυχισμένες μέρες.

Παίζει συνέχεια, ασταμάτητα. Το πάθος του κάνει να σταματούν όλο και περισσότεροι άνθρωποι, να τον ακούν, αλλά και να νοιώθουν ωραία συναισθήματα. Μάταια ψάχνουν για ένα κουτί ή μια τραγιάσκα, όπου θ' αφήσουν κάτι ως αντίδωρο. Σαν τελειώνει, ψελλίζει ένα ευχαριστώ, εύχεται τα χρόνια πολλά, γυρίζει ευγενικά την πλάτη και απομακρύνεται, ενώ εξακολουθεί να χαϊδεύει τα πλήκτρα του ακορντεόν.

* Έχω σπουδάσει Γαλλική και Ελληνική Φιλολογία, μουσική, ασχολούμαι με το θέατρο και γενικά με τις Τέχνες σε κάθε τους μορφή. Λατρεύω το παρελθόν (όχι το φαύλο) στις τέχνες και τα γράμματα. Σπούδес στο Εθνικό Ωδείο του Εόλου και μέλος στη χορωδία του Παν/μίου Αθηνών και της Τερψιχόρης Παπαστεφάνου. Συνεργασία με Μάνο Χατζηδάκι, Ρηνιώ Παπανικόλα, Γιώργο Μητρόπουλο, Νίκο Μαμαγκάκη, Θύμιο Παπαδόπουλο, Δημήτρη Παπαδημητρίου και Γιώργο Τσαγκάρη. Μέλος επίσης στο Θεατρικό Τμήμα του Παν/μίου και συμμετοχή στο έργο “Ο κύκλος με την κιμωλία” και “Άμλετ” Τραγούδι “Jazz” στην ταινία μικρού μήκους του Τάσου Μπουλμέτη “Νειλώ”. Από το 1967 έως το 1978 ενεργό μέλος του Λαογραφικού Χορευτικού Συλλόγου “Καραγκούνα” Καρδίτσας. Μέλος του Θεάτρου “Όψεις” της Καρδίτσας. Το πρώτο μου μυθιστόρημα: “Πιστοποιητικό ζωής” (ανέκδοτο ακόμη)

Μήπως άκουσες για βροχές; της Ναταλίας Ηλιά*

Εκτακτο δελτίο ειδήσεων: "Αεροπλάνο που ταξίδευε από την Αθήνα με προορισμό την Ισπανία κατέπεσε σε δασική περιοχή, έξω από τη Ρώμη. Μέχρι στιγμής, οι πληροφορίες μας δεν μιλούν για επιζώντες. Τα σωστικά συνεργεία συνεχίζουν τις έρευνες στα συντρίμια. Οι ειδικοί εκτιμούν πως η καταρρακτώδης βροχή, αλλά και οι δυνατοί άνεμοι που έπνεαν πάνω απ' το Ιόνιο, διέκοψαν την ομαλή πορεία της πτήσης, προκαλώντας προβλήματα στον υλικοτεχνικό εξοπλισμό του αεροπλάνου. Για οτιδήποτε νεότερο θα διακρύψουμε ξανά το πρόγραμμά μας..."

Κάθομαι ορισμένες φορές και σκέφτομαι πόσο πολύ θα ήθελα να λέω, πως όλες οι αξιομνημόνευτες στιγμές μου, συνέβησαν εν μέσω ηλιόλουστων πρωινών ή ζεστών καλοκαιρινών βραδιών ή ακόμα πως κατά τύχη είχε πάντα έναν πεντακάθαρο ουρανό. Σκατά! Ίσα που θυμάμαι δυο τρεις ωραίες φάσεις της ζωής μου κι αυτές πως τύχαινε, ρε γαμώτο, και μου καταστρέφονταν, ενώ παράλληλα είτε έβρεχε καταρρακτωδώς είτε είχε μια μουντάδα ο ουρανός που ένιωθα έτοιμος να κάνω το απονενοημένο διάβημα και να χαρακωθώ.

Εν ολίγοις, η πρώτη ήταν το 1979. Άγριο νειάτο κατευθυνόμουν από την Μητροπόλεως προς το Μοναστηράκι για να αγοράσω το Blue της Joni Mitchell, ένα δίσκο που έψαχνα απεγνωσμένα απ' όταν έμαθα ότι κυκλοφόρησε. Ήμουν κατευθουσιασμένος που επιτέλους θα τον αγόραζα, ύστερα από τόσο ψάξιμο, τόσο τρέξιμο και κόπο. Επί δύο χρόνια παρακαλούσα ένα ξοφλημένο μαγαζάτορα με βινύλια στην Πατησίων να μου τον φέρει - και θα πλήρωνα όσο όσο, δεν μ' ένοιαζε, αρκεί να τον είχα - κι εκείνος όλο έγνεφε κι έλεγε "Άσε τους χίπηδες να τρέχουν στα λιβάδια ξεβράκωτοι. Εμείς είμαστε βαλκάνιοι. Πάρε Καζαντζίδη, πάρε Χριστάκη να

μάθεις τί θα πει μουσική". Κι όλο αυτό μέχρι που ένα πρωί, κατά τα άλλα ηλιόλουστο, ένας φίλος μου σφύριξε "Υπάρχει στο τάδε δισκάδικο στο Μοναστηράκι, αλλά είναι περιορισμένα τα αντίτυπα".

Την ίδια μέρα, πήρα τους δρόμους, σχεδόν τρέχοντας, κι ύστερα από είκοσι λεπτά είχα φτάσει, με τα πόδια, από το Παγκράτι στο μαγαζί. Κατέβηκα τα σκαλιά δυο δυο κι αφού πέρασα ανάμεσα από τα στάντς με τους δίσκους, πλησίασα τον υπεύθυνο. Μουσάτος με γυαλιά, σαν ξεχασμένος εκεί από άλλη δεκαετία, δεν πρόλαβε να με ρωτήσει τί ήθελα. "Το Blue της Joni Mitchell και γρήγορα", του είπα, προσπαθώντας να ξελαχανιάσω. Όταν πλήρωσα και τον πήρα στα χέρια μου ένιωσα σαν να φωτογραφίζα εκείνη τη στιγμή την μικρή κι υποσχέθηκα στον εαυτό μου να μην ξεχάσω ποτέ αυτό το συναίσθημα. Εγίκα από το μαγαζί και πάλι, σχεδόν τρέχοντας, ανηφόρισα την Μητροπόλεως. Ο ουρανός είχε σκοτεινιάσει αρκετά, αλλά δεν έδινε σημασία, γιατί ήξερα ότι σε λίγη ώρα θα ήμουν σπίτι, στο δωμάτιό μου και θα άκουγα αυτό το δοξασμένο βινύλιο.

Ξαφνικά κι ενώ περπατούσα αμέριμνος, σταμάτησαν μπροστά μου δυο αυτοκίνητα. Τρελαμένοι οδηγοί και συνοδηγοί κατέβηκαν κι άρχισαν να πλακώνονται στο ξύλο, ενώ οι υπόλοιποι κόρναραν για να φύγουν. Όλοι τριγύρω, μαζί κι εγώ, αποχαυνωμένοι καθόμασταν και κοιτάζαμε το θέαμα. Φωνές, κακό. "Εδώ και τρία φανάρια σε βλέπω που μου κολλάς, ρε αλήτη", ο ένας. "Αφού πας σαν την κότα της γιαγιάς μου, κωλόβλαχε", ο άλλος. Δεν έλεγα να ξεκολλήσω, γιατί μου φάνταζε εκείνη την ώρα πολύ διασκεδαστικό όλο αυτό το αλαλούμ. Κι έτσι όπως διασκεδάζα, λοιπόν, με πλησιάζει ο ένας απ' αυτούς, με αγριοκοιτάζει και εν ριπή οφθαλμού μου αρπάζει τον δίσκο απ' τη σακούλα. Γυρνάει την πλάτη του και με φόρα τον κοπανάει στην μούρη ενός άλλου. Θρύψαλα, κομμάτια το βινύλιο κι εγώ να ξεφωνίζω σαν υστερική γκόμενα που της έφυγε ο πόντος από το καλσόν. Κώλωνα και να πάω κοντά μπας κι έτρωγα καμία αδέσποτη. Μετά από λίγο, ακούστηκαν σειρήνες περιπολικού κι όσοι τσακώνονταν κι όσοι παρακολουθούσαν την έκαναν προς διάφορες κατευθύνσεις. Το μέρος άδειασε από κόσμο κι εγώ, ένα σκουπίδι ψυχολογικά, πλησίασα να μαζεψω τα ασυμμάζευτα του δίσκου που τον είχαν πατήσει κι όσα αμάξια είχαν διασχίσει τον δρόμο

για να φύγουν. Μπροστά στα μάτια μου κείτονταν άπειρα μικρά μαύρα κομμάτια βινυλίου σαν αβοήθητα μυρμήγκια. Κι ενώ, τα είχα συλλέξει σχεδόν όλα κι ήμουν έτοιμος ν' αρχίσω το μοιρολόι, άνοιξαν οι ουρανοί διάπλατα κι από μέσα ξεχύθηκαν τόνοι νερού. Τόνοι! Λες κι έκλαιγε κι ο θεός μαζί μου για τον χαμό του πολύτιμου κι αγαπημένου μας δίσκου. Συνέχισα να περπατάω μες στην βροχή, μόνο που είχα σταματήσει να σκέφτομαι τον δίσκο και καταριόμουν την ώρα και τη στιγμή που δεν είχα κρατήσει λεφτά για να αγοράσω ένα εισιτήριο λεωφορείου.

Τη δεύτερη την θυμάμαι χαρακτηριστικά. Ήμουν στο πανεπιστήμιο κι έδινα για τρίτη φορά το τελευταίο μάθημα για το πτυχίο. Ύστερα απ' αυτό, θα γινόμουν ένας επιτυχημένος κοινωνιολόγος και θα ξεκινούσα μια μεγάλη καριέρα. Αυτή τη φορά θα τα κατάφερνα, ήμουν απόλυτα σίγουρος. Είχα διαβάσει ακόμα και τις υποσημειώσεις ενός ακαταλαβίστικου - κατά τη γνώμη μου - βιβλίου και ήξερα πως από την αίθουσα θα 'βγαίνα νικητής. Ήταν μάθημα του δεύτερου έτους, αλλά εγώ είχα καθυστερήσει να το δώσω λόγω μιας παλιάς κόντρας που είχα με τον βλάκα που το δίδασκε. Ποτέ, λοιπόν, δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί και πως ορισμένοι άνθρωποι αναλαμβάνουν τέτοιες θέσεις. Δηλαδή, αν κάποιος γράφει επιστημονικά βιβλία και γνωρίζει και δέκα θεωρίες περί ανθρώπων και κοινωνίας, σημαίνει ότι έχει και την ικανότητα να "εκπαιδεύσει" νέα παιδιά; Σημαίνει πως μπορεί να δώσει τροφή σε νέα μυαλά; Η άποψή μου ήταν και είναι πως δεν μπορεί. Η δική του άποψη διέφερε εξ' ολοκλήρου. Εγώ δεν πίστεψα ποτέ σε ιδιοφυίες, εκείνος, πάλι, δεν πίστεψε ποτέ σε ιδεολόγους. Έτσι, μου κόλλησε τη ρετσινιά του ρομαντικού κι εγώ αυτή του λάθους ανθρώπου στην λάθος θέση. Δεν μ' ενδιέφερε, όμως, και ιδιαίτερα, διότι ο σκοπός μου έπρεπε οπωσδήποτε να επιτευχθεί, ασχέτως λοιπών και παράπλευρων απωλειών.

Παράλληλα, εκείνο τον καιρό, εργαζόμουν σε μια αποθήκη με τσιγάρα, έτσι για τα προς το Ζην. Η άδεια που είχα πάρει ήταν μόλις τέσσερις ώρες, ίσα ίσα για να δώσω το μάθημα και να επιστρέψω, αφού ο άλλος είχε γυναίκα και παιδί κι έπρεπε να φύγει ακριβώς, ούτε λεπτό παραπάνω, από την ώρα του. Μπήκαμε στην αίθουσα, διάλεξα μια θέση κοντά στο παράθυρο, άναψα τσιγάρο και με το άγχος των θεμάτων και της ώρας που κυλούσε εναντίον μου, άρχισα ν' αντιγράφω τα θέματα από έναν τεράστιο μαύρο

πίνακα που βρισκόταν αρκετά μίλια μακριά από εμένα. Δεν ήταν δύσκολα, δεν ήταν τίποτα το ανησυχητικό, πραγματικά τίποτα. Η τύχη ήταν με το μέρος μου κι ένα χαμόγελο έσκαγε στα χείλη μου καθ' όλη εκείνη την ώρα, αφού σκεφτόμουν το κωλοπτυχίο που επιτέλους θα 'παιρνα. Έριξα μια ματιά έξω, σ' έναν γκρίζο ουρανό, γεμάτο σύννεφα και μιζέρια κι άρχισα να γράφω, να γράφω, να γράφω. Συχνά πυκνά, το μάτι μου έπεφτε έξω, μην μπορώντας ν' αντισταθώ σ' αυτή την τραβηχτική μουντάδα. Κι όμως, προσπαθούσα σκληρά να μην επηρεαστώ απ' τον καιρό και οπλισμένος με διάθεση να τελειώσω αυτό το καταραμένο μάθημα. Κάθε λεπτό φανταζόμουν την ορκωμοσία, τους γονείς και τη συγκίνησή τους που φτάνει σε σημείο ενοχοποίησης, τους καθηγητές που σου παραδίδουν το χαρτί λες κι είναι το χρυσό κλειδί της πόλης. Διέκοπτα το γράψιμο μόνο όταν ήθελα ν' ανάψω άλλο τσιγάρο. Ήθελα ακόμη ένα τέταρτο το πολύ και θα τελείωνα, όταν μπήκε μέσα ένας ψιλόλιγνος φαλακρός κι άρχισε να φωνάζει πως το υπόγειο του κτηρίου που ήμασταν είχε πιάσει φωτιά και πως έπρεπε να βγούμε τρέχοντας έξω, στον προαύλιο χώρο του πανεπιστημίου, μέχρι να έρθει η πυροσβεστική. Καταράστηκα την ώρα και τη στιγμή κι ανακατεύτηκα με τους υπόλοιπους φοιτητές του τμήματος που έτρεχαν αλαφιασμένοι μακριά απ' το πολυπόθητο αποτέλεσμα.

Ύστερα από δυο ώρες, το μισό κτήριο είχε γίνει ολοκαύτωμα, μαζί με τα γραπτά μας και το όνειρό μου για το πτυχίο. Ο καθηγητής, ψυχραιμος, μας πλησίασε, εκεί που είχαμε μαζευτεί οι περισσότεροι, και μας είπε πως η γραμματεία του τμήματος σύντομα θ' αναρτούσε ανακοίνωση σχετικά με τη νέα ημερομηνία και αίθουσα εξέτασης του μαθήματος. Σ' αυτές τις δύο ώρες, ο ουρανός είχε γίνει ακόμα πιο γκρίζος και σκοτεινός από τις στάχτες του γραπτού μου που θόλωναν το τοπίο. Μέσα στα επόμενα πέντε λεπτά έριχνε καρεκλοπόδαρα.

Πέρασαν τρεις μήνες για να καταφέρουν να ανακοινώσουν τη νέα ημερομηνία κι εγώ εντωμεταξύ είχα πάρει προαγωγή στη δουλειά. Ήμουν πλέον υπεύθυνος υλικού στην αποθήκη. Δεν πήγα ποτέ να δώσω το μάθημα. Και ενοείται, δεν έγινα ποτέ επιτυχημένος, ούτε καν κοινωνιολόγος.

Η τρίτη στιγμή μου ήταν πριν τέσσερα χρόνια. Κλείναμε δέκα χρόνια γάμου. Της είχα πάρει δώρο ένα συλλεκτικό δίσκο των Band, τον οποίο είχα βάλει μπροστά μπροστά στο γραφείο για να μην ξεχάσω να τον πάρω μαζί μου φεύγοντας από την δουλειά προς το σπίτι. Πλησίαζε η ώρα που μ' ένα ποτήρι κρασί και με το τζάκι αναμμένο θα χαζεύαμε την βροχή αγκαλιασμένοι, όπως τότε που ζούσαμε τους μεγάλους μας έρωτες. Εκείνη δεν ήξερα αν μου 'χε πάρει κάτι κι ούτε που μ' ένοιαζε. Μπήκα στο αυτοκίνητο και κατευθύνθηκα προς την Λεωφόρο Βουλιαγμένης - μόλις παντρευτήκαμε, φύγαμε από το Παγκράτι, γιατί της φαινόταν αρκετά παλιομοδίτικη περιοχή. Έφτασα στον Άλιμο με καθυστέρηση μισής ώρας. Λόγω της βροχής όλοι είχαν πάρει τ' αυτοκίνητα για τις δουλειές τους κι έτσι το μποτιλιάρισμα ήταν αναμενόμενο. Έβαλα τ' αμάξι στο γκαράζ κι ανέβηκα στον πρώτο που ήταν το σπίτι μας, η φωλιά μας. Περίμενα πως και πως να την δω να μου χαμογελάει. Άνοιξα την πόρτα κι είχα τα χέρια μου απλωμένα για να την αγκαλιάσω.

Εκείνη καθόταν απέναντι από την πόρτα σε μια ξύλινη αντικαρέκλα και με τα μπράτσα της έκρυβε το πρόσωπό της. "Μωρό μου, ήρθα. Δεν άργησα, ε; Γιατί δεν με κοιτάς;", τη ρώτησα και με αργά βήματα έκανα να την πλησιάσω. "Μη! Στάσου εκεί που είσαι", μου λέει. "Ως εδώ ήταν! Βαρέθηκα με τις βλακείες σου". Σάστισα προς στιγμή, αλλά προσπάθησα να κρατήσω την ψυχραιμία μου, γιατί απλώς δεν καταλάβαινα τίποτα. "Τι έχει συμβεί;", τη ρώτησα. Κι εκείνη την ώρα όλα άλλαξαν. Λες και της είπα, παλιοβρόμα, σιχαμένη πως είσαι έτσι, για κοιτάξε τα χάλια σου στον καθρέφτη. Σηκώθηκε κι έξαλλη πέταξε στο πάτωμα ένα κινέζικο βάζο - μια μαλακία που δεν θυμάμαι ποιος μας την είχε κάνει δώρο - κάνοντάς το κομμάτια. "Θα σου πω εγώ τι έχει συμβεί, αφού ζητάς διακαώς να μάθεις. Κάθε χρόνο, δέκα χρόνια τώρα, τέτοια μέρα, μου το παίζεις ροκάς, κουλουριάρης, ψευτοαναρχικός, συλλέκτης σπάνιων βινυλίων. Χαλάς τα λεφτά μας σ' αυτά τα πεθαμένα ακούσματα μόνο και μόνο για να ικανοποιήσεις το βίτσιό σου κι εγώ...εγώ κάθομαι εδώ μέσα και περιμένω πότε θα έρθεις να με πάρεις να πάμε ένα ταξίδι ή για ψώνια ή να μου κάνεις δώρο μια θεραπεία spa ή να φάμε σ' ένα ρεστοράν ή να μαγειρέψεις ένα ρομαντικό δείπνο ή δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο. Μα εσύ, ορίστε, πάλι μ' ένα δίσκο στο

χέρι. Πριν δέκα χρόνια ήταν τρυφερό, τώρα είναι μπούρδα, μπούρδα, μπούρδα....Στο διάολο!", είπε και με μια αστραπιαία, αλλά προμελετημένη από καιρό, όπως φάνηκε, κίνηση, άνοιξε την μπαλκονόπορτα κι αράδιασε κάτω όλους τους δίσκους που τους μάζευε μπροστά της όσην ώρα πολυλογούσε, δίχως εγώ, το χαζό αρσενικό, να 'χω καταλάβει τίποτα, αφού με είχε συνεπάρει το κατά τα άλλα εύγλωττο λογύδριό της. Μπλόκαρα. Δεν είπα τίποτα. Δεν έβγαλα ούτε άχνα παρά έκλεισα την πόρτα πίσω μου και κατέβηκα στον βρεγμένο δρόμο κάτω από μία ακόμη διαβουλευμένη βροχή για να μαζέψω το βίτσιό μου, όπως το είχε ονομάσει. Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκα στο αυτοκίνητο, τρέμοντας απ' το κρύο και την πίκρα. Ένα μήνα μετά νοίκιασα σπίτι στο Παγκράτι κι άρχισα να συλλέγω ξανά όλα μου τα κατεστραμμένα βινύλια. Ένα προς ένα.

Πάει κι αυτό. Τρεις γλυκόμενες στιγμές σε μια ολόκληρη ζωή. Είναι δικές μου, βέβαια, ολοδικές μου. Κι όσο κι αν θα 'θελα, ξέρω πως τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να είχαν γίνει διαφορετικά, και ξέρεις γιατί; Γιατί ο ουρανός δεν σταμάτησε και δεν θα σταματήσει ποτέ να σκοτεινιάζει και να βρέχει αναπάντεχα, απρόσμενα. Κι εγώ με την βροχή είμαστε ένα, χρόνια τώρα. Κι όμως, αν άρχιζα από εδώ και πέρα να ακούω για τον καιρό; Ίσως έτσι κάτι ν' άλλαζε. Μπορεί τουλάχιστον, παρά την βροχή, να υπάρχει διαφορετική εξέλιξη για την κάθε στιγμή μου αν, ας πούμε, κρατάω ομπρέλα ή αν έχω φορέσει αδιάβροχο ή απλώς αν αποφασίσω να μην βγω από το σπίτι. Τέρμα, λοιπόν, το βίβερε περικολοζαμέντε!

Σήμερα το βράδυ πετάω για Ισπανία. Σε λιγότερο από μία ώρα πρέπει να είμαι στο αεροδρόμιο για το check in. Ήμουν πολύ μπλεγμένος με τις προετοιμασίες για το ταξίδι που ξέχασα ν' ακούσω και για τον καιρό. Πάντως, βλέπω τον ουρανό σχετικά καθαρό κι είμαι ήσυχος. Τίποτα δεν πρόκειται να συμβεί. Καλό ταξίδι...

* Η Ναταλία Ηλία γεννήθηκε το 1983 στην Αθήνα. Είναι Κοινωνιολόγος με μεταπτυχιακό στην Εγκληματολογία. Η βασική της απασχόληση είναι η μουσική, όμως τα τελευταία χρόνια απασχολείται με τη συγγραφή διηγημάτων και θεατρικών σεναρίων. Το βιβλίο της «Άνθρωποι της Διπλανής Πόρτας» κυκλοφορεί από τις εκδ. Οσελότος από το 2010. Έχει εργασθεί εθελοντικά σε πολλές μη κυβερνητικές οργανώσεις, ενώ αρθρογραφεί και σε αρκετά τοπικά και ειδικού ενδιαφέροντος έντυπα.

Μια μέρα στη θάλασσα του Δημήτρη Ζαφείρη*

Γέλασε και μετά είπε: Μη φοβάσαι, θα κάνω ότι δεν κοιτάω αλλά με την άκρη του ματιού θα παρακολουθώ κάθε σου κίνηση.

Με μεγάλο δισταγμό ξεμάκρυνα επιτέλους από το φουστάνι της. Γύρισα και την είδα που έβγαζε από την πορτοκαλί τσάντα με τα μπλε γράμματα την ψάθα μας, το μαντήλι, το ραδιόφωνο και το πακέτο με τα τσιγάρα της. Χωρίς να κοιτάξει έκανε νόημα με το χέρι να συνεχίσω σαν να επιβεβαίωνε την υπόσχεση ότι προσέχει διακριτικά το κάθε μου βήμα.

Ήταν σίγουρα η χειρότερη θάλασσα που είχα αντικρίσει στην ζωή μου. Γαλάζια όπως την ήξερα από άλλες επισκέψεις αλλά απειλητική και μοχθηρή σαν να φύλαγε ένα μυστικό όπλο κάτω από την επιφάνεια για να εκδικηθεί εμένα ή όλο τον κόσμο για κάποια αδικία σε βάρος της. Παρακάλεσα βαθιά μέσα στην καρδιά μου να πάνε όλα καλά, χωρίς απρόοπτα. Δεν είχα φταίξει τίποτα απέναντι στη θάλασσα. Αν λοιπόν η μητέρα ήθελε να έρθουμε εδώ για βόλτα μια τέτοια ημέρα δεν μπορούσα να της χαλάσω το χατίρι.

Έχω την πιο όμορφη μητέρα του κόσμου. Είναι νέα και ψηλή, τα μαλλιά της πάντοτε μακριά, ίσια, κυματίζουν απαλά στο πιο απαλό φύσημα του αέρα. Όλοι την κοιτάνε που είναι τόσο όμορφη, καμιά άλλη μητέρα δεν είναι τόσο όμορφη και είμαι περήφανος που είναι δική μου και εκείνη έχει εμένα να φροντίζει και να με αγαπάει.

Κάνει τυρόψωμα από το ψυγείο του σούπερ μάρκετ και τρώμε μαζί το πρωί λέγοντας αστεία. Είναι πολύ ωραία τα πρωινά μας. Έπειτα φεύγω για το σχολείο και εκείνη ξεκινάει για τη στάση του λεωφορείου.

Έφτασα πολύ κοντά απ' όπου σταματάει το κύμα και προσπαθώ να δω καλά για την παγίδα που μου ετοιμάζει η θάλασσα λες και είμαι απατεώνας και όχι ένα αθώο παιδί. Από το ραδιοφωνάκι ακούγεται μια χαρούμενη μελωδία, πράγμα περίεργο για μια τέτοια μέρα που κηδεψαμε τον παππού.

Κοιτώ που κουνάει με κλειστά μάτια τους ώμους εναλλάξ μπρος πίσω στον ρυθμό του τραγουδιού. Και όμως με χαιρετάει και χαμογελά. Με βλέπει ακόμα και με κλειστά μάτια! Η υπόσχεση της βγαίνει όπως κάθε φορά πέρα για πέρα αληθινή. Μα βέβαια πρέπει να μας χωρίζουν κοντά τριάντα μέτρα από το σημείο που κάθεσαι και αν μου συμβεί μία φοβερή τραγωδία δεν ξέρω πως θα προλάβει να αντιδράσει.

Με προετοίμαζε μέρες πριν για το κοιμητήριο που πήγαμε σήμερα. Από τότε που χτύπησε το τηλέφωνο. Της είπανε το νέο και εκείνη είπε μόνο

Μπράβο! Πέθανε λοιπόν ο σατανάς!

Μπερδεύτηκα επειδή ήξερα καιρό από το σχολείο ότι ο θάνατος είναι ότι πιο λυπητερό αφού εκεί τελειώνει όλη η ζωή. Δυσκολεύομαι βέβαια να πιστέψω ότι υπάρχει κάτι χειρότερο από αυτό που σκοπεύει να μου κάνει αυτή η ύπουλη θάλασσα, αλλά μάλλον έτσι είναι τα πράγματα.

Βρίσκω το θάρρος να πλησιάσω και άλλο. Στο βάθος το χρώμα της έχει αλλάξει, έχει γίνει σαν μωβ. Είναι ένα σημάδι αυτό για το τι πρόκειται να συμβεί;

Πριν φύγουμε από το σπίτι είχαμε συμφωνήσει να πάμε στη παραλία μετά το κοιμητήριο. Δεν με άφησε από το χέρι μέχρι να τελειώσει η τελετή, λες κι εκεί ήταν η απειλή για το αγαπημένο της παιδί και όχι εδώ που ήρθαμε. Αν ήξερα ότι ήθελε να μείνει λίγο μόνη της με το ραδιοφωνάκι θα είχα προετοιμαστεί ή θα προφασιζόμουν ότι με πονάει η κοιλιά. Αλλά τώρα;

Και όλος αυτός ο κόσμος... Ήταν τόσοι πολλοί οι φίλοι του παππού που ήρθαν σήμερα... Όλοι κλαίγανε και κανείς δεν μίλησε στη μητέρα. Στη γειτονιά όμως όλοι της μιλούσαν γιατί είναι η πιο όμορφη, γιατί χαμογελάει πάντα και η καρδιά της είναι γεμάτη αγάπη.

Τρομάζω τόσο να γυρίσω την πλάτη και να πάρω το δρόμο του γυρισμού αλλά έτσι πρέπει να γίνει με κάθε θυσία. Τώρα κάθε βήμα του γυρισμού είναι μια νέα περιπέτεια. Οποιαδήποτε στιγμή μπορεί να θελήσει να με καταπιεί στο σκοτεινό βυθό ή να στείλει κάποιον συνεργό από τα αλλόκοτα πλάσματα που ζουν εκεί για να με καταβροχθίσει. Ή ποιος ξέρει τι άλλο!

Κάνει σχήματα καπνού με το τσιγάρο και μου γνέφει χαριτωμένα. Αχ και να ήξερε τι περνάω! Σίγουρα θα έτρεχε να δώσει τέλος σε αυτό το μαρτύριο με μια μεγάλη αγκαλιά προστασίας.

Επιτέλους φτάνω μπροστά στα πόδια της με τα μούτρα κατεβασμένα. Μου ανακατεύει τα μαλλιά με μια απότομη κίνηση και με πιάνει από τη μέση όλο χαρά. Κάθομαι με το κεφάλι γερμένο στα γόνατα και βλέπουμε μαζί αυτή τη κακούργα τη θάλασσα.

Με ασφάλεια.

...Τα σύννεφα παίρνουν περίεργα σχήματα πάνω από τα κεφάλια μας καθώς αλλάζουν συνέχεια θέση με τον αέρα που δυναμώνει. Μικρά σκουπιδάκια και ξεραμένα φύλλα από τα δέντρα που είναι στοιχισμένα στο πίσω δρόμο κάνουν κυκλικές κινήσεις γύρω μας. Ούτε ψυχή δεν υπάρχει. Κλείνω τα μάτια μια στιγμή και νομίζω ότι είμαι μέσα στο πίνακα που μου έδειξε τη περασμένη Κυριακή στο μουσείο. Τόση ώρα διαδρομή για έναν μόνο πίνακα...

Παρατήρησε, μην ξεχάσεις ποτέ!

είπε κι όταν ρώτησα αν θα δούμε κάτι άλλο:

Όχι, αυτό μόνο φτάνει.

Κουρνιάζω. Αισθάνομαι το χάδι της...

επαναλαμβάνει τα λόγια του τραγουδιού μέσα στο αυτί μου ψιθυριστά...

* Γεννήθηκα το ασπρόμαυρο καλοκαίρι του 1973 και σπούδασα με μεγάλη αποτυχία Δημοσιογραφία και Πληροφορική. Εγάζω τα προς το τζην μέσα στα όρια της Κυριαρχίας των Άλλων και ελπίζω μεγαλώνοντας να εξελιχθώ σε κοινωνικό παράσιτο. Με παρακολουθεί με μαύρα γυαλιά και καμπαρντίνα η πεποίθηση της Ατομικής Απελευθέρωσης κατά τα Στιρνερικά πρότυπα αλλά με ορισμένη κοινωνική ευαισθησία οπότε γίνεται αμέσως αντιληπτό ότι ανασπνέω μέσα από τις αντιφάσεις μου. Γράφω οδηγούμενος από ματαιοδοξία –όπως κάθε γνήσιος γραφιάς– μέχρι να μετακομίσω σε ασφαλή παραθαλάσσια τοποθεσία στη νήσο Τζαμάικα.

Ο Άγιος στην πόλη μας

της Μαρίας Μπάστα*

Στη μικρή μας πόλη δεν ήταν πολλά τα νέα ποτέ. Κάποτε ένα αποφασισμένο τραγί έκοβε ένα δημοκράτη τσοπάνο με τα κέρατά του, κάποιους έπιαναν για χασισοφυτεία, μία βαρεμένη νοικοκυρά αποφάσιζε να δολοφονήσει τον άπιστο άντρα της για να ζήσει με τον εραστή της, ένας φιλόζωος χασάπης έσφαζε σκυλιά και τα πούλαγε για κοτόπουλα στο μαγαζί του, τίποτα το σπουδαίο. Που και που κάποιος αυτοκτονούσε και οι εφημερίδες του τόπου έγραφαν τις πρόπουσες θλιβερές φλυαρίες για τέτοιες περιπτώσεις. Οι υπόλοιποι διάβαζαν την είδηση, κουνούσαν το κεφάλι λυπημένοι αρχικά, και μετά κρυφογελούσαν μέσα τους, έλεγαν "Καλά έκανε!" και έφτιαχναν καφέ μόνο για να βρουν αφορμή να καπνίσουν το επόμενο τσιγάρο τους.

Τα Σάββατα λίμναζαν σε ποταμάκια μπύρας και ούζου που έβρεχαν όχθες από χοληστερίνη και κορεσμένα λίπη. Οι Κυριακές, ιδίως το χειμώνα, έφευγαν αργά αργά ίδιες με αλκοολικό απρόθυμο να εγκαταλείψει το καπηλειό του, και οι καθημερινές έφτιαχναν τα νύχια τους με λίμα, περιμένοντας να τελειώσει η βάρδια τους για να έρθει η επόμενη μέρα. Ο χρόνος δεν έδειχνε κανένα έλεος για τη μικρή μας πόλη, κάπου στο νότο της χώρας.

Εαριεστημένοι άνθρωποι οδηγούσαν γρήγορα αυτοκίνητα, πλήρωναν χρέη σε τράπεζες, αρρώσταιναν από γρίπη και διάβαζαν κουτσομπολίστικα περιοδικά. Οι αρχές του τόπου, αστυνομία και εκκλησία, φρόντιζαν να διευθύνουν την ορχήστρα της πλήξης με ανούσιες βόλτες περιπολικών στους έρημους δρόμους και κηρύγματα για τη Δευτέρα Παρουσία. Μα κανείς δεν έδινε μεγάλη προσοχή στα μεγάλα κεφάλια και στις ζοφερές προφητείες τους, εκτός από τις ηλικιωμένες

γυναίκες που φορούσαν μαύρα ρούχα και έσερναν τα αδύναμα πόδια τους στις εκκλησίες την Κυριακή το πρωί, την ώρα που οι αστυνομικοί κουβαλούσαν στο τμήμα τους τελευταίους ξενύχτηδες για εξακρίβωση στοιχείων και μέθη.

Σαν συνεννοημένοι, όλοι σχεδόν κοιμόντουσαν την ίδια ώρα και ξυπνούσαν περίπου στις επτά κάθε πρωί, με εξαίρεση τους καταθλιπτικούς και τους ερωτευμένους. Έτσι, εκείνη τη Δευτέρα όλοι στην πόλη είδαν τις αφίσες που είχαν κατακλύσει τους δρόμους και τους κολώνες. Κυριαρχούσαν παντού αφίσες μεγάλες σε μέγεθος γίγαντα και μικρές σαν σελίδα πολύχρωμου περιοδικού, και μπορούσες να τις δεις απ' όλες σχεδόν τις γωνίες και τους δρόμους. Έγραφαν με μαύρα γράμματα μόνο μία σύντομη πρόταση και τίποτα άλλο: "ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΜΕΡΕΣ ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΑΣ Ο ΑΓΙΟΣ". Παντού υπήρχε η είδηση του ερχομού του Αγίου, λες και τη νύχτα που είχε προηγηθεί, εκατοντάδες εργάτες είχαν εργαστεί σκληρά και αθόρυβα για τις κολλήσουν.

Κανείς όμως δεν έδωσε σημασία στο μήνυμα για τον Άγιο. Οι περισσότεροι σκέφτηκαν πως είναι κάποιο διαφημιστικό κόλπο για κάποιο ασήμαντο εμπορικό γεγονός που ακόμα αγνοούσαν αλλά θα μάθαιναν με τον καιρό, ενώ υπήρξαν και άλλοι που φαντάστηκαν πως μπορεί να επρόκειτο για κανέναν λαϊκό τραγουδιστή, απ' αυτούς με το μεγάλο νύχι στο μικρό τους δαχτυλάκι, το δασύτριχο στήθος και το φρύδι-φλοκάτη, που τόσο αγαπούσε η πόλη να ακούει. "Ε, έχει ψώνιο να τον λένε Άγιο, τι να κάνουμε τώρα;!" σκεφτόντουσαν οι οπαδοί της δεύτερης άποψης και φανταζόντουσαν εαυτούς ν' ανοίγουν φτηνοσαμπάνιες στην υγεία του Αγίου και να σκούζουν "Ευλόγησέ μας Άγιε, χώωωωσσεεε!!!" την ώρα της πιο μεγάλης τους μπουζουκο-παραζάλης στα αγαπημένα στις αγαπημένες τους φωτισμένες υπόγες.

Οι αφίσες έμεναν για μέρες στην πόλη και υπόσχονταν αυτό που δήλωναν, αλλά μάταια. Κανένας άγιος τραγουδιστής δεν ερχόταν μαζί με το συγκρότημά του, και όσοι είχαν επενδύσει σε νύχτες κραιπάλης άμα τω ερχομώ του, άρχιζαν και απογοητεύονταν. Τότε, ένα άλλο βασανιστήριο ανέλαβε να ταράξει τη μικρή μας πόλη: τα τοπικά ραδιόφωνα -ακόμα και η

αξιολογήστη ΕΡΑ- γέμισαν με ένα διαφημιστικό σποτάκι: μία αντρική φωνή, βραχνή και μπάσα, διέκοπτε τον ειρμό των χαρούμενων μηνυμάτων και ανακοίνωνε πως "Σε λίγες μέρες ... θα έρθει στην πόλη μας ο Άγιος" για να δώσει αμέσως μετά τη θέση της στη διαφήμιση για το τυροκομείο "Η Χαρούμενη Χωριατοπούλα" και το φραγκοραφτάδικο "Το Γρήγορο Ψαλίδι", οι οποίες και συνοδεύονταν από ανέμελες καρακαηδόνες που χαίρονταν πολύ που εξυπηρετήθηκαν στα εν λόγω καταστήματα και διαδήλωναν εύθυμα τη χαρά τους για να πάνε και άλλοι να αφήσουν τα χρήματά τους.

Αυτό όμως δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η αρχή του τέλους. Ένα πρωί Κυριακής, μίας ακόμα βαρετής Κυριακής, στις έντεκα το πρωί ακούστηκε από τα μεγάφωνα του δημαρχείου της πόλης, η σατανική φωνή του άντρα να λεί: "*ΑΥΡΙΟ ΕΡΧΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΑΣ Ο ΑΓΙΟΣ*". Το μήνυμα μεταδόθηκε μόνο μία φορά και αμέσως με το που τέλειωσε, ο δήμαρχος, ο αστυνομικός διευθυντής και πλήθος κόσμου που έπιναν τον καθιερωμένο καφέ στην πλατεία, έτρεξαν στο δημαρχείο για να βρουν ποιος είχε εισβάλλει στην αίθουσα με τα μεγάφωνα. Μα δεν βρήκαν τίποτα, και η πόρτα που οδηγούσε στο δωματάκι με τα μεγάφωνα της πόλης, ήταν διπλοκλειδωμένη ως συνήθως. Αυτή τη φορά, ο τρόμος βάλθηκε να τους δέσει ακόμα πιο γερά: όχι μόνο το μήνυμα είχε μεταδοθεί ταυτόχρονα σε όλη την πόλη από την παγερή φωνή του άντρα, μα τελικά αύριο ήταν η μεγάλη ημέρα που θα ερχόταν ο Άγιος...!!!!

Ο δήμαρχος, με τρεμάμενα χέρια, διέταξε τους πολίτες να αποχωρήσουν ειρηνικά, ενώ ο αστυνομικός διευθυντής κάτωχρος δήλωσε πως δεν μπορούσε να κάνει τίποτα άλλο, παρά να περιμένει τον Άγιο να έρθει μήπως μπορέσει και τον συλλάβει. Όλοι αρχικά υπάκουσαν, έφυγαν από την πλατεία και κλείστηκαν στα σπίτια τους.

Ήταν πια βέβαιο πως η Κυριακή εκείνη ήταν διαφορετική από όλες τις προηγούμενες. Το νέο πως ο Άγιος θα ερχόταν αύριο, διαδόθηκε αστραπιαία σε όλους. Μετά το αρχικό σοκ, οι άνθρωποι άρχισαν να βγαίνουν από τα σπίτια τους: άλλοι πήγαιναν στις κάβες και τις άδειαζαν από τα εμπορεύματά τους χωρίς να πληρώσουν, άλλοι μαρσάριζαν τα αμάξια τους στους κεντρικούς δρόμους και πολλές κοπέλες έβγαιναν έξω με το σουτιέν

και το βρακί ζητώντας εραστή εδώ και τώρα να τους αποπληρώσει το διαμαρτυρημένο τους γραμμάτιο στο ταμείο του χρόνου και της ηθικής. Κρυμμένοι για τα καλά έρωτες έβγαιναν στην επιφάνεια, παντρεμένα ζευγάρια έπαιρναν μαχαίρια και απειλούσαν ο ένας τον άλλο να φύγει και να ξεκουμπιστεί επιτέλους από την ζωή του, ηλικιωμένοι εραστές ξανάσμιγαν μετά από χρόνια και έκαναν έρωτα στα πεζοδρόμια, ο χασάπης χόρευε τη Λίμνη των Κύκνων, η δασκάλα της μουσικής έτρωγε με μανία ωμά σουβλάκια, ο σεβάσμιος καντηλανάφτης χόρευε τσιφτετέλια στην κεντρική πλατεία, ακόμα και ο γυμνασιάρχης βγήκε στο δρόμο και φώναζε την πρώτη του αγάπη με μανία και μίσος να τον συντροφέψει σε ό,τι πιο κακό και ανήθικο είχε ονειρευτεί ποτέ του. Κοντά σε αυτά, ο τελευταίος των τελευταίων, ο άστεγος διανοητικά ανάπηρος Πανούλης, η ντροπή και η πληγή της πόλης, ανέβηκε σε ένα καρόνι και φώναζε πως μόνο εκείνος ήταν αθώος. Το ήξεραν αυτό! Κανείς τους δεν μπορούσε να κοντράρει τον Πανούλη στα ίσα, τον άστεγο δυστυχισμένο που έτρωγε σκουπίδια και κοιμόταν στα παγκάκια. Η φρίκη πως στην Τελική Κρίση μόνο ένας παρίας θα απέμεινε ζωντανός και ατιμώρητος να θυμίζει την μικρή μας πόλη, ήταν ένα ακόμα καρφί στο φέρετρό της υπόληψης και του καθώς πρέπει μας.

Η πόλη διαλυόταν, και αφού όλοι ήταν συλληβδην ένοχοι, έβρισκαν τρόπο διαφυγής στη σάρκα και στις ηδονές της να γία ξεχάσουν την Απόλυτη Κρίση στην οποία θα τους υπέβαλε ο Άγιος την επόμενη ημέρα.

Το ξημέρωμα τους βρήκε όλους ξέπνοους και κουρασμένους από τη νυχτερινή κραιπάλη να κοιμούνται στους δρόμους, ενώ οι πρώτες αχτίδες του ήλιου έπεφταν στα πρόσωπά τους. Οι κάτοικοι της μικρής μας πόλης ξυπνούσαν σιγά σιγά, και χωρίς ντροπή και ενοχή στο βλέμμα, ντύνονταν ήρεμα και περίμεναν τον Άγιο να έρθει.

Άλλωστε ήταν ώρα, είχε έρθει Η Ημέρα Που Εκείνος Θα Ερχόταν, το είχε πει η φωνή. Ήταν αποφασισμένοι και ελεύθεροι πια, μετά από αιώνες σιωπής, ντροπής και κρυψίματος, να πουν σε αυτόν τον άτιμο τον Άγιο όλες τις βρομιές που είχαν κάνει όσο είχε κρατήσει η ζωή τους μέχρι τώρα. Κανείς δεν μιλούσε. Σε λίγο θα ερχόταν Η Ώρα Της Κρίσης.

Τότε, προς τις έντεκα το πρωί, ακούστηκαν πάλι τα μεγάφωνα του Δημαρχείου, πάλι μιλούσε η παγερή φωνή του μυστηριώδους άντρα: "*Ο ΑΓΙΟΣ ΗΡΘΕ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΑΣ, ΕΙΝΑΙ ΣΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΛΑΤΕΙΑ*". Σοβαροί, σιωπηλοί, ήσυχoi, χωρίς τρέμουλο και άγχος, αδιάφοροι για το μέλλον, οι κάτοικοι κίνησαν προς την πλατεία να τελειώνουν και με αυτό. Πήγαιναν όλοι μαζί, χωρίς να έχουν πιαστεί χέρι χέρι, εκτός από τους ερωτευμένους και τις μανάδες με τα παιδιά τους. Μπροστά μήκran οι πιο γέροι, είχαν αποφασίσει πως πρώτοι οι ηλικιωμένοι θα αντιμετώπιζαν την οργή αυτού του άγνωστου Άγιου που τους έλαχε να αντιμετωπίσουν μόνοι αυτοί απ' όλη τη χώρα.

Φτάνοντας το πλήθος στην πλατεία, όσο και να έψαξαν και να κοίταζαν καλά, δεν είδαν πουθενά κανένα τερατόμορφο πλάσμα να τους περιμένει αγριεμένο, ούτε κανέναν μεταφυσικό όραμα με μορφή άντρα να έχει στηθεί με το ευαγγέλιο στα χέρια να τους περιμένει αγριωπός για να τους κρίνει.

Το μόνο καινούργιο που υπήρχε στην πλατεία ήταν ένα τεράστιο κατάστημα ανδρικών ενδυμάτων, της γνωστής αλυσίδας ανδρικών ενδυμάτων Άγιος με υποκαταστήματα σε όλη τη χώρα και τα Βαλκάνια, με τις βιτρίνες του λαμπερές και πεντακάθαρες όπως στα περιοδικά.

Ελέποντας πόσο ηλίθιοι είχαν σταθεί, οι κάτοικοι της πόλης αρχικά ξεσπασαν σε γέλια, ύστερα σε κλάματα, μετά εναλλάξ γελούσαν και έκλαιγαν δημοσίως για πρώτη φορά ύστερα από την παιδική τους ηλικία. Όταν τέλειωσε και αυτό, χωρίς να μιλήσουν ή να αποχαιρετιστούν, πήραν ο καθένας όποιους και όσους αγαπούσαν και έφυγαν μακριά από την πόλη, όσο πιο μακριά μπορούσαν να πάνε. Η πόλη ερήμωσε τόσο πολύ που σε λίγο καιρό υπήρχε πλέον ως ανάμνηση στους χάρτες και ως εφιάλτης στο μυαλό των πρώην κατοίκων της.

Όταν μετά από μήνες, ο αστυνομικός διευθυντής της διπλανής πόλης, ανέλαβε να λύσει το μυστήριο των περίεργων διαφημιστικών μηνυμάτων, δε βρήκε καμία διαφημιστική εταιρία πίσω από την περίεργη καμπάνια. Ειδικοί που ανέλυσαν τον ήχο από τη φωνή του άντρα, είπαν πως δεν μπορούσε

με τίποτα να ανήκει σε άνθρωπο μία τέτοια φωνή με αυτό το σατανικό ηχόχρωμα και τις ζοφερές της τονικότητες.

*Γεννήθηκα στον Πύργο Ηλείας και είμαι φιλόλογος. Ασχολούμαι ερασιτεχνικά με τη συγγραφή λογοτεχνίας.

Η Φρίντα έχωσε οργισμένα την πουκαμίσσα της μέσα στο παντελόνι της και βλαστημώντας τον άντρα της και τη ξετσίπωτη γκόμενά του βγήκε στην αίθουσα αναμονής του ιατρείου βγάζοντας καπνούς από το στόμα! Το πρόσωπο της ήταν ξαναμμένο από τη ντροπή που είχε νιώσει όταν ο γυναικολόγος της, μόλις λίγα λεπτά νωρίτερα, της εξηγούσε πως είχε κολλήσει κάποιο αφροδίσιο νόσημα.

«Αφροδίσιο νόσημα; Αποκλείεται, γιατρέ! Κάποιο λάθος κάνετε!» είχε σπείσει να διαμαρτυρηθεί θέλοντας, σαν από ένστικτο, να προστατέψει τα του οίκου της τα άπλυτα.

«Ηρεμήστε, κυρία Φανουράκη. Δεν είναι τίποτα το τόσο φοβερό. Ο μισός πληθυσμός της πόλης έχει αυτόν τον ιό. Θα κάνουμε έναν καυτηριασμό και όλα θα πάνε καλά. Εξάλλου, μπορεί να χρειαστεί και μια δεύτερη και τρίτη φορά, αυτό θα το δούμε στην πορεία. Το καλό είναι πως δεν παρατήρησα τίποτα ύποπτο στον τράχηλό σας αλλά καλού κακού θα κάνουμε ένα τεστ Παπανικολάου για να είμαστε σίγουροι. Εξάλλου ήταν προγραμματισμένο να γίνει σήμερα, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, γιατρέ» είπε ηττημένη από την παντοδυναμία της ιατρικής επιστήμης. «Θα κάνω ότι μου πείτε φυσικά».

«Ωραία! Προσπαθήστε να χαλαρώσετε όσο μπορείτε. Δεν θα πονέσει σχεδόν καθόλου. Θα κάνω το τεστ Παπανικολάου πρώτα και μετά τον καυτηριασμό. Τα αποτελέσματα ελάτε να τα πάρετε σε δυο μέρες. Α, και πριν ξεχάσω, θα πρέπει να εξεταστεί και ο σύζυγός σας».

Για ακόμη μια φορά ο άντρας της την είχε ξεφτιλίσει δημοσίως. Τέτοιοι ήταν ο θυμός της που αν τονείχε μπροστά της εκείνη τη στιγμή θα τον σκότωνε ευχαρίστως με τα ίδια της τα χέρια! Μαζί μ' αυτόν και τη βρομιάρα γκόμενά του που παρατρίχα να χάλαγε το σπίτι της!

Το στόμα της είχε ξεραθεί, τα μάτια της έτσουζαν κι ένα κύμα ναυτίας πέρασε από πάνω της σαν τσουνάμι. Ακούμπησε πάνω στον πάγκο της ρεσεψιόν για να ανακτήσει την ισορροπία της και τότε η ματιά της έπεσε πάνω σ' ένα λευκό, μακρόστενο φάκελο πάνω στο γραφείο της γραμματέας. Σημασία δεν θα είχε δώσει αν στο φάκελο πάνω δεν έβλεπε φαρδιά πλατιά το όνομα της γυναικάς που μισούσε όσο κανέναν άλλον άνθρωπο στον κόσμο. Απίστευτη σύμπτωση! Η γκόμενα πήγαινε στον ίδιο γυναικολόγο! Έριξε μια νευρική ματιά γύρω της και διαπίστωσε πως ήταν ολομόναχη στο δωμάτιο. Όλοι είχαν φύγει. Θα ήταν φαίνεται το τελευταίο ραντεβού της ημέρας. Χωρίς δεύτερη σκέψη, άρπαξε το φάκελο και τον έβαλε μέσα στην τσάντα της προσέχοντας να μη το τσαλακώσει. Έπειτα ξεκρέμασε το παλτό της από τον καλόγερο κι έφυγε άρον- άρον πριν βγει κανείς από μέσα και την τσακώσει.

Όταν βγήκε στο δρόμο ήταν καταϊδρωμένη. Φόρεσε το παλτό της και αναθεμάτισε για άλλη μια φορά τις εμμηνοπαυσιακές ορμόνες που απειλούσαν να την αποτρελάνουν εκεί που τελικά δεν τα κατάφεραν οι ερωτικές περιπτώξεις του συζύγου της. Προχώρησε γρήγορα χτυπώντας με δύναμη τα τακούνια της στην άσφαλτο σαν να ήθελε μ' αυτόν τον τρόπο να τσαλαπατήσει την οργή της. Μπροστά της ένα μικρό, συμπαθητικό καφέ μπαρ της έκανε νεύμα να μπει μέσα. Κάθισε σε μια γωνιά μακριά από την τζαμαρία που έβλεπε στον πολυσύχναστο δρόμο και παρήγγειλε ένα ουισκάκι για να καλύψει τα νεύρα της. Μετά την πρώτη γουλιά άναψε ένα τσιγάρο, το ρούφηξε σαν βεντούζα και με την πρώτη καταπραϊντική εκπνοή του καπνού έβγαλε το φάκελο μέσα από την τσάντα της. Στη θέση του αποστολέα ήταν η διεύθυνση του κυτταρολογικού διαγνωστικού εργαστηρίου με το οποίο συνεργάζονταν ο γιατρός και ,φυσικά, πιο κάτω το όνομα της γκόμενας, Λόλα Λοΐζου. Άνοιξε το φάκελο κι έβγαλε από μέσα την μοναδική σελίδα που περιείχε. Ήταν τα αποτελέσματα ενός τεστ Παπανικολάου, το τεστ

Παπανικολάου του ορκισμένου μέχρι θανάτου εχθρού της. Έβγαλε τα γυαλιά της από την τσάντα της και διάβασε τι έγραφε το τεστ. Αν και δεν καταλάβαινε πολλά πράγματα τα συμπεράσματα στο τέλος ήταν σαφή: Επιχρίσματα αρνητικά για κακοήθεια (κατηγορία Ι κατά Παπανικολάου).

Φτου σου σκέφτηκε, και άναψε ένα δεύτερο τσιγάρο. Κακό σκυλί ψόφο δεν έχει!

«Ναι, αλλά η γνώση είναι δύναμη...» ψέλλισε μια πανούργα φωνή μέσα της. Έτσι, παροτρυνόμενη από το κακό μισό της, δημιουργήθηκε το πρώτο κύτταρο μιας ιδέας που άρχισε να γεννοβολά ραγδαία μέσα της.

Παρήγγειλε ένα δεύτερο ποτό και ξύνοντας το κεφάλι της άρχισε να καταστρώνει τις πρώτες λεπτομέρειες του σατανικού της σχεδίου.

Όταν έφτασε σπίτι της βρήκε τον άντρα της καταχωνιασμένο στον καναπέ που είχε κάτσει από το βάρος της μελαγχολίας που τον είχε παραλύσει από την ημέρα που τον είχε πιάσει στα πράσα με τη γκόμενα βάζοντας έτσι ένα οριστικό τέλος στην παράνομη επί πέντε συναπτά έτη χυδαία σχέση τους. Σκασίλα της! Δεν την ένοιαζε καθόλου αν σάπιζε πάνω στον καναπέ! Θα έμεινε μαζί της μέχρι το πικρό φινάλε, ήθελε δεν ήθελε, αυτοί ήταν οι όρκοι που αντάλλαξαν την ημέρα του γάμου της. Με τίποτα δεν θα του έδινε την ελευθερία του για να περνάει αυτός καλά ενώ αυτή, ξοφλημένη στα πένητα της, θα έμεινε στα αζήτητα να την κατατρώει το σαράκι της μοναξιάς της. Ήταν, βέβαια, και η περιουσία! Σιγά μην άφηνε τη γκόμενα να βάλει χέρι στη διόλου ευκαταφρόνητη περιουσία που με τόσο κόπο κατάφεραν να αποκτήσουν μετά από είκοσι χρόνια γάμου! Ερεουστ αποδώ! Ήταν, βέβαια, και οι μίζες που έπαιρνε σαν έφορος που ήταν αλλά αυτή ήταν μια άλλη ιστορία!

«Πού είναι τα παιδιά;» ρώτησε τον άντρα της χωρίς να πάρει καμία απάντηση.

«Πού είναι τα παιδιά;» ξαναρώτησε ανεβάζοντας μια σκάλα τον τόνο της φωνής της.

«Πήγαν σινεμά» απάντησε λες και με το ζόρι. «Έφαγες;»

«Δεν πεινάω» ήρθε η κοφτή απάντηση.

Για άλλο πράγμα πεινάς εσύ αλλά δεν θα σου κάνουμε το χατίρι είπες μέσα της η Φρίντα κι αφού έφτιαξε ένα σάντουιτς κι έβαλε τον εαυτό της ένα ουισκάκι αποσύρθηκε στο ξενώνα που τη φιλοξενούσε εδώ και δεκα μήνες. Οι χωριστές κρεβατοκάμαρες δεν τη στενοχωρούσαν καθόλου γιατί το μόνο που ένιωθε για το Σπύρο ήταν μια σιχασιά και τίποτα περισσότερο. Δεν ήθελε να την ακουμπήσει ούτε με το νυχάκι του. Όχι ότι είχε κι αυτός καμία ιδιαίτερη καίλα να την ακουμπήσει. Η Φρίντα ήξερε καλά πως τη θεωρούσε υπεύθυνη για τη δυστυχία του κι αυτό δεν θα της το συγχωρούσε με τίποτα. Και πάλι σκασίλα της!

Ακούμπησε το δίσκο πάνω στο κομοδίνο και ξεντύθηκε. Φόρεσε τη φανελένια granny πιτζάμα της, τέρμα οι σέξι αηδίες, και τρύπωνε κάτω από το φουσκωτό πάπλωμα. Αφού έφαγε το σάντουιτς, άναψε ένα τσιγάρο κι έβαλε το μυαλό της να σπαζοκεφαλιάσει. Αυτή η σκρόφα η Λόλα Λοίζου (ακόμα και το όνομα παρέπεμπε σε ντιζέζ) είχε καταστρέψει όχι μόνο τη δική της ζωή αλλά και τη ζωή των παιδιών της που πέρασαν τα πάνδεινα όταν ο πατέρας τους τους παράτησε όλους για χάρη της. Για όλα αυτά έπρεπε να πληρώσει. Και μάλιστα ακριβά. Οι πράξεις μας έχουν και τις συνέπειες τους κι αυτό έπρεπε να το εμπεδώσει καλά η δεσποινίς Λόλα. Και ο θεός σ' όλη του την πανσοφία, απ' ότι φαινόταν, της είχα αναθέσει την ιερή δουλειά αυτή. Πώς αλλιώς να εξηγηθεί το γεγονός πως έβαλε το φάκελο στα χέρια της; Προφανώς ήθελε κάπως να το χρησιμοποιήσει. Το σχέδιο ήταν απλό. Θα αλλοίωνε το αποτέλεσμα του τεστ και από αρνητικό θα το έκανε θετικό. Κι αυτό μόνο και μόνο για να πάρει ακόμη μια γερή τρομάρα η Λολίτσα για να μάθει να μη πηγαίνει με παντρεμένους. Εξβαια αργά η γρήγορα θα ανακάλυπτε πως δεν είχε καρκίνο αλλά μέχρι να συμβεί αυτό θα έπαιρνε ένα ακόμα πολύτιμο μάθημα ζωής. Στη σκέψη και μόνο πως θα την έκανε να τρομάξει όσο δεν είχε τρομάξει ποτέ στη ζωή της, ακόμη και όταν την κυνηγούσε ανελέητα με ολονύκτιες αγρυπνίες έξω από το σπίτι της ή όταν απειλούσε με γράμματα και τηλεφωνήματα την πλημμύρισε με μεγάλη χαρά και ικανοποίηση. Ναι, αυτό θα έκανε! Όλα εδώ πληρώνονται. Απ' ότι μάθαινε η Λόλα είχε ήδη αρχίσει να πληρώνει για

τις αμαρτίες της. Τελευταία η Ερμιόνη, η βασίλισσα όλων των κουτσομπόλων, η οποία έτυχε να είναι φίλες με μια φίλη της Λόλας, της είχε πει πως τα νεύρα της γκόμενας είχαν κλονιστεί και τα ηρεμιστικά τα κατέβαζε με τις χούφτες μαζί με τεράστιες ποσότητες αλκοόλ.

«Κάθε μεσημέρι βγαίνει κι αγοράζει ουίσκι ή μπύρες» είχε πει η Ερμιόνη. «Όλη η γειτονιά έχει βουίξει. Έχει τα μαύρα της τα χάλια, άλυστη, άβαφη με άσπρες ρίζες μέχρι τα αυτιά της! Δεν βγαίνει σχεδόν ποτέ από το σπίτι της παρά μόνο για τα τελείως απαραίτητα. Μάλιστα τα κουτσομπολιά λένε πως έχει νοσηλευτεί και σε νευρολογική κλινική για μεγάλο διάστημα. Δεν πιστεύω να έχεις βάλει εσύ το χεράκι σου σ' αυτό;»

«Φυσικά και το έβαλα! Άκου κει! Όχι θα την άφηνα την ελεεινή αντροχωρίστρα! Της έχω κάνει το βίο αβίωτο. Κι ακόμη στο ξεκίνημα είμαι! Πολλά ακόμη θα πάθει!» είπε δίνοντας εύσημα στον εαυτό της.

«Δεν σε καταλαβαίνω, ειλικρινά. Αυτό που ήθελες, το Σπύρο, τον πήρες πίσω. Γιατί δεν την αφήνεις στην ησυχία της να συνεχίσει ήρεμα τη ζωή της; Εξάλλου, εδώ που τα λέμε, ο άντρας σου σ' απάτησε, όχι αυτή!» Η Ερμιόνη ήθελε να ανάψει φωτιές για να έχει να λέει για πολλές μέρες.

«Α, όχι, δεν θα μου τη γλιτώσει τόσο εύκολα! Κατέστρεψε το γάμο μου. Έκανε ανεπανόρθωτη ζημιά! Ο Σπύρος δεν με θέλει πια. Εκείνη θέλει ακόμη. Κάθε μέρα θρηνεί το χαμό της. Αηδία με πιάνει μόνο που το σκέφτομαι».

«Τότε με το Σπύρο θα έπρεπε να τα βάλεις κι όχι με τη Λόλα. Στο κάτω κάτω της γραφής, αυτός παραβίασε τους όρκους του κι όχι η Λόλα».

«Ότι θες λες μου φαίνεται. Η γυναίκα είναι τσούλα. Ξεμυάλισε τον άντρα μου. 'Ηξερε πολύ καλά τι έκανε!» είχε πει θυμωμένα. «Εξάλλου με ποιανού τη μεριά είσαι, μπορείς να μου πεις;»

«Καλά! Καλά! Δεν θέλεις ν' ακούσεις την αλήθεια. Μια μέρα θα καταλάβεις μόνη σου».

Από τη τσατίλα της, της είχε κλείσει το τηλέφωνο κατάμουτρα.

Σκεπτόμενη το δημόσιο εξευτελισμό της, ο θυμός της Φρίντας φούντωσε τόσο που απειλούσε να την πνίξει μέσα στο ίδιο της το κρεβάτι. Τινάχτηκε στον αέρα και βάλθηκε να βαδίζει πάνω κάτω πάνω κάτω βγάζοντας συνεχώς καπνούς από τα ρουθούνια σαν μανιασμένος δράκος. Μην αντέχοντας άλλο τα αρνητικά συναισθήματα που την κατέκλυζαν άνοιξε την πόρτα και όρμηξε μέσα στο σαλόνι γυρεύοντας να ξεσπάσει την οργή της πάνω στον άντρα της ο οποίος δεν είχε κουνηθεί από τη θέση του στον καναπέ.

«Η βρωμιάρα τσούλα σου μ' έχει κολλήσει κάποιο αφροδίσιο νόσημα!» είπε κοφτά.

«Πάψε πια ρε Φρίντα! Σ' έχω βαρεθεί. Άφησε την κοπέλα στην ησυχία της. Εμένα δεν ήθελες; Ε, λοιπόν, μ' έχεις. Τι άλλο θες;»!

«Ε, βέβαια! Αυτή πάντα υποστηρίζεις!»

«Δεν υποστηρίζω κανέναν. Θέλω να τελειώνει αυτή η ιστορία. Πρέπει να συνεχίζουμε τις ζωές μας. Πώς να το κάνουμε;»

«Ο γιατρός είπε να πας να εξεταστείς κι εσύ. Σίγουρα έχεις κολλήσει. Εξάλλου από σένα κόλλησα κι εγώ!»

«Εντάξει θα πάω. Μπορώ τώρα να δω τηλεόραση με την ησυχία μου ή θα με πρήζεις για πολλή ώρα ακόμη;»

Έκανε μεταστροφή και ξαναπήγε στο δωμάτιό της. Πήρε δύο Lexotanil και απλώθηκε στο κρεβάτι περιμένοντας πότε θα ενεργήσουν τα χάπια για να γλιτώσει κάμποσες ώρες από το μαρτύριο που είχε γίνει η ζωή της.

Το πρωί μόλις έφυγε ο σύζυγος της έφτιαξε έναν διπλό καφέ και οπλισμένη μ' ένα γεμάτο πακέτο τσιγάρα κάθισε στο γραφείο και έπιασε δουλειά. Ήπιε το μισό καφεδάκι της για να 'ρθει στα ίσια της και στα μισά του δεύτερου τσιγάρου έβαλε μπρος τον υπολογιστή της. Άνοιξε το google και έγραψε: οι κατηγορίες του τεστ Παπανικολάου. Σχεδόν αμέσως βρήκε αυτό που έψαχνε.

Ο όρος AGUS ή AGS (Άτυπα αδενικά κύτταρα) περιγράφει μία κατηγορία κυτταρικών αλλοιώσεων του αδενικού επιθηλίου που παρουσιάζει αυξημένο

ποσοστό επικινδυνότητας, που αφορά τον τράχηλο και πιθανόν το ενδομήτριο και οι οποίες πρέπει να διερευνηθούν με ιδιαίτερη προσοχή.

Τέλεια! Αυτό θα έγραφε! Άνοιξε το φάκελο κι αφού έβγαλε τη σελίδα από μέσα την έβαλε πάνω στο scanner αφού όμως την κάλυψε με λευκή κόλλα A4 αφήνοντας μόνο το λογότυπο του εργαστηρίου να φαίνεται. Έπειτα τη σκανάρισε και έκανε αντιγραφή/ επικόλληση το κείμενο που είχε βρει στο Google. Έκανε μερικές αλλαγές στο κείμενο και όταν ήταν ικανοποιημένη με όλα έκανε μια εκτύπωση για να δει το αποτέλεσμα. Τέλεια! Πολύ αυθεντικό! Το έβαλε μέσα στο φάκελο και το ξανακόλλησε με κόλλα. Αυτό ήταν! Ευχαριστημένη με τον εαυτό της ντύθηκε και βγήκε έξω για λίγη shopping therapy.

Την επομένη νωρίς το απόγευμα με το φάκελο στη τσάντα της έστησε καρτέρι στη γραμματέα του γιατρού στο απέναντι πεζοδρόμιο. Η κοπέλα έφτασε κατά της πέντε και άνοιξε το ιατρείο. Μόλις την είδε η Φρίντα ανέβηκε πάνω και χτύπησε το κουδούνι.

«Γεια σας. Ήμουν στη γειτονιά και είπα να περάσω να ρωτήσω μήπως είναι έτοιμα τα αποτελέσματα του τεστ Παπανικολάου μου».

«Ναι, ναι, βεβαίως, κυρία Φανουράκη. Τώρα θα σας έπαιρνα τηλέφωνο. Εδώ είναι. Μόλις τον παρέλαβα τον φάκελο» είπε ευγενικά και της έτεινε το φάκελο.

«Όλα καλά πιστεύω;» ρώτησε φορώντας το πιο γοητευτικό της χαμόγελο.

«Ναι, ναι, όλα καλά! Μην ανησυχείτε! Τζάμι το τεστ. Ο γιατρός, όμως, θέλει να σας ξαναδεί την επόμενη εβδομάδα για το άλλο θέμα σας. Να κλείσουμε ένα ραντεβουδάκι; Ποια μέρα και ώρα θα σας βόλευε;»

« Εμένα θα με βόλευε Παρασκευή γύρω στις οκτώ. Όλη την υπόλοιπη εβδομάδα θα λείπω».

Η Φρίντα γνώριζε πολύ καλά πως ο γιατρός σπάνια δεχόταν τις Παρασκευές κι ότι θα αναγκάζοταν να πάει μέσα να τον ρωτήσει .

«Λυπάμαι, κύρια Φανουράκη αλλά ο γιατρός, ξέρετε, δεν δέχεται τις Παρασκευές έκτος κι αν είναι κάποιο επείγον περιστατικό».

«Ναι, το ξέρω αλλά μήπως μπορεί να κάνει κάποια εξαίρεση για μένα;»

«Ένα λεπτό να τον ρωτήσω».

Μόλις η γραμματέας εξαφανίστηκε στο βάθος του διαδρόμου η Φρίντα έβγαλε το φάκελο και τον έθαψε κάτω από κάτι χαρτιά που ήταν διασκορπισμένα εδώ και 'κει πάνω στο γραφείο. Σε δύο λεπτά η γραμματέας είχε επιστρέψει.

«Καλά, κυρία Φανουράκη. Ο γιατρός θα σας δει την Παρασκευή στις οκτώ».

«Α, περίφημα! Να φεύγω τώρα. Έχω αργήσει. Σας χαιρετώ».

«Στο καλό να πάτε, κυρία Φανουράκη. Καλό σας βράδυ» είπε η γραμματέας κι έσκυψε πάνω στα χαρτιά της.

Στη διαδρομή μέσα στο ταξί η Φρίντα σκεφτόταν την τρομάρα που θα έπαιρνε η Λόλα και σχεδόν γαργαλιόταν από τη χαρά της. Δεν ένιωθε τη παραμικρή τύψη γι αυτό που έκανε. Γιατί να νιώσει τύψεις άλλωστε; Σάμπως η τσούλα ένιωθε καμία τύψη όταν κρεβατώνονταν με τον άντρα της, όταν, χωρίς κανένα ηθικό φραγμό, τον ζητούσε να παρατήσει την οικογένειά του για χάρη της. Μπα! Κανένα έλεος για τη πόρνη!

Όταν γύρισε σπίτι ο άντρας της δεν είχε γυρίσει από τη δουλειά. Περίεργο! Δεν αργούσε ποτέ πια για να μη κινήσει τις υποψίες της. Τα παιδιά της ήταν ως συνήθως κλειδαμπαρωμένα στο δωμάτιό τους και ούτε που μπόρεσαν να βγουν έξω να τη χαιρετίσουν. Κάνε παιδιά να δεις χαίρι σκέφτηκε με κάποια πικρία κι έβαλε ένα ουσκάκι on the rocks. Κάθισε στον καναπέ και παραδόθηκε στις νοσηρές φαντασιώσεις που τον τελευταίο την έτρεφαν. Ναι, την έβλεπε ξεκάθαρα! Η Λόλα σοκαρισμένη. Η Λόλα κλαμένη. Η Λόλα παράλυτη από φόβο. Και μόνη! Α, ναι, προπα-ντός μόνη! Αγκαλιά με το μαξιλάρι της. Όπως της άξιζε.

Τη ρέμβη της διέκοψε το χτύπημα του τηλεφώνου. Ήταν η Ερμιόνη, η κουτσομπόλα φίλη της. Τι να ήθελε και πάλι να μάθει;

«Κάθεσαι;» τη ρώτησε. Χμμμ! Κάτι περίεργο είχε η φωνή της.

«Ναι, κάθομαι. Γιατί ρωτάς;»

«Σου έχω φοβερά νέα. Δεν ξέρω πως θα το πάρεις αυτό που έχω να σου πω».

«Λέγε και άσε τις περιστροφές» είπε εκνευρισμένα.

«Η Λόλα είναι νεκρή».

Σίγουρα δεν άκουσε καλά. Η Λόλα νεκρή;

«Τι είπες;»

«Η Λόλα είναι νεκρή. Αυτοκτόνησε! Είχε καρκίνο και αυτοκτόνησε!»

«Είχε καρκίνο;»

Ο Θεέ μου, τι είχε κάνει;

«Ναι. Κατέβασε ένα σχεδόν κουτί Lexotanil και μισό μπουκάλι βότκα! Η αστυνομία βρήκε δίπλα της στο κρεβάτι τα αποτελέσματα ενός τεστ Πανικολάου. Ήταν θετικό για καρκίνο».

«Θετικό;»

«Καλά, κουφή είσαι; Δεν μ' ακούς; φαίνεται πως δεν άντεξε τα κακά μαντάτα και αυτοκτόνησε. Ήταν που ήταν έτοιμη για φούντο, ήρθε κι αυτό και την αποτελείωσε! Κρίμα! Ότι κι αν έκανε δεν άξιζε αυτό το τέλος».

Η Φρίντα όταν έκλεισε το τηλέφωνο έμεινε μαρμαρωμένη να κοιτάει τον απέναντι τοίχο. Ήθελε να κλάψει, να ουρλιάξει, να πάρει σβάρνα τους δρόμους της πόλης αλλά δεν μπορούσε να κουνηθεί από τη θέση της. Το σοκ της είδησης την είχε καθηλώσει σ' ένα είδος προσωρινής αναπηρίας. Και σαν μην έφτανε αυτό με φρίκη άρχισε να συνειδητοποιεί πως κάπου βαθιά μέσα της χαιρόταν, ναι, χαιρόταν που ένα ασήκωτο βάρος είχε φύγει από πάνω της.

Τη χαρά τη διαδέχτηκε η λύπη και μετά ο φόβος. Κι αν μάθαινε η αστυνομία πως αυτή παραποίησε το έγγραφο; Κι αν τη θεωρούσαν υπεύθυνη ως ηθικό αυτουργό της αυτοκτονίας της Λόλας; Θεέ μου, πού είχε μπλέξει!

Το τηλέφωνο ξαναχτύπησε. Η Ερμιόνη θα ήταν πάλι. Το σήκωσε γεμάτη αγωνία να μάθει περισσότερα για την αυτοκτονία της Λόλας.

«Έλα, Ερμιόνη» είπε χωρίς να μπορέσει να κρύψει την υστερία από τη φωνή της.

«Κυρία Φανουράκη; Συγγνώμη που σας ενοχλώ. Είμαι η Δέσποινα, η γραμματέας του κυρίου Κωστόπουλου, του γυναικολόγου σας».

«Ναι, ναι, σας ακούω».

Τι να ήθελε η αναθεματισμένη τέτοια ώρα;

«Και πάλι χίλια συγγνώμη αλλά έγινε κάποιο λάθος με το τεστ Παπανικολάου σας. Κάποιο μπέρδεμα. Φοβάμαι πως σας έδωσα λάθος φάκελο. Το δικό σας είναι εδώ».

Η αλήθεια είναι πως ούτε που είχε κοιτάξει το φάκελο που της είχε δώσει.

«Ευτάξει, κάποια στιγμή θα περάσω να το πάρω».

«Κυρία Φανουράκη. Λυπάμαι αλλά μάλλον δεν καταλάβετε. Ο γιατρός θέλει να σας δει. Επείγοντως! Αύριο κιόλας αν είναι δυνατόν. Φοβάμαι πως το τεστ έδειξε κάτι που θέλει...».

Ο πρώτος πόνος εξερράγη μέσα της σαν χειροβομβίδα. Το τηλέφωνο γλίστρησε από το χέρι της κι έπεσε αθόρυβα στο πάτωμα. Από μακριά έφτασε στ' αυτιά ο ήχος μηνύματος του κινητού της. Σε μια υπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε να το πιάσει στα χέρια της. Πριν αφήσει την τελευταία της πνοή πρόλαβε να το διαβάσει.

Τελικά γλίτωσε η Λόλα.

Ερμιόνη.

* Η Θεοδώρα Τζόκα γεννήθηκε στην Ελλάδα και μεγάλωσε στη Βοστώνη των ΗΠΑ όπου οι γονείς της μετανάστευσαν από ένα φτωχό ορεινό χωριό της Δυτικής Μακεδονίας. Φεύγοντας, οι γονείς της πήραν μαζί τους, μια χούφτα χώμα από την αυλή τους και δυο μεγάλα όνειρα. Το πρώτο ήταν να γυρίσουν μια μέρα στην πατρίδα τους. Το δεύτερο ήταν να «μάθουν γράμματα» οι τέσσερις κόρες τους. Όπως και έγινε. Η Θεοδώρα σπούδασε Αγγλική φιλολογία στο ΑΠΘ και σήμερα ζει στη Θεσσαλονίκη. Όταν σπανίως δεν γράφει, διδάσκει Αγγλικά κι ασχολείται με πανεπιστημιακές μεταφράσεις. Άρθρα, ποιήματα και διηγήματά της έχουν δημοσιευτεί σε πολλά Free Press έντυπα καθώς και στο διαδίκτυο.

Όταν οι αμυγδαλίες ανθίσουν της Σμαραγδής Μητροπούλου*

Του το' χαν πει ξεκάθαρα. Δεν υπήρχε πια ελπίδα, ούτε επιστροφή. Κι εκείνος έσκυψε το κεφάλι για να μη φανούν τα δάκρυα που με κόπο συγκρατούσε. Αυτό ήταν λοιπόν. Θα περνούσαν οι χειμώνες και τα καλοκαίρια, θα ερχόταν η άνοιξη κι αυτός θα εξακολουθούσε να παραμένει καρφωμένος εκεί, δίχως να μπορεί να περπατήσει, να τρέξει, να μιλήσει, να αναπνεύσει βαθιά.

Πολύ καιρό τώρα στην ίδια θέση κι όλος του ο κόσμος ένα δωμάτιο, ένα κρεβάτι κι ένα κουτί! Ένα ξύλινο κουτί γεμάτο φακέλους, άλλους μεγάλους άλλους μικρούς μ' ένα κοινό χαρακτηριστικό: όλοι προέρχονταν από το ίδιο πρόσωπο... το κορίτσι με τα καστανά μάτια, το γλυκό χαμόγελο και το δύσκολο όνομα. Η γλώσσα του, που δεν έβγαζε πια ήχους, μπερδεύταν, όταν προσπαθούσε να το προφέρει.

Έτσι την έλεγε Γαλανή, γιατί ερχόταν απ' τη χώρα που βασίλευε το απέραντο γαλάζιο, ένα γαλάζιο που το' χε ο θεός ξοδέψει τόσο αφειδώλευτα.

Τα γράμματά της του άνοιγαν ένα παράθυρο στον κόσμο... έναν κόσμο γεμάτο αγάπη, φως και άνη αμυγδαλίας. Ανάμεσα στις λέξεις προσπαθούσε να αφουγκραστεί τους χτύπους της καρδιάς της!

Κάποιες στιγμές ο φόβος δάγκωνε σαν φίδι την ψυχή του.

΄Αφησέ τη ν' ανοίξει τα φτερά της! Όσο περισσότερο δένεσαι μαζί της, τόσο πιο δύσκολο θα είναι μετά να...

Η Γαλανή ένα ανθισμένο λουλούδι...κι εκείνος καρφωμένος σε μια πολυθρόνα, σ' ένα κρεβάτι, μ' ένα καταραμένο μηχανήμα να μετρά την αναπνοή του!

Όμως ήταν η Γαλανή του, η δική του Γαλανή.

Άραγε είναι τόσο πολύ που ονειρεύομαι; σκεφτόταν. Την αγαπώ όσο δεν ξέρει κι όσο ίσως δεν θα μάθει ποτέ...

Πόσο λαχταρούσε να τη δει μπροστά του! Τα μάτια της μέσα στα μάτια του, τα χέρια της πλεγμένα στα δικά του! Να μπορούσε άραγε να δει τι γινόταν μέσα του...και μετά...

Καταραμένη αρρώστια!

Οι γύρω του προσπαθούσαν να τον προσγειώσουν.

Μην την κρατάς! Άφησέ τη ν' ανοίξει τα φτερά της και να πετάξει.

Αλήθεια, πώς να φυλακίσεις στις χούφτες σου το απέραντο γαλάζιο; Μα πάλι, δίχως εκείνη θα ένωθε μισός, θα ήταν μισός!

Θα' ρθω...

όταν τα μάτια σου γίνουν ένα με τον ουρανό

θα' ρθω...

για να σου μάθω να μιλάς τη γλώσσα της αγάπης

να ενώσω το χτύπο της καρδιάς μου με τον δικό σου

θα' ρθω

ακόμα κι όταν πια δε θα με περιμένεις

θα' ρθω...

όταν οι αμυγδαλιές ανθίσουν...

Λόγια γλυκά, απαλά, που ξεπηδούσαν από ένα κομμάτι χαρτί γεμάτο δαχτυλιές.

Έγραφε όμορφους στίχους η Γαλανή του! Τους φανταζόταν ντυμένους με μουσική, την πιο θεσπέσια και γλυκιά μουσική.

Ίσως... ίσως να ήταν ένα δικό της μήνυμα που φάνερωνε...

Μακάρι να...

Όνειρα...

Όταν οι αμυγδαλιές ανθίσουν...

Αχ και να μπορούσε να την έβλεπε, να την ένιωθε, έστω και για μια στιγμή μονάχα!

Άφησέ την! Δεν μπορεί αυτή η αγάπη να καρποφορήσει! Δεν μπορεί...δεν μπορεί! Αδύναμος και καρφωμένος, θα προσπαθείς μετά να μαζέψεις τα κομμάτια σου...

Πόσο ήθελε να πνίξει αυτή τη φωνή!!!

Οι μέρες περνούσαν κι αυτό το τραγούδι είχε κολλήσει για τα καλά στο μυαλό του. Τραγούδι, γιατί, όταν άκουγε μουσική στο παλιό του πικάπ - μιας και δε θέλησε ποτέ να αποχωριστεί τους δίσκους βινυλίου- την έντυνε με τους στίχους της Γαλανής του.

Τους είχε διαβάσει τόσες φορές που τους είχε μάθει απέξω. Και το χαρτί, εκτός από τις δαχτυλίδες, είχε και σημάδια από φιλία και δάκρυα.

Κόντευε να βγει ο χειμώνας. Σε λίγο θα ερχόταν η άνοιξη.

Και λοιπόν;

Νύχτα και μέρα, μέρα και νύχτα θα βρισκόταν εκεί, μόνος. Μοναδική διέξοδος τα γράμματά της, οι φωτογραφίες της...ως πότε άραγε;

Η νύχτα είχε μεσιάνει, όμως αυτός παρέμενε άγρυπνος και σκεφτόταν...

Πώς να φυλακίσεις στις χούφτες σου το απέραντο γαλάζιο;

Ένα παράξενο θρόισμα τον έκανε να τιναχτεί ελαφρά...ένα άγγιγμα...

Άναψε το πορτατίφ δίπλα του.

Και τότε είδε! Είδε το απέραντο γαλάζιο του ουρανού κλεισμένο σ' ένα ζευγάρι μάτια και σ' ένα χαμόγελο.

Η Γαλανή του!

Πήγε κάτι να πει, ξεχνώντας προς στιγμή πως η φωνή του ήταν πια χαμένη από καιρό. Εκείνη του έκλεισε με το χέρι απαλά τα χείλη.

Ξέρω, την άκουσε να λέει. Όμως η φωνή σου βρίσκεται εδώ... κι έδειξε στο μέρος της καρδιάς.

Του χάιδεψε το πρόσωπο, τα μαλλιά...τον πήρε στην αγκαλιά της και τον άφησε να γευτεί ένα φιλή γλυκό και βαθύ συνάμα...

Η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά. Δεν του έφτανε όμως μόνο το φιλή της. Ήθελε να χαθεί μέσα της και να ρουφήξει το άρωμα μυγδαλιάς που ανέδυε.

Ψυχή μου, ένιωσε το είναι του να κραυγάζει καθώς η Γαλανή του, έχοντας απαλλαχθεί από τα ρούχα της, έγειρε πάνω του κι άρχισε να τον φιλά παντού. Έτρεμε ολόκληρος! Ο χρόνος είχε χαθεί! Είχαν μείνει μόνο δυο ολόγυμνα κορμιά, γεμάτα ιδρώτα και φωτιά, που χόρευαν στους ρυθμούς του έρωτα κι άλλοτε ο χορός ήταν ήρεμος σαν τις σταγόνες της βροχής κι άλλοτε ορμητικός σαν φουρτούνιασμένη θάλασσα.

Είμαι δικός σου, κάνε με δικό σου... η ίδια κραυγή πάντα.

Είδε χιλιάδες αστέρια να λάμπουν στον απέραντο ουρανό και μετά να πέφτουν να πέφτουν να πέφτουν.

Όταν πέφτει ένα αστέρι, πρέπει να κάνεις μια ευχή...έτσι λένε! Γαλανή μου...μυγδαλιά μου...μη μ' αφήσεις...κράτα με...κράτα με...

Εύθισε το πρόσωπο του στο γυμνό στήθος της. Εκείνη τον έσφιξε πάνω της και του ψιθύρισε στο αυτί τη μία και μοναδική λέξη που λαχταρούσε ν' ακούσει.

Αγάπη μου...

Κι ας ήταν σε μια γλώσσα που ποτέ δεν μίλησε.

Απόψε, τα καταλάβαινε όλα τόσο καθαρά.

Αγάπη μου, ψέλλισε ολόκληρη η ύπαρξη του.

Και χάθηκε πάλι μέσα της.

Ήταν γύρω στο μεσημέρι, όταν τον βρήκαν να κοιμάται αγκαλιά με μια φωτογραφία, ενώ η βελόνα ξεχασμένη έγδερνε τον δίσκο στο πικάπι. Αναποδογυρισμένο το γαλάζιο κουτί στο χαλί...τα σεντόνια τσαλακωμένα και υγρά...στην ατμόσφαιρα έντονο το άρωμα από άνθη μυγδαλιάς.

Εκείνος είχε βυθιστεί για πάντα στη θάλασσα της αγάπης της. Άνοιξε τα δικά του φτερά, τελικά, και ταξίδεψε εκεί όπου θα μπορούσε πια να μιλάει δυνατά, να γελάει, να αναπνέει ελεύθερα. Σ' έναν απέραντο κήπο γεμάτο αμυγδαλιές θα περίμενε τη Γαλανή του λατρεύοντας τη για μια αιωνιότητα.

Στο μικρό γιαλόκλειστο νησί οι αμυγδαλιές ήταν στις δόξες τους...τα λουλούδια τους πιο όμορφα από ποτέ!

Το κορίτσι με τα καστανά μάτια και το γλυκό χαμόγελο βγήκε στο μπαλκόνι να απολαύσει την ομορφιά του απογεύματος.

Σουρούπωνε. Ο ήλιος βάδιζε προς τη δύση του.

Στο βάθος του ορίζοντα ο ουρανός είχε πάρει ένα παράξενο σχήμα..

Δuo μεγάλα, γλυκά κι εκφραστικά μάτια που την κοίταζαν με όλη τη λατρεία του κόσμου.

Τα άνθη της αμυγδαλιάς δίπλα της κουνήθηκαν έντονα. Το απαλό αεράκι έγινε χάδι στα μαλλιά και στο πρόσωπό της κι ένας ψίθυρος στο αυτί.

Μια λέξη μοναχά: Αγάπη μου!!!

* Η Σμαραγδή Μητροπούλου γεννήθηκε στην Αθήνα. Σπούδασε Ιστορία και Αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών κι έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στην Αρχαία Ιστορία στο Cardiff University (Μεγάλη Βρετανία). Υπηρετεί στη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση.. Είναι, επίσης, διπλωματούχος Δημιουργικής Γραφής (Diploma in Creative Writing) του Κολεγίου Writers' Bureau (Manchester, UK), ενώ έχει παρακολουθήσει μαθήματα θεατρικής γραφής στο Διεθνές Ινστιτούτο Θεάτρου και σκηνοθεσίας στο Ίδρυμα Τηνιακού Πολιτισμού. Έχει βραβευτεί από την Πανελλήνια Ένωση Λογοτεχνών για τα θεατρικά της έργα: «Η γη της επαγγελίας» και «Πριν ο ήλιος δύσει». Άρθρα της ιστορικού και πολιτιστικού περιεχομένου έχουν δημοσιευτεί στο περιοδικό «5+1» του προγράμματος ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ. Μοιράζει την αγάπη της εξίσου στη διδασκαλία και στη συγγραφή ιστοριών.

Οχτώ και δέκα

Τριάντα έξι χρόνια, ούτε πέντε ούτε δέκα. Τριάντα έξι χρόνια κάθε μέρα είμαι εδώ, σκέφτηκε ο κυρ Γιάννης ξεκλειδώνοντας την πόρτα του καταστήματός του. «Τριάντα έξι χρόνια φτιάχνω κορνίζες, μια ολόκληρη ζωή δηλαδή, μέρα νύχτα, χειμώνα καλοκαίρι. Καλά ήταν όμως, έζησα τη φамίλια μου, σπούδασα τα παιδιά μου, έβγαλα το βιός μου εδώ μέσα. Κι ο κόσμος με αγάπησε, ποτέ δε με άφησε χωρίς δουλειά, ας είναι όλοι τους καλά.»

Με αργές κινήσεις έβγαλε το σακάκι του και το ακούμπησε στην κρεμάστρα πίσω από το γραφείο. Έριξε μια ματιά στις τελευταίες παραγγελίες που είχε ετοιμάσει και χαμογέλασε, δυο μέρες ακόμα και θα μπορούσε να ευχαριστηθεί τη σύνταξή του. Πήγε στο πίσω μέρος, στο εργαστήριο για να φτιάξει το καφεδάκι του. Ανακάτεψε τη ζάχαρη με τον καφέ στο μπρίκι και περίμενε να φουσκώσει. Η φωτιά σιγόκαιγε, ήθελε να γίνει μερακλίδικος, βαρύς και με δυο δάχτυλα καϊμάκι, έτσι του άρεσε.

Από την είσοδο ακούστηκε το κουδουνάκι που ήταν κρεμασμένο πάνω από την πόρτα. Μισό λεπτό, έρχομαι... φώναξε κι άδειασε τον καφέ στο λευκό φλιτζάνι με το ασορτί πιατάκι. Άφησε τη βρύση να τρέξει για λίγο και γέμισε κι ένα ποτήρι νερό. Τα έβαλε όλα στο δίσκο και κατευθύνθηκε στο γραφείο. Αντίκρισε δυο νεαρούς, τριάντα χρονών το πολύ να τον περιμένουν. Ακούμπησε το δίσκο με τον αχνιστό καφέ και χαμογελώντας τους καλημέρισε. Το γέλιο του όμως πάγωσε, όταν αντίκρισε τα όπλα που κρατούσαν στα χέρια τους.

«Τα λεφτά σου γέρο και γρήγορα», του είπε ο ένας κοφτά ενώ ο άλλος κοιτούσε έξω από τη βιτρίνα.

«Ποια λεφτά λεβέντες μου», απάντησε σαστισμένος, «μόλις άνοιξα το μαγαζί, είναι πρωί ακόμα».

«Δώσε ότι έχεις για να φύγουμε. Γρήγορα», είπε απαιτητικά ο άγνωστος νεαρός.

«Τι να σου δώσω, αφού δεν έχω;»

«Άκου γέρο, δε θα το ξαναπώ. Ή μου δίνεις ότι έχεις ή τον ήλιο δεν τον ξαναβλέπεις, κατάλαβες;»

«Να σου δώσω κάτι λίγα που έχω στο πορτοφόλι μου παιδί μου» είπε με τρεμάμενη φωνή.

8:09:17 π.μ.

Ο χρόνος πάγωσε. Μέσα στην απόλυτη ησυχία του πρωινού, ο μεταλλικός ήχος της σφαίρας που μπήκε στη θαλάμη του όπλου απλώθηκε από άκρη σε άκρη μέσα στο κορνιζάδικο. Γύρισε τα μάτια του στον εισβολέα και κατάλαβε τι επρόκειτο να συμβεί. Κάτι προσπάθησε να πει, αλλά δεν τα κατάφερε. Τα πόδια του δεν τον κρατούσαν, θαρρείς έχασαν τη δύναμή τους σε μια στιγμή μέσα, μεταμορφώθηκαν σε ξένο σώμα, χωρίς αίσθηση καμιά. Η συνείδησή του ξεπήδησε μέσα από τα τρομαγμένα μάτια και καρφώθηκε στη σκανδάλη που είχε αρχίσει την πορεία προς τα πίσω. Το σώμα του εξαϋλώθηκε προς στιγμή μπροστά στην απίστευτη εξέλιξη και μετά επανήρθε σαν να το διαπέρασε ηλεκτρικό ρεύμα. Διπλώθηκε ή τουλάχιστον προσπάθησε, το πορτοφόλι του έπεσε από τα χέρια που ξεκίνησαν την πορεία προς τα εμπρός, να προφυλάξουν το κεφάλι του. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν η καρδιά του δούλευε γρήγορα ή αν είχε σταματήσει εντελώς, πάντως τα σωθικά του συστάθηκαν σχεδόν ακαριαία, αυτό ήταν σίγουρο, το ένιωσε έντονα. Στο μυαλό του μέσα έγινε μια έκρηξη, χημικές ουσίες, αδρεναλίνη, αίμα, οξυγόνο, θυμός και απορία ανακατεύτηκαν, η λογική μόνο χάθηκε μονομιάς. Τον έλεγχο είχε αναλάβει πια το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, ακούσιος έλεγχος που δεν μπορούσε να παρέμβει με κανένα τρόπο, σαν κάποιος άλλος να διαφέντευε το νευρικό του σύστημα και να έδινε τις προσταγές. Ένιωσε κρύος, πολύ κρύος, όπως το σίδερο που παγώνει το χειμώνα. Ίσως αυτό να ήταν το τελευταίο πράγμα που ένιωσε, κάτι έγινε μέσα του κι οι αισθήσεις

χάθηκαν ξαφνικά ή έτσι τουλάχιστον νόμισε. Κοιτούσε τα χέρια του στην ανοδική τους πορεία, σαν να ήταν σε αργή κίνηση, ενώ το πορτοφόλι του έμοιαζε ακόμα ακίνητο στον αέρα, αψηφούσε το δευτερόλεπτο εκείνο τους νόμους της βαρύτητας.

Ο κρότος από το όπλο ακούστηκε έξω από το μαγαζί, αλλά δεν έφτασε ποτέ στα αυτιά του κυρ Γιάννη. Κι αν έφτασε δεν τον άκουσε, τίποτα δεν άκουγε άλλωστε, είχε μείνει στο σημείο εκείνο του χρόνου που κυλούσε αργά, τόσο αργά που τα βλέφαρά του χρειαζόταν μια αιωνιότητα για να ανοιγοκλείσουν. Η εκούσια κίνηση των χεριών του για να τον προστατέψουν συνεχιζόταν ενώ και το κορμί του άρχισε να διπλώνεται, δεν μπορούσε να κάνει κάτι άλλο για να προστατευτεί παρά μόνο να μικρύνει, όσο το δυνατόν περισσότερο για να δυσκολέψει το αδίστακτο χέρι του ληστή. Η σφαίρα είχε ήδη ξεκινήσει τη φονική της πορεία, είχε σχεδόν διανύσει τη μισή απόσταση από το στόχο της περιστρεφόμενη τρελά γύρω από τον άξονά της. Εκείνος ο μικρός όγκος πυρακτωμένης ύλης πλησίαζε τη σάρκα με ταχύτητα για να επιτελέσει το σκοπό της δημιουργίας της, να καταστρέψει. Μονάχα για ζημιά και για τίποτα άλλο δεν ήταν ικανή αυτή η ανθρώπινη εφεύρεση, μονάχα για να κάνει κακό.

Πριν προλάβει να προστατευτεί, ο κυρ Γιάννης δέχτηκε τη σφαίρα κατ'άστηθα. Δεν ένιωσε τίποτα, ούτε καν τραντάχτηκε. Δεν υπήρξε ούτε πόνος ούτε ενόχληση. Σαν να μην έγινε τίποτα, το μέταλλο φώλιασε μέσα στο σώμα του διαρρηγνύοντας ότι έμπαινε εμπόδιο στην πορεία του και δεν σταμάτησε παρά μόνο όταν χόρτασε αίμα και καταστροφή.

8:09:18 π.μ.

Ο χρόνος ξεπάγωσε για μια στιγμή. Ο κυρ Γιάννης κοίταξε τη μικρή κηλίδα αίματος πάνω στο πουκάμισό του. Δεν κατάλαβε τι είχε γίνει, όλα έμοιαζαν ψεύτικα, ένα κακό όνειρο, ένας εφιάλτης και τίποτα άλλο. Για μια στιγμή γύρισε το κεφάλι του απορημένος προς τον νεαρό. Ήθελε να τον ρωτήσει αν όλα αυτά είναι αλήθεια, αλλά δεν έβγαине φωνή από μέσα του. Παραπάτησε, έκανε δυο τρία βήματα προς τα πίσω, προσπάθησε να πιαστεί από κάπου, αλλά όλα ήταν μακριά ή έτσι του φάνηκε. Γονάτισε. Εφερε τα χέρια του στο στήθος, προσπάθησε να ανοίξει το πουκάμισο, μάταια όμως,

τα χέρια του μούδιασαν ξαφνικά. «Γιατί;» ψέλλισε, αλλά κανείς δεν τον άκουσε. Σωριάστηκε στο πάτωμα, δίπλα από το ανοιχτό πορτοφόλι του, ο χρόνος πάγωσε ξανά.

Τα παιδιά μου, σκέφτηκε, δε θα τα ξαναδώ, ούτε τη γυναίκα μου, ούτε τα εγγονάκια μου. Βαριανάσαινε, με δυσκολία γέμιζε τα πνευμόνια του με αέρα, κάθε ανάσα ένας άθλος. Μια έντονη μυρωδιά καμένου γέμιζε τα ρουθούνια του. Άρχισε να τρέμει ανεξέλεγκτα. Κούνησε το κεφάλι του σπασμωδικά, τα μάτια του δεν μπορούσε να τα εστιάσει κάπου. Προσπάθησε, αλλά όλα έμοιαζαν θολά, τίποτα δεν ήταν ξεκάθαρο πια. Το τελευταίο πράγμα που είδε ήταν τον καφέ του να αχνίζει πάνω στο γραφείο του. Άρχισε και ο πόνος, αλλά μπορούσε να τον αγνοήσει, ποτέ ξανά δεν είχε καταφέρει κάτι τέτοιο. Έκλεισε τα μάτια του κι άρχισε να βλέπει. Τη στιγμή που είχε δοκιμάσει για πρώτη φορά στη ζωή του παγωτό, πόσο του άρεσε το παγωτό! Και τότε που για πρώτη φορά έκανε ποδήλατο χωρίς βοήθεια, εκείνο το αίσθημα της ελευθερίας ήταν πρωτόγνωρο. Τότε που πήγε για πρώτη φορά στον κινηματογράφο, τον συνόδευε ο αδερφός του, κι ακόμα θυμάται την ταινία, κάθε της λεπτομέρεια. Και τη στιγμή που η γυναίκα του ξεπρόβαλλε από τη γωνία και ήρθε τρέχοντας πάνω του για να του ανακοινώσει ότι ήταν έγκυος. Και το Μανώλη, το μεγάλο του γιο πριν πολλά χρόνια όταν τον πρωτοείπε μπαμπά και γέμιζε ο τόπος όλος φως. Και τα εγγόνια του που τον περίμεναν κάθε απόγευμα με χαρά κι έπεφταν πάνω του αγκαλιάζοντάς τον για να τους δώσει σοκολάτα. Και μετά άρχισε να σκοτεινιάζει. Ούτε πονούσε ούτε ένιωθε τίποτα πια. Ούτε άκουγε. Ούτε κουνιόταν. Ίσως μόνο να ανάσαινε, αλλά και γι' αυτό δεν ήταν σίγουρος. Το πιο περίεργο πράγμα πέρασε τότε από τη σκέψη του. Τι ώρα να ήταν άραγε; Να είχε πάει οχτώ και δέκα;ς έμπνευσης, έγραψαν μια αράδα, μια μόνο γραμμή – που αργότερα

* Ο Κώστας Θερμογιάννης γεννήθηκε το καλοκαίρι του 1973. Επιδάσσε στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης και τώρα ζει και εργάζεται στη Λαμία. Ξεκίνησε δειλά να γράφει και να εκφράζει τις σκέψεις του τον Οκτώβριο του 2010 στο ιστολόγιο teleytaios.wordpress.com με το προσωνύμιο 'Τελευταίος' ενώ τον Οκτώβριο του 2012 τα λογοτεχνικά κείμενά του φιλοξενούνται στο 'Εν θερμώ' (www.nthermo.com).

Περάστε και καθίστε, παρακαλώ της Δάφνης Κιοδέουλου*

Δεν φταίει κανένας άλλος. Φταίω εγώ η μαλάκω, που άκουσα τους μαλάκες και κυρίως τον αρχιμαλάκα τον Ορέστη και όχι μόνο βγήκα και ήπια, αλλά έπρεπε να το ξημερώσουμε, γιατί μας φάνηκε καλή ιδέα. Το βράδυ πριν από την συνέντευξή μου. Την συνέντευξή ΜΟΥ. Αφού το ξέρουν τα ρεμάλια πόσο την έχω ανάγκη αυτή τη δουλειά. Ελπίζω να πληρώσαμε, πριν φύγουμε. Εμ... παίζει να πληρώσα, όσα θα δώσω για να πάρω και καινούριο κονσίλερ, αφού μόνο ενέσεις με το σωληνάριο δεν έκανα, προκειμένου να σουλουπωθώ. Τέτοια πίεση και μανία για να 'βγάλω' κάτι, ούτε στην Ισπανική Ιερά εξέταση να ήμουν. Και αυτό το ασανσέρ η καθυστέρηση η ίδια. Μάλλον κάποιο λάθος έγινε και πιά στον 38ο και όχι στον 8ο όροφο. Πω πω, ναι, ένας γυαλιστερός ίσα με το μπόι μου καθρέφτης φάτσα κάρτα είναι ακριβώς αυτό που χρειάζομαι αυτή τη στιγμή. Α ρε Βίκυ! Πάλι καλά που πρόλαβα να ισιώσω το μαλλί. Ντινγκ. Στο βάθος του διαδρόμου, λέει, τρίτη πόρτα δεξιά... Αεξιά... Α οκ. Κουδούνει.

-Ναι, καλημέρα σας! Για την συνέντευξη έχω έρθει. Η αίθουσα αναμονής είναι διακοσμημένη με βάση το εξωφυλλου τελευταίου τεύχους γερμανικού περιοδικού διακόσμησης. Όλα μεταλλικά, γκριζομπλέ απόχρωσεις, πλήρης αναλογία. -Καλημέρα σας και πάλι!

-Ναι, ναι μάλιστα... Περάστε και καθίστε παρακαλώ. Θα σας καλέσει ο ίδιος. Α ναι, το πρωί πρόεκυψε ένα μικρό πρόβλημα με το σύστημα εξαερισμού στον όροφο, αλλά θα διορθωθεί άμεσα.

-«Κανένα πρόβλημα!», και σκάω ένα χαμόγελο από τα "καλά". «Με συγχωρείτε, κάθεται όπου θέλω;», την ρωτώ κυρίως από ένα αίσθημα ευγένειας, αλλά, ας μην

γγελιόμαστε, κυρίως για να βεβαιωθώ πως δεν θα κάνω εξ αρχής καμία γκάφα.

Δίχως να σηκώσει το κεφάλι της από την οθόνη του υπολογιστή, κουνάει καταφατικά ελαφρώς το καλοχτενισμένο κεφάλι της με τις πλατινένες ανταύγειες κομμωτηρίου.

Έχουν απομείνει δύο κενές θέσεις. Κάθομαι δίπλα στον «Δυνατό Αφτερ-σείβ», γιατί η άλλη κενή είναι δίπλα στον «Κουνάω νευρικά το πόδι μου» και δεν μου αρέσει. Ξεκουμπώνω τα πρώτα τρία εκ των επτά κουμπιών του πουκαμίσου μου, γιατί ναι μεν «κανένα πρόβλημα!», αλλά προφανώς άνοιξα την πόρτα της μαύρης τρύπας της Καλκούτας. Καρδιά σε τέμπο 2/4.

«Χαίρετε!» μου λέει ο «Ροζ Γραβάτα», που κάθεται ακριβώς απέναντι μου, με μια σοβαρότητα γαρνιρισμένη μ' ένα χαμόγελο, έκφραση που για να 'καρφώσει' παίζει και να έχει περάσει περισσότερες ώρες μπροστά στον καθρέφτη παρά πάνω από βιβλίο. 'Ίσως είναι απλά ευγενικός. Ίσως είδε την κίνηση του ξεκουμπώματος. «Μην ανησυχείτε δεν έχετε αργήσει... πολύ... απλώς οι περισσότεροι έχουμε την κακή συνήθεια να ερχόμαστε νωρίτερα.. Χα χα χα...» Χα χα χα πόσο θα ήθελα να σ' έβλεπα να ξεκατσίαζεσαι και να τρέχεις με δωδεκάποντο πρωινιάτικα και τη Φιλαρμονική Ορχήστρα της Βιέννης να κουρδίζει τα έγχορδα της μέσα στο κεφάλι σου, ηλίθιε.

«Μμχμ καλώς», απαντώ μέσα από τα δόντια μου, προσπαθώντας να πετύχω το ίδιο χαμόγελο.

«Ξέρετε...» συνεχίζει «εμείς προλάβαμε να τα πούμε όλη αυτήν την ώρα, που είμαστε εδώ», σφυρίζει καθώς βγάζει το hands-free του και κοιτάζει φευγαλέα και με μια ιδέα ίντριγκας, που κάπου στην πορεία της τηλεφώνησαν και την ενημέρωσαν πως στην πραγματικότητα είναι απλά γλοιώδης τζοβενιά, την υπόλοιπη αγέλη. «Πείτε μας λίγα πράγματα για εσάς...»

Τον κοιτάζω καλά καλά. Σε έναν ιδανικό κόσμο το CV μου κατασκηνώνει ήδη βαθιά στο φάρυγγα του.

«Βεβαίως!» απαντώ λες και κάποιος μόλις με ρώτησε κάτι ιδιαίτερα ευχάριστο. Παίρνω βαθιά ανάσα, όπως αυτές που έχω προσέξει πως παίρνουν

στα βίντεο οι τύπισσες που κάνουν γιόγκα, προτού πάρουν την στάση του σκύλου. Καρδιά σε τέμπο 3/4. «Ονομάζομαι Βίκυ Παπανικολάου και τα τελευτα...»

«Αα είναι η πρώτη επαφή σας με την εταιρεία, να φανταστώ; Κι εγώ μόλις μόλις γύρισα από το εξωτερικό. Παράλληλα με το Master μου, ήμουν στην Breekston για δυόμιση χρόνια»

Ξαφνικά ο κύριος, που κάθεται παραδίπλα από τον «Ροζ Γραβάτα», σηκώνεται και κατευθύνεται βραδέως προς τον ψύκτη, που βρίσκεται δίπλα στο σταντ με τον καφέ και τα κρουασανάκια. «Με συγχωρείτε, μου δίνετε κι εμένα ένα ποτηράκι;» Ζητά με μια διστακτικότητα ο «Αδυνατό Αφτερσέιβ», αν και μοιάζει πιο πολύ για «Ξηρό Στόμα» τώρα που το καλοσκέφτομαι, από τον κύριο. Ο τελευταίος, ένας χοντρός, του οποίου η ζώνη φαίνεται να κρατιέται, γύρω από την κοιλιά του, από μια ανεξήγητη ενέργεια αυτεπαγωγής, λόγω της θερμοκρασίας, και με μια αύρα, στο χρώμα των περιτωμάτων δεκοχτούρας, να τυλίγει, χωρίς καμία φανερή αιτία, τ' ολοστρόγγυλο πρόσωπό του, γεμίζει ανέκφραστος ευλαβικά το ποτηράκι του και επιστρέφει στη θέση του.

«Κάτι λέγατε όμως...» ακούγεται ξαφνικά να μου λέει ο κύριος στο βάθος, που έχει περάσει το πόδι του για σέικερ.

«Ναι!», του απαντώ προσπαθώντας να «ζυγίσω» την ενέργειά μου, ώστε να μην την χαράμισω με αυτούς. «Ονομάζομαι Βίκυ Παπανικολάου και τα τελευταία τρία με τέσσερα χρόνια.. »

«Εμ λοιπόν είχαμε μείνει στην Breekston έτσι; Σάφως ζηλεύετε, το καταλαβαίνω χα χα, αλλά πρέπει να ξέρετε πως ήταν απάνθρωπη δουλειά... Κάτεργο! Έπρεπε ίσως να είχα δεχτεί την πρόταση της Dawson»

«Ναι ναι...», μουρμουρίζω ευγενικά κουμπώνοντας παράλληλα το τρίτο κουμπί.

«Ω, μα είχα έναν παλιό συμφοιτητή που δούλευε εκεί!», λέει ξαφνικά κάποιος, που μέχρι τώρα ούτε που είχα πάρει χαμπάρι την ύπαρξή του (note to myself: δεν έπρεπε να πω τόσο!). Ο «Αποτυχημένη Μελαχρινή Βαφή». Τώρα που το σκέφτομαι, ίσως και να ρέει λίγο αίμα Τσερόκι στις φλέβες

μου. «Ήταν πολύ ευχαριστημένος! Απολύθηκε βέβαια, γιατί υπήρξε μια τρύπα στα φορολογικά του και αποδείχθηκε πως κατέθετε ψευδή στοιχεία, γεγονόδες που δημιούργησε σκάνδαλο και αυτό δεν έκανε καλό για το πρόσωπο της εταιρείας. Ελέπετε κι εγώ από ανέκαθεν...» Σκέτο ανέκαθεν, ηλίθιε. «..έλεγα πως το μέλλον είναι εκεί έξω, αλλά η ζωή τα έφερε να καταλήξω εδώ σήμερα, σε ετούτη την αποπνικτική αίθουσα αναμονής μαζί σας», λέει και ψάχνει με το αριστερό του χέρι στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του τα τσιγάρα του ή το πιστόλι με το οποίο θα πασαλείψει τα μυαλά του στον απαλό γκρι τοίχο από πίσω του. Ας είναι το πιστόλι.

«Ναι, κι εγώ που τα τελευταία τρία με τέσσερα χρόνια ήμου..»

«Αασι χεχε! Τα βρήκα τα άτιμα!»

«Με συγχωρείτε, κύριε», λέει αυστηρά η γραμματέας και του δείχνει, προτείνοντας την Parker πένα της, την πινακίδα «NO SMOKING» δίπλα στην πόρτα. «Καταλαβαίνετε», προσθέτει ξερά κοιτάζοντας τον στα μάτια, αν και πιστεύω πως με την περιφερειακή της όραση κοιτάει το εξπρεσιονιστικό θαύμα, που αποκρυσταλλώνεται στην απόχρωση των μαλλιών του.

«Ω, μα ναι, έχετε δίκιο, ξεχάστηκα..», της απαντά με το ύφος ανθρώπου που έχει ακούσει μια φράση πολλές φορές.

Τώρα το χανγκόβερ να είναι ή η ζέστη, που με κάνει να ζαλίζομαι...; Λες και κάποιος μου παίρνει την ανάσα από το στόμα... Μάλλον είναι το άγχος... σιγά σιγά με το πέρασ της ώρας αλλάζει και γίνεται κάτι σαν πόνος, υπόκωφος πόνος... Λες και με στραγγαλίζει κάποιος. Μόνο το

γέλιο του δήμιου λείπει. Ένα παράθυρο. Έτσι, ένα μεγάλο ορθογώνιο παράθυρο να υπήρχε στον τοίχο απέναντι μου.

«Όπως έλεγα..» κουμπώνω το δεύτερο κουμπί και συνεχίζω να μιλάω, γιατί προφανώς μερικές φορές δεν έχω τί να κάνω «.. ήμουν τα τελευταία τρία με τέσσερα χρόνια στην»

«Ξέρετε είστε νέα, θα μάθετε πως ο δρόμος που ακολουθούμε κάθε άλλο παρά στρωμένος με ροδοπέταλα είναι... θα γνωρίσετε τόσες, μα τόσες αποτυχίες και απορρίψεις! Κατά πάσα πιθανότητα, η σημερινή μέρα είναι

άλλο ένα λιθαράκι στο βουνό των αποτυχιών, που θα συντελέσει στην απόκτηση του πολυτιμότερου αγαθού, που θα αποκομίσετε απο ετούτη την καριέρα· όπως καταλαβαίνετε μιλάω για την εμπειρία», μου απευθύνει τον λόγο ο 'Ποδοσέικερ'. Στο τέλος της πρότασης, σκάει κι ένα σαρδόνιο μισοχαμόγελο.

Αν σηκωθώ τώρα και σου πω να βγάλεις τον σκασμό και στις 6 γλώσσες που μιλώ, και μετά θα σου χώσω κι ένα ανάποδο χαστούκι, δεν νομίζω πως θα έχω πολλές πιθανότητες να πάρω έπειτα τη δουλειά. Αν και λογικά θα πρέπει να εκτιμήσουν το ότι είμαι πολύγλωσση. Λογικά. Αν συνεχίσω να σε ακούω, θα αρχίσω να αιμορραγώ από τα αυτιά. Δύσκολη απόφαση. Καρδιά σε τέμπο 6/8

«Ναι, μάλιστα! Δεσποινίς, μπορείτε να περάσετε!», ακούω να ψέλνει ο καθήμενος απέναντί μου άγγελος εξ ουρανού και δώδεκα μικρά στρουμπουλά χερουβείμ με τις σάλπιγγες τους πάνω από την πόρτα του Διευθυντή, να με καλούν μακριά από ετούτο το στρώμα της Κολάσεως.

Σηκώνομαι, καθώς η καρδιά μου στριφογυρίζει πολύ γρήγορα, βομβώντας σαν σβούρα Νυρεμβέργης, κουμπώνω και το πρώτο κουμπί και κατευθυνομαι-όχι, το ρήμα πετάω μάλλον συνάδει περισσότερο με την εικόνα- προς την πόρτα του γραφείου.

Η αλήθεια είναι πως δεν θυμάμαι πολλά. Ή μάλλον τα θυμάμαι, αλλά σαν καρέ ταινίας θρίλερ. Απαντούσα αμέσως στην όποια ερώτησή του, δίχως να γυροφέρνω και να τσεκάρω στο μυαλό μου πρώτα την απάντηση, χαμογελώντας πλατιά για να κερδίσω χρόνο. Και προφανώς δεν ακολούθησα την συμβουλή της Μαρίας, να μου 'πέσει' κατά λάθος κάτω το στυλό. Δυο δευτερόλεπτα περίπου προτού διαβώ την πόρτα, πήρα μια βαθιά ανάσα και σκέφτηκα πως πρέπει να είμαι αυτή που είμαι. Ούτε γλιτσιασμένες 'διπλωματικές' απαιτήσεις, ούτε ανοιχτά κουμπιά. Οι γνώσεις μου μόνο και το νεαρό της ηλικίας μου, με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Σήμερα, κάπου ανάμεσα στα δεκάδες κανονικά και spam emails, που μου δίνουν την ευκαιρία να κερδίσω λεφτά με το να απαντήσω στο ποια είναι η πρωτεύουσα της Γαλλίας- η Μόσχα, το Λονδίνο ή το Παρίσι, ή να αγοράσω

χάπια Viagra σε συμφέρουσες τιμές, βρήκα και ένα ιδιαίτερο και πολυαναμενόμενο. Από την Δευτέρα ξεκινάω να δουλεύω..

*Η Δάφνη Κιολέογλου γεννήθηκε στις 6-10-1993 στην Πλάκα, όπου και μεγάλωσε. Ακόμη, της λένε «Στην Πλάκα; Πλάκα κάνεις χα χα...». Ακόμη, δεν το βρίσκει χαριτωμένο. Τα σχολικά χρόνια δεν τα θυμάται με ιδιαίτερη αγάπη, γιατί σε κανένα από τα τρία εκπαιδευτικά ιδρύματα, στα οποία φοίτησε, δεν δίδονταν σημασία σε αυτό που αγαπάει περισσότερο. Στις Τέχνες. Ζωγραφική δεν είναι το να έχεις 2 μολύβια Faber-Castell 2B, ένα HB, ένα 4B, κηρομπογιές και παλέτα. Λογοτεχνία δεν είναι η στείρα ανάγνωση των κειμένων, που κάποιοι εκπαιδευτικοί επέλεξαν, η απάντηση του καθηγητή σου «Μο-λιέρο; Έλα, μωρέ τώρα...» και η ξεπατικωμένη από το λυσάρι απάντηση στις ασκήσεις του βιβλίου. Μουσική δεν είναι η επιλογή ανάμεσα στη φλογέρα ή στο μεταλλόφωνο. Στα Ι2 ερωτεύτηκε τον Ρασκόλνικωφ. Σήμερα, είναι δευτεροετής φοιτήτρια του Τμήματος Διεθνών κι Ευρωπαϊκών Σπουδών του Παντείου Πανεπιστημίου. Αγαπάει το αντικείμενο που σπουδάζει, και θα ήθελε πάρα πολύ, όταν πηγαίνει στη σχολή της, να μη βλέπει ούτε μια αφίσα πολιτικών παρατάξεων να αρρωσταίνει τους τοίχους. Επιπλέον, δεν φτάνει που μιλάει πολύ, μιλάει και σε πέντε γλώσσες. Ακούει με τις ώρες μουσική κι η στιγμή που θυμάται πως ένωσε για πρώτη φορά περήφανη, που παίζει πιάνο, ήταν, όταν στην ταινία «Πρόβα Ορχήστρας» του Φελίνι, το πιάνο χαρακτηρίζεται ως 'ο βασιλιάς της ορχήστρας'. Ζηλεύει τους ανθρώπους που τραγουδάνε όμορφα. Συνεργάζεται αυτή την περίοδο με το περιοδικό Madame Figaro Greece και την ιστοσελίδα yupiii.gr.

Πρώτη μέρα θάνατος

της Μαριάννας Γεωργοτά*

Τριγυρνούσα στους διαδρόμους μόνη και σαστισμένη. Στο χέρι κρατούσα μια χούφτα κέρματα για το μηχάνημα. Μπήκα στο ασανσέρ μηχανικά. Το νοσοκομείο εφημέρευε και ήταν γεμάτο. Παντού. Στο τετράγωνο κουτί με τη μαγνητοφωνημένη φωνή και τις μικρές στάσεις, στους διαδρόμους, στα δωμάτια, στα εξωτερικά ιατρεία. Άκουγα τις ανάσες τους. Άλλες βαριές και άλλες γρήγορες. Κάποιες γεμάτες πόνο. Μύριζα το χνώτο τους. Φαρμακίλα και μπαγιατισμένους καφές. Ένιωθα τους χτύπους τους, τους παλμούς τους, την καρδιά τους. Το τικ τακ των ρολογιών που κρέμονταν στους ξεθωριασμένους τοίχους. Το τακ τακ των ψηλοτάκουνων παπουτσιών που φορούσαν οι νέες και φρέσκιες νοσηλεύτριες. Το σύρσιμο των ξεχαρβαλωμένων σαμπώ που φορούσαν οι γιατροί. Και κείνη τη φωνή. Που με ακολουθούσε σε κάθε μου βήμα. Που γυρνούσε γύρω από το κεφάλι μου. Που ψιθύριζε πίσω από τα αυτιά μου. Που δεν έλεγε να μ' αφήσει.

Επιτέλους βρήκα μια μηχανή και άρχισα να αδειάζω τη χούφτα μου με μανία. Θαρρείς και τσίτσα το αδηφάγο τέρας. Θαρρείς και έτσι θα γλίστωνα από τη λυσσαλέα μορφή του. Θαρρείς πως θα νικούσα τη φωνή που με κυνηγούσε και μαζί της το θάνατο. Εκείνο κράτησε όσα χρειαζόνταν και έπειτα άρχισε να μου τα επιστρέψει ένα ένα. Ντιν Ντιν. Τρυπώντας μου τα μηνίγγια. Έπιασα το πλαστικό ποτήρι του καφέ και το τύλιξα ολόκληρο στις χούφτες μου. Θέλησα να ζεστάνω τα παγωμένα μου δάχτυλα. Μάταιος κόπος. Μάταιος πόνος. Πια.

Λύγισα τα γόνατα στο πρώτο παγκάκι. Κάτω από ένα μεγάλο πεύκο που είχε φυτέψει τις βελόνες του κάτω από τα πόδια μου. Και κείνες διαπερνούσαν τη χοντρή σόλα του παπουτσιού μου. Και μαζί το πέλμα

μου. Που υπέμενε σιωπηρά κάθε μαρτύριο. Που κανένας πόνος δεν τολμούσε να το προφτάσει. Έκλεισα τα μάτια και ένωσα τα χέρια του. Τις χοντρές παλάμες του να με κλείνουν μέσα στα χοντρά ροζιασμένα του δάχτυλα. Περπατούσαμε μαζί σε τούτο τον κήπο. Σου μάζευα μικρά κουκουνάρια για να στολίσεις το καλάθι σου. Έσπαγες ένα ένα τα ξύλινα φύλλα και έτρωγες με λαχτάρα το ξερό καρπό τους.

Και κείνοι δεν μπορούσαν να μας βρουν ένα παραβάν. Όλοι μαζεμένοι γύρω από το ψηλό κρεβάτι. Ποιος να σ' αγκαλιάσει πρώτα; Ποια να σου πιάσει το χέρι; Το δωμάτιο ήταν γεμάτο. Τα κρεβάτια στρωμένα αξιοπρεπώς με περιέργους ασθενείς που παρακολουθούσαν. Την δική σου ώρα. Την τελευταία σου. Και τη δική μας πρώτη μας μέρα. Ξαφνικά έστριψα τα θολωμένα μου μάτια μέσα στο μισοσκότεινο δωμάτιο. Είχε αρχίσει να σουρουπώνει. Δεν βρήκα τίποτα. Ούτε ένα παραβάν. Ένα παραβάν ήθελα μόνο. Όχι ένα δωμάτιο. Για να μας αφήσω μονάχους. Για να σε χαιρετίσουμε με αξιοπρέπεια. Για να σου πούμε το τελευταίο αντίο. Και κείνη η φωνή δεν ντράπηκε να περιμένει. Δεν κρύφτηκε πίσω από καμιά κλειδαρότρυπα. Τρύπωσε με ορμή στο γεμάτο δωμάτιο και μας φώναξε παγερά και χωρίς ενδοιασμό: Πρώτη μέρα θάνατος. Και μου κόπηκαν τα πόδια.

* Γεννήθηκα στην Κέρκυρα, ζω στη Θεσσαλονίκη.
Η ψυχή και το πνεύμα μου μοιράζεται ανάμεσα στο ζω και στο έζησα...
Το νησί χωράει κάθε μέρα ολόκληρο μες τα όνειρά μου...

Πως πέρασα αύριο του Μάρκου Εύδα*

Σήμερα όλη μέρα από το πρωί η επικράτεια περίμενε με αγωνία τον Παπαδήμο να αναλάβει πρωθυπουργός, η μαμά ήταν ανήσυχη, το ίδιο και οι γειτόνισσες που βγήκαν στον μαχαλά μας και αντί του συνηθισμένου κουτσομπολιού τιτίβιζαν σαν χελιδόνια με έκδηλο άγχος για το μέλλον της χώρας και τον ευρωπαϊκό προσανατολισμό της... Ήταν όλοι τόσο ανήσυχοι που δεν ασχολήθηκαν με τα κερατώματα και τις πομπές της γειτόνισσας (αυτής που μένει τρία στενά παραπάνω και βάζει μέσα τους αγαπητικούς από το παράθυρο όταν ό άντρας της φεύγει νωρίς για τη δουλειά). Η κυρία Μαρία μάλιστα δήλωσε ότι δεν θα έβλεπε STAR, διότι σε τέτοιες κρίσιμες ώρες δεν ήταν ώρα για να βλέπουμε τα βυζιά της Μελέτη αλλά ούτε τους αναίτια χαρούμενους συμποσιαστές της.

Εγώ το έπαιζα ψιλό-αδιάφορος αφού η όλη κατάσταση μας βόλεψε, ήταν μια αναμπουμπούλα που εμείς τα λυκόπουλα την γουστάρουμε όχι για κάποιο ιδιαίτερο λόγο αλλά γιατί σε κάποια φάση πετάχτηκε η γιαγιά μου και δήλωσε “στην αναμπουμπούλα ο λύκος χαίρεται”, κάτι το οποίο έμοιαζε να δένει με την πρωινή μας ραστώνη.

Στο παράλληλο σύμπαν του σχολείου θα ξεκινούσε η δεύτερη ώρα, όμως εγώ καθόμουν με τον Αντρέα, όχι ακριβώς δίπλα αλλά από κάτω του (ο Ανδρέας καθόταν πάντα σε ένα κλαδί από τότε που τον θυμάμαι, τον είχα ρωτήσει το λόγο και μου είπε ότι ο μπαμπάς του ήτανε στην κλαδική του ΠΑΣΟΚ, και ο δικός μου ήτανε αλλά δεν με άφηνε να ανεβαίνω στα κλαδιά γιατί όπως μου τόνιζε: “αυτά τα πράγματα είναι για πιθήκους”, όταν όμως ζηταγα διευκρινήσεις τι από τα δύο εννοεί για το ΠΑΣΟΚ ή τα κλαδιά δεν απαντούσε και η κουβέντα τελείωνε κάπου εκεί), τέλος πάντων εκείνη ακριβώς την στιγμή ή μια παραδίπλα ήρθε ο παπάς του χωριού

μας και ξαφνιαστήκαμε διότι ποτέ δεν ερχόταν μόνοι τους αλλά πάντα με τον αστυνομικό. Ο παπάς μας (καλός άνθρωπος) μας έβαλε μπροστά χωρίς να έχουμε κάνει κάτι συγκεκριμένο και αφού τα είπε με τις μανάδες μας, μας έβαλε στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου του και φύγαμε σηκώνοντας την άμμο που λέρωνε την μαύρη καρκινογόνο άσφαλτο του δρόμου.

Εμάς για να πω την αλήθεια κουτί μας ήρθε η βόλτα, μακριά από το σχολείο και ας είναι και με παπά, ο Αντρέας ήταν λίγο ανήσυχος διότι όπως μου είχε εξομολογηθεί κάποια άλλη φορά ο παπάς τον θώπευσε, του αντιγύρισα “θώπα ρε” (ξέχασα να πω ότι ο Αντρέας ήταν και τσεβδός) εδω ο πατέρας σου σε χτυπούσε στην τaráτσα και σου χουν βγάλει και τραγούδι, για μια παρατήρηση του στυλ “σώπα ρε” κάνεις έτσι;

Τέλος πάντων κάποια στιγμή σταματήσαμε στην πλατεία της Χίου όπου γινόταν το διαχώρητο, μιλάμε για λασοθάλασσα, πλημμύρα. Ο κόσμος είχε μια περίεργη τριχρωμία ομοιόμορφη αλλά στα τρία. Ήταν πολλοί παπάδες, πολλοί στρατιωτικοί και πολλές γιαγιάδες με μαύρα. Τότε ήταν που γύρισε ο πάπας μας και μας είπε ότι ενθρονίζουμε τον καινούργιο μας μητροπολίτη και είναι μια ευλογημένη μέρα και όλοι ήταν συγκινημένοι, ειδικά οι γιαγιάδες ήταν σε έκσταση και παροξυσμό κάποιοι φώναζαν άξιος και κά-ποιοι άλλοι σατανά-(ωσαννά) δεν κατάλαβα (μαλάκια που δεν πήρα το lower...) και από δίπλα η μπάντα παιάνιζε πανηγυρικά.

Όταν το ρολόι χτύπησε μία, όλοι αυτοί άρχισαν να φιλιούνται, να αγκαλιάζονται, να χειροκροτούν, μάλιστα οι πιο τρελαμένοι πετούσαν τρια-ντάφυλλα. Μιλάμε για μεγάλο πατιρντί, εμείς συνεχίσαμε να είμαστε στα ψιλοστραχίδια μας, αλλά τότε έγινε κάτι που μου κέντρισε το ενδιαφέρον... Ξαφνικά ένας αέρας σηκώθηκε και όλοι μα όλοι άρχισαν να φιλάνε ένα βιβλίο με χοντρές σελίδες που το σήκωναν 4 (παπάδες) και αυτό που μου έκανε εντύπωση ήταν ότι οι περισσότεροι κοιτούσαν χαμηλά το χώμα, λες και το φοβόταν (θα πρέπει να έγραφε κακά πράγματα), γιαυτό και γω ρώτησα μια γιαγιά δίπλα μου περί τίνος επρόκειτο και εκείνη μου απάντησε εκ-στασιασμένη από τα ταβορ και την κατάνυξη “ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ”. Τι θα πει ΚΕΝΗ? ο Αντρέας δεν ήξερε και αυτός αλλά πάντως μου απάντησε ότι διαθήκη ήταν κάτι που άφηνε κάποιος που πέθαινε στους δικούς του. Μπίνγκο ήξερα

ποιον θα ρωτούσα... πετάχτηκα σε ένα τηλεφωνικό θάλαμο και πήρα διαγαλαξιακά τον πατέρα μου και τον ρώτησα τι θα πει καινή, η απάντηση ήταν προφανής: κενή είναι η άδεια (μάλιστα μου την είπε γιατί έκανα κοπάνα από τα αρχαία).

Μοιράστηκε εκτός από το σοκολατούχο μου γάλα και την δύναμη της πληροφορίας με τον Αντρέα αλλά και πάλι δεν κολλούσε το όλο θέμα, τόοοοος χαμός για τον μακαρίτη που στην διαθήκη δεν άφησε τίποτα, και γιατί φιλούσαν τότε αυτό το άδαιο βιβλίο? πολλά πράγματα για έναν νεανικό νου, γι' αυτό και δεν πτοήθηκα και ρώτησα την ίδια γιαγιά Trance η οποία μου απάντησε: "ΉΣΥΧΙΑ, είναι του ΘΕΟΥ, μην τα σκαλίζεις...". Απτόητος συνέχιζα να σκαλίζω τη μύτη μου και να τσιγκλάω την γιαγιά για το ποιοι είναι όλοι αυτοί με τις στολές και τα πιστόλια και τα σοβαρά πρόσωπα, η γιαγιά γύρισε έτοιμη να με χέσει αλλά πιστεύω ότι η όλη επισημότητα την απέτρεψε...μου είπε μόνον : "αυτοί είναι το ΚΡΑΤΟΣ". Χάος και μπλόκο αλλά ψιλοσταρχίδια μου, είπα και στον Αντρέα ότι η φάση δεν έλεγε καλύτερα να πηγαίναμε σχολείο όπως και κάναμε, εδώ δεν έχουμε πρωθυπουργό θα πανηγυρίζουμε για ένα άδαιο βιβλίο?, εμείς από το Σεπτέμβρη δεν έχουμε βιβλία και το χουμε πάρει χαλαρά, τι άδαιο -τι τίποτα, άμα κάνεις μια δουλειά να την κάνεις σωστά, τι δηλαδή κάναμε το εξώφυλλο και μέσα τίποτα? Αυτό έπρεπε να έχει κάνει και η Διαμαντοπούλου, αλλά εμάς δεν μας απασχολούσε του χρόνου θα πηγαίναμε στο Deere (ιδέα του μπαμπά του Αντρέα).

Μετά γύρισα σπίτι όπου η μαμά ήταν πολύ χαρούμενη γιατί είχαμε και πρωθυπουργό πλέον αλλά και καινούργιο μητροπολίτη. Αμέσως τη ρώτησα γιατί είμαστε χαρούμενοι και εκείνη με έστειλε να πλύνω τα χέρια μου και μου πε: "γιατί κανένα ΚΡΑΤΟΣ δεν μπορεί να είναι ακέφαλο όπως και καμιά εκκλησία", ξανά χάος στο κεφάλι αλλά είχε ντολμαδάκια οπότε ψιλοσταρχίδια μου. Μέχρι και το απόγευμα ήμουν σε μια σύγχυση γι' αυτό και αποφάσισα να διαβάσω κάτι ελαφρύ για να ξεδωσω, και εκεί που έψαχνα Εμπειρικό έπεσε το μάτι μου σε ένα μαύρο βιβλίο με κόκκινα γράμματα "ΘΕΟΣ & ΚΡΑΤΟΣ", Μπίνγκο σκέφτηκα και ψιλοέγραφα τον Εμπειρικό.

* Ο Μάρκος Ξύδας είναι πολιτικός μηχανικός και ζει όπου ξημερώσει το επόμενο εργοτάξιο. Του αρέσει η ελευθερία, η λογοτεχνία και κυρίως η διάδραση με ανθρώπους πρόθυμους να αμπελοφιλοσοφήσουν δίπλα στη θάλασσα μαζί με κρασί...

Σημάδια Ψυχής

Εχει ήδη σουρουπώσει. Το πρώτο χάδι της νύχτας έπεσε πάνω μου σα βαρύ μολύβι. Ερέχει πάλι έξω στον στενό δρόμο της συνοικίας και το μόνο που ακούγεται είναι οι στάλες της βροχής. Σαν να άδειασε ο κόσμος σήμερα από τους θορύβους της πόλης. Τα πάντα κουβαλούν μια ηρεμία και το μόνο που την διακόπτει είναι το κλάμα του ουρανού.

Μέσα στο μικρό μου δωμάτιο οι ήχοι μιας παλιάς ροκ μπάλαντας συνοδεύουν το ξέσπασμα του καιρού. Ένα κερί καίει σε μια γωνιά και απλώνει την λιγυστή του λάμψη πάνω στο σώμα μου που κοιτά τον καθρέφτη. Πέρασε σχεδόν ένας χρόνος από τότε που κοίταξα για τελευταία φορά ανέμελα την φιγούρα που σχηματιζόταν μέσα στο γυαλί του. Σ' αυτό το ορθογώνιο αντικείμενο που για ένα περίεργο λόγο επιμένει να με κοιτά και να μου λέει πάντα την αλήθεια.

"Ένας χρόνος" ψιθύρισα και το χέρι μου περιπλήνθηκε πάνω στις τρεις ουλές μου που πλέον αναπαύονται στο στήθος μου. "Τι χρόνος κι αυτός" άκουσα να μου αποκρίνεται το είδωλό μου. Σήκωσα τα μάτια. Μέσα στο γυαλί στέκοταν ο εαυτός μου όπως τον θυμόμουν. Μακριά μαύρα μαλλιά, μάτια γαλήνια, ψυχή ανέμελη... Τι χρόνος, αλήθεια. Χρόνος δύσκολος αλλά και λυτρωτικός. Χρόνος που πέρασε και μου έδωσε με καλοσύνη μια δεύτερη ευκαιρία. Που μ'έκανε να συνειδητοποιήσω πώς τα όρια του ανθρώπου μπορούν να ξεπεραστούν. Πως η δύναμη που κρύβει μέσα του κάποιος, είναι πολύ μεγαλύτερη και ισχυρότερη από αυτό που νομίζει. Πως η θέληση για ζωή και η δίψα για το αύριο δεν σβήνει εύκολα...

Η μορφή μου είναι πλέον τόσο διαφορετική. Πιάνω το κεφάλι μου. Τα μαλλιά μου, έχει λίγο καιρό που βγήκαν, το σώμα μου αδυνατισμένο, το βλέμμα μου βαρύ, η καρδιά μου σκοτεινή. Νοητά περνάω από το μυαλό μου όλες οι δύσκολες ημέρες του τελευταίου χρόνου. Ο Γολγοθάς που έπρεπε να ανέβω. Κάποιες φορές ένιωθα τόσο ευθραυστή, τόσο ελαφριά, σχεδόν άυλη μέσα στον κόσμο. Οι νύχτες που με βρήκαν κουλουριασμένη στο κρεβάτι μου, να κλαίω από φόβο μήπως και τελικά δεν τα καταφέρω. Οι άνθρωποι που έχασα. Που ενώ τους άπλωνα το χέρι να με κρατήσουν για να μη πέσω στο γκρεμό, εκείνοι τράβηξαν με δύναμη τα δάχτυλα τους μέσα από την παλάμη μου και άρχισαν να τρέχουν μακριά, αγνοώντας τις ικεσίες μου. Οι στιγμές που λύνιζαν τα πόδια μου, κάτω από το βάρος της δοκιμασίας που έτυχε να πέσει στους ώμους μου. Όλα εκείνα τα πρωινά που δεν μπορούσα να σηκωθώ από το κρεβάτι μου. Όλες οι νύχτες που με έβρισκαν ξάγρυπνη να εύχομαι όλα αυτά που βίωνα να ήταν ένα άσχημο όνειρο, που θα ξυπνούσα το πρωί και θα είχε φύγει μακριά. Κάθε μέρα ήταν και μια μάχη που έπρεπε να κερδίσω για να επιβιώσω. Να σφίξω τα δόντια με πείσμα και να μην αφήσω την ασθένεια μου να με πάρει από όλα όσα αγαπώ, να μου στερήσει το μέλλον που με τόση λαχτάρα περίμενα. Να κάνω όλα αυτά που δεν είχα κάνει ακόμα. Και μέσα σε αυτή την μάχη ένα πράγμα μου έδινε κουράγιο. Η αγάπη. Όλη η αγάπη που με γεναιοδωρία με γέμιζαν κάποιοι άνθρωποι. Που έμειναν κοντά μου δείχνοντας υπομονή απέναντι στον δύσκολο χαρακτήρα μου. Που έγιναν ο κυματοθραύστης των συναισθημάτων μου κι άφηναν να ξεσπάω επάνω τους μόνο και μόνο για να με απαλλάξουν από το φριχτό μου φορτίο.

Το φως άρχισε να λιγοστεύει, αλλά για ένα περίεργο λόγο έβλεπα πιο καθαρά. Ξαν ένα φως εσωτερικό που άρχισε να απλώνεται στο μικρό μου δωμάτιο. Τα είχα καταφέρει. Είχα κερδίσει την πιο δύσκολη μάχη. Εκείνο τον χειμώνα κέρδισα την μάχη για την ζωή μου. Είχα κάποιες απώλειες, που ενώ τότε φάνταζαν σημαντικές, τώρα πια είναι απλά φαντάσματα που ανήκουν στο παρελθόν. Το είδωλο του καθρέφτη ενώθηκε με το δικό μου και έγιναν ένα. Στο κρύο γυαλί τώρα έβλεπα τον εαυτό μου όπως είμαι τώρα. Με κοντά μαλλιά, ταλαιπωρημένη, αλλά νικήτρια. Μέσα στα μάτια μου δεν υπήρχε σκοτάδι, αλλά ένα φως ανεξήγητο, που κάποιοι το βαπτίζουν ελπίδα.

Ακόμα ένα βράδυ περνά. Άλλη μια μέρα που ήσουν εδώ, σ' αυτό τον κόσμο, να υπάρχουν, να ελπίζεις, να ζεις, να μάχεσαι για τις ώρες σου, για τις μέρες σου. Να μάχεσαι... "Μάχη είναι η ζωή, που την δίνεις κάθε μέρα και πρέπει να την κερδίζεις. Το οφείλεις στην ψυχή σου" αποκρίθηκε το είδωλο, "Σ' αυτή την μάχη, μόνη σου στέκεσαι και πολεμάς. Σ' αυτή την μάχη εσύ είσαι ο στρατιώτης, το όπλο, ο στρατηγός... Εσύ και κανένας άλλος. Αν εσύ σηκώσεις λευκή σημαία, τότε κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να κερδίσει αυτό τον πόλεμο για σένα. "

"Και τι γίνεται με το αύριο;" ρώτησα. "Πότε ήξερες τι γίνεται με το αύριο; Ζεις και πολεμάς για την κάθε μέρα, την κάθε ώρα, το κάθε λεπτό. Ο πόλεμος είναι διαρκής και ασταμάτητος. Και αυτό τον πόλεμο τον κερδίζει κανείς, όταν έχει δύναμη, όχι σωματική, αλλά δύναμη ψυχής. Κι αν ποτέ νιώσεις πως λυγίζεις, κοίταξε τις ουλές που κουβαλάς. Για άλλους μπορεί να είναι σημάδια πάνω στο σώμα σου, αλλά για σένα θα είναι πάντα κάτι παραπάνω. Αυτά είναι τα μετάλλια σου από τον πόλεμο που κέρδισες. Μετάλλια ανδρείας και θάρρους. Μετάλλια επιβίωσης. Σημάδια μιας ψυχής που πολέμησε..."

Το τραγούδι είχε απο ώρα τελειώσει. Η βροχή συνέχιζε να μαστιγώνει τους δρόμους. Το κερί έσβησε. Σκοτάδι απλώθηκε σε όλο το δωμάτιο. Κατάπιε τα έπιπλα, τους τοίχους, τα βιβλία, τις παλιές φωτογραφίες. Έκρυψε τα φαντάσματα του παρελθόντος κάτω από τον μαύρο του μανδύα. Έκρυψε τον πόνο, την θλίψη, την αγωνία. Κάλυψε κάθε γωνιά του χώρου, εκτός από ένα σημείο. Δεν μπόρεσε να καλύψει την καρδιά μου... Εκεί υπάρχει πια μόνο φως...

* Είμαι 26 ετών, γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Θεσσαλονίκη. Σπούδασα γραφιστική απ' όπου και πήρα το πτυχίο μου πριν από τέσσερα χρόνια. Πάντα έψαχνα τρόπους να εκφράσω τις σκέψεις μου κι αυτό το βήμα μου δίνει η Τέχνη και η Δημιουργία. Μου αρέσουν τα μυθιστορήματα (το αγαπημένο μου βιβλίο είναι το "Έγκλημα και Τιμωρία" του Ντοστογιέφσκι), οι ταινίες, η ζωγραφική, η φωτογραφία και γενικά όλα τα μέσα που χρησιμοποιούμε για να εκφραστούμε.

Στα δύο

Τα χέρια στο τιμόνι. Ο δρόμος γκρι και οι λωρίδες έντονα λευκές. Χωρίζουν στα δύο τη διαδρομή, άλλοτε διακεκομμένα, άλλοτε ολοσχερώς. Ανώφελα άδειος, εντελώς.

Ο δείκτης στο καντράν όλο και πιο δεξιά.

Μου αρέσει όταν βρέχει. Ανοίγω ντροπαλά τα γκριζωπά παντζούρια και βλέπω όσα πολύ προσεχτικά ακούω. Το διαλυμένο πεζοδρόμιο ακριβώς μπροστά από τα γεμάτα υγρασία υπόγεια φοράει τα καλά του. Πολύχρωμες γαλότητες κινούνται γρήγορα, άλλοτε γλιστράνε αφήνοντας το λείο σημάδι λάσπης και συμπυκνωμένης σκόνης πίσω τους, άλλοτε σταματούν περιμένοντας να μετρήσει ο κάτοχός τους το κενό, για να το περάσει με ένα αδέξιο άλμα. Μικρό πάντα. Το άλμα. Πάνω από την αντανάκλαση των γκριζωπών σύννεφων. Ενίοτε με μια γόπα εντός της. Ξεχασμένη, διαλυμένη, ελαφρώς μουχλιασμένη.

Η οθόνη του ραδιοφώνου αναμμένη. Τα χέρια στην κόρνα. Χωρίζει στα δύο τον ήχο από τα λάστιχα, άλλοτε κελαριστά, άλλοτε στριγγλίζουν. Ανώφελοι ήχοι, εντελώς.

Οι γραμμές στα ύψη.

Μου αρέσει όταν βρέχει στο σκοτάδι. Κλείνω αργά τα λερωμένα τζάμια και ακούω όσα πολύ προσεχτικά βλέπω. Η διαλυμένη λάμπα ακριβώς μπροστά το γεμάτο γκράφιτι ερειπωμένο κτίριο βγάζει τα καλά της. Μονόχρωμες λάμπες κινούνται αργά, άλλοτε τσιτσιρίζοντας εξατμίζοντας τη γλιστερή υφή κάθε σταγόνας που απεγνωσμένα μάχεται να αγκιστρωθεί απάνω της, άλλοτε συνεχίζει βουίζοντας μέχρι να

αδειάσει από τον θερμό αέρα και τους υδρατμούς. Θερμός πάντα. Ο αέρας. Μέσα από τα σκονισμένα τζάμια της διαλυμένης λάμπας. Ενίοτε μια αράχνη εντός της. Κιτρινόμαυρη, ακινητοποιημένη, ελαφρώς ζαλισμένη.

Οι δάφνες στο κιγκλίδωμα και τα δέντρα καμένα στις άκρες του δρόμου. Τα χέρια στην οροφή. Χωρίζουν στα δύο τον αέρα, άλλοτε μυρίζει χρώμα, άλλοτε βροχή. Ανώφελα πυκνός, εντελώς. Το κάθισμα ακόμα πιο μπροστά.

Μου αρέσει όταν βρέχει στο σκοτάδι το χειμώνα. Ανοίγω γελώντας την κοκκινωπή κουρτίνα και μυρίζω όσα πολύ προσεχτικά αγγίζω. Η μαντεμένα σόμπα ακριβώς μπροστά από την παρδαλή σκισμένη πολυθρόνα τρώει και φέτος τα ξύλινα παιδιά της.

Έπαψε πολύ καιρό να φοράει τα καλά της. Σκουριασμένη καταβροχθίζει βρεγμένα ξύλα, βρεγμένα από βροχή και αίμα, άλλοτε βογκώντας με φλέγμα από στάχτη και άλλοτε σείοντας μέχρι να κατεδαφίσει και το τελευταίο ανέγγιχτο κούτσουρο. Ανέγγιχτο πάντα. Το κούτσουρο. Μέσα στην ξεφλουδισμένη μήτρα της σκουριασμένης σόμπας. Ενίοτε ένα σαράκι εντός του. Πεινασμένο, καταστροφικό, ελαφρώς θορυβώδες.

Τα χέρια στο λεβιέ. Η καμπύλη του τούνελ εξαφανίζει γρήγορα τον ήλιο. Χωρίζεται στα δύο το σκοτάδι, άλλοτε φέγγει πεινασμένο, άλλοτε χλωμά σα ντροπιασμένο. Ανώφελα μακριά, εντελώς. Το πόδι στο φρένο.

Μου αρέσει όταν βρέχει στο σκοτάδι Κυριακή το βράδυ. Στηρίζομαι στα δύο και αγγίζω όσα πολύ προσεχτικά μυρίζω. Κλείνω ευχαριστημένα τα γκριζωπά παντζούρια και αποχαιρετώ την κιτρινόμαυρη αράχνη. Ενώνω πολύ προσεχτικά τα μουλιασμένα ξύλα γύρω από τα λερωμένα τζάμια και υποκλίνομαι στα άλματα μιας πολύχρωμης γαλότσας. Τραβάω μανιωδώς την κοκκινωπή κουρτίνα και σέρνομαι πάνω στο γδαρμένο πάτωμα να πιάσω τον τελευταίο κρίκο. Άλλοτε τον χρησιμοποιώ για να ξανακρεμάσω αμέσως την κουρτίνα, άλλοτε σκεπάζομαι με αυτήν και τον στριφογυρίζω ώρες ανάμεσα στα γερασμένα δάκτυλά μου μπροστά από την μαντεμένα σόμπα, αναρωτώμενη αν θα πετύχω το ανέγγιχτο κούτσουρο ή το κατάμαυρο μπουρί. Ακίνητο

πάντα. Το μπουρί. Μέσα στο τσίγκινο φόρεμά του. Ολοστρόγγυλο, μακρύ, ελαφρώς απανθρακωμένο.

* Η Νίκη Μαρούλη διδάσκει πολλά χρόνια τώρα τη Γερμανική, ενίοτε τη μεταφράζει κιόλας. Αγαπά τα παραμύθια, τα διηγήματα και τη σοκολάτα... κι όχι πάντα με αυτή τη σειρά!

Αυτή η πόλη, γεμάτη φώτα νέον. Βράδυ Παρασκευής, βράδυ αφετηρία ζωής.

Ήταν Παρασκευή και ήταν βράδυ, εκτός αυτών όμως ήταν και μέσα Άνοιξης. Γεμάτος Απρίλης, ντροπαλός Μάης. Εκείνη έκλεισε το ταπεράκι με το τοστ ζαμπόν τυρί, μασουλώντας την τελευταία μπουκιά, περισσότερο από συνήθεια παρά από πείνα. Τα πλακάκια άστραφταν, το ίδιο και οι τουαλέτες. Ήταν οκτώ και μισή ακριβώς, η ώρα που παράταγε τη δουλειά στη μέση και καταπιάνοταν με το τοστάκι της. Μόνο το ξεσκόνισμα απέμενε. Το ξεσκόνισμα δέκα γραφείων από μελαμίνη, των δέκα υπαλλήλων με τις δέκα γραβάτες που χτυπούσαν τις δέκα κάρτες εξόδου στις πέντε ακριβώς. Της άρεσε η δουλειά της ήταν η αλήθεια. Ήταν αφεντικό του εαυτού της. Δούλευε πάντα μόνη, όταν όλοι είχαν φύγει από το γραφείο του ορόφου. Έδινε στη δουλειά το ρυθμό που ήθελε. Κάποιες φορές, όντας κουρασμένη, πήγαινε τη σφουγγαρίστρα όπως, όπως και αγάλι, αγάλι. Σήμερα όμως ήταν φουριόζα. Παρότι κοιτούσε μέσα από τη τζαμαρία του πρώτου ορόφου το απέναντι κτίριο, η σφουγγαρίστρα πήγαινε σα τρελή σε ένα υγρό, μανιασμένο πέρα δώδε πάνω στα πλακάκια του γραφείου. Το σφουγγάρισμα έλαβε τέλος, το τοστάκι της το ίδιο και μόνο ένα έρμο ξεσκόνισμα απέμενε.

Καθόταν στο γραφείο του προϊσταμένου του τμήματος και έσφιγγε το ξεσκονόπανο στα χέρια της κοιτάζοντας πέρα από την τζαμαρία. Στο απέναντι κτίριο ο κόσμος μαζευόταν δειλά αλλά σταθερά. Σήμερα ήταν η μέρα. Η μέρα που εδώ και τρεις εβδομάδες περίμενε. Μέσα από τη φόρμα της καθαρίστριας είχε φορέσει το καλύτερο της φόρεμα. Εκείνο με το οποίο είχε παντρευτεί στο δημαρχείο τον Πέτρο. Ένα άσπρο φουστανάκι με ένα ραμμένο φιογκάκι στη μέση, πάνω στον αφαλό σχεδόν.

Τόσο κοντό για να μπορεί κανείς να δει λίγο πάνω από το γόνατο και τόσο μακρύ για να πρέπει να φαντάζεται τα υπόλοιπα. Ήταν ωραίο και σικάτο φόρεμα. Τα καφέ παπούτσια με τη μπαρέτα τα είχε σε μια σακούλα από τον Σκλαβενίτη και μετά από το ξεσκόνισμα θα τα φορούσε. Το ξεσκόνισμα όμως δεν είχε καμιά όρεξη να το ξεκινήσει. Κοιτούσε μόνο πέρα από τη τζαμαρία σφίγγοντας το ξεσκονόπανο στα χέρια της.

Είχε ακόμα ένα τέταρτο στη διάθεση της. Η διάθεση της δεν είχε ούτε ένα λεπτό στη διάθεση της. Το μόνο που την ένοιαζε ήταν να ξεφορτωθεί τη βρώμικη φόρμα καθώς και το ξεσκονόπανο και να βρεθεί περιποιημένη μπροστά από την είσοδο της γκαλερί. Ήταν πραγματικά πολύ τολμηρό βήμα να σκεφτεί κανείς να ανοίξει μια γκαλερί μέσα στη κρίση. Η ταμπέλα όμως ήταν σαφής. "Ζητούνται πωλήτριες με γνώσεις ζωγραφικής". Έμοιαζε σαν ευκαιρία ζωής. Τι καλύτερο από το να επισκεφτεί την γκαλερί στα εγκαίνια και φεύγοντας να ρωτήσει για την αγγελία; Κάτι σα δύο σε ένα. Όλη της τη ζωή πινέλα χάιδευε, ζωγράφιζε, σκισάριζε, ανακάτευε τέμπρες και λαδομπογιές. Μέχρι και φορέματα σκάρωνε σε σχέδια. Τα δάκτυλα της ήταν φτιαγμένα για αυτό. Η ψυχή της κολυμπούσε μέσα στα χρώματα και τις φωτοσκιάσεις. Το σώμα της όμως και το μυαλό της έπρεπε να τα φέρουν βόλτα με αυτό που λεγόταν πραγματικότητα. Η σχολή καλών τεχνών μεταφραζόταν σε σχολή μπατίρηδων και συνεπώς δεν αποτελούσε μια εκ των επιλογών. Από μικρή συμβιβάστηκε με την αλήθεια και οι όροι ήταν κάπως σκληροί. "Έτσι είναι οι συμβιβασμοί γλυκιά μου, σκληροί σαν ακλόνητες πέτρες." Αυτά έλεγε στον εαυτό της, αυτά έλεγε και στα ντελικάτα της δάκτυλα χρόνια τώρα. Στη φαντασία της απέφευγε να το πει. Ήταν ευαίσθητη δαύτη και την άφηνε να καταγίνεται με κάθε λογίων σχήματα που έφτιαχνε η σφουγγαρίστρα στο πάτωμα. Κάθε απόγευμα έφτιαχνε ένα έργο τέχνης πάνω στα πλακάκια που με το που άνοιγε το παράθυρο μετά χανόταν. Εξαυλώνόταν. Στέγνωνε το σφουγγάρισμα και εξαφάνιζε φαντασία και έργο μαζί. Με το ξεσκόνισμα ήταν πιο σκληρά τα πράγματα. Έπρεπε να καταστρέψει η ίδια τα σκαριφήματα της. Εκεί που είχε δημιουργήσει μια ολόκληρη πολιτεία πάνω στο τραπέζι των συνεδριάσεων, να δώσει μια και να γκρεμίσει όλα τα κτίρια μαζί. Κοίταξε στα χέρια της το κόκκινο πανί και στη συνέχεια το άπλωσε πάνω στο γραφείο. Δε θα ζωγράφιζε τίποτα σήμερα, δεν είχε χρόνο,

δεν είχε όρεξη να σβήνει. Πέρασε δύο φορές την επιφάνεια του λακαριστού ξύλου και μετά τοποθέτησε το πανί μέσα στο διάφανο σακουλάκι της.

Σίγουρα δεν ήταν κατάντια να είναι καθαρίστρια αλλά όσο τα χρόνια περνούσαν τόσο εκείνη δε μπορούσε να το καταπιεί. Όχι το ότι τώρα σφουγγαρίζει, αλλά περισσότερο που πλέον δεν ζωγραφίζει. Η αγγελία αυτή ήταν μάνα εξ ουρανού. Τι καλύτερο από το να βρίσκεται ανάμεσα σε ζωγράφους, γκαλερίστες, και ανθρώπους που εκτιμούν την τέχνη; Και τι και εάν ανάμεσα στους ανθρώπους της τέχνης βρισκόντουσαν και εκείνοι που εκτιμούσαν ένα πίνακα ανάλογα με το πόσο ταιριάζει με τον καναπέ που μόλις αγόρασαν; Εκείνη θα το τολμούσε. Θα πήγαινε ως επισκέπτης στην γκαλερί και θα προσπαθούσε να εντυπωσιάσει με τις γνώσεις της τους ιδιοκτήτες. Ο τάδε πίνακας είναι της δεινά σχολής και ο δεινά ζωγράφος είναι της τάδε εποχής. Πως πέρασε την σπάτουλα με την λαδομπογιά πάνω στο κύμα και πως έσβησε τη σκιά από το σύννεφο με το βουτηγμένο στο κάρβουνο δάκτυλο της. Η συνέχεια ήταν εξασφαλισμένη. Η επιτυχία επίσης. Κανένας δε θα ρωτούσε για προϋπηρεσία. Θα το έβλεπαν ξεκάθαρα ότι η συγκεκριμένη γυναίκα ήταν στα σίγουρα ο άνθρωπος τους.

Άφησε στη τσάντα της το σακουλάκι με το πεινασμένο ξεσκονόπανο, το ξεσκόνισμα στη μέση και της ρόμπα της στο πάτωμα κοιτώντας μέσα από την τζαμαρία τον κόσμο της γκαλερί να μαζεύεται. Τον κόσμο εκεί έξω. Έναν άλλο κόσμο, τόσο κοντά μα τόσο μακριά της. Κάθισε στην καρέκλα του προϊσταμένου, γέρνοντας μπροστά για να φορέσει τα παπούτσια με τις μπάρετες. Ο χρόνος περνούσε και η ζωή το ίδιο. Έπρεπε να βιαστεί. Δεν θα έχανε τίποτα εξάλλου πέρα από λίγη σκόνη παραπάνω.

Το ασανσέρ τη ξέβρασε στην είσοδο του εμπορικού κέντρου μαζί με το φόβο για αυτή την επίσκεψη. Πέρασε ανάμεσα από ανθρώπους που φορούσαν δύο στρώφες κασκόλ, παπιγιόν και κρατούσαν μακρουλά ποτήρια γεμισμένα με λευκό ή κόκκινο κρασί. Πέρασε μέσα από το πάθος μιας ζωής και το μόνο που την ένοιαζε ήταν να δει τους πίνακες. Δε δέχτηκε το κρασί που της πρόσφεραν και για καναπεδάκι ούτε λόγος να γίνεται. Καθόταν μόνο μπροστά από τους πίνακες ενόσω οι ειδήμονες της τέχνης μπεκρούλιαζαν και μασουλούσαν. Καθόταν από απόσταση και αναλογιζόταν για προοπτικές,

οπτικές, αναλογίες και τεχνοτροπίες. Οι γουλιές κατέβαιναν, ο κόσμος μαζεύονταν, η ώρα περνούσε και εκείνη γέμιζε από ζωγραφιές το δικό της κόσμο.

Εγείνοντας από την γκαλερί ένωθε ευτυχής. Ήταν η καλύτερη βόλτα της ζωής της. Το αεράκι της νύχτας έπαιρνε μακριά όλη της την κούραση. Είχε μαζέψει τόσα χρώματα και πινελιές μέσα της που έφταναν για την υπόλοιπη ζωή της. Εγίμκε έξω με το σινιέ της φόρεμα και ένοιωσε ό, τι τόσα χρόνια δεν είχε νιώσει. Ανακατεμένη σα τέμπρα στην παλέτα. Να στριφονυρίζει υγρή – σα φρεσκοαπλωμένη λαδομπογιά – και να μελετά τις αποχρώσεις. Ένοιωσε πλήρης και τίποτε άλλο δεν την έμελε. Σκεφτόταν εκείνες τις φωτοσκιάσεις του σχεδίου στο βάθος δεξιά. Κάρβουνο σε χαρτί. Καταπληκτικός πίνακας με απροσμέτρητο βάθος προοπτικής. Ο καλλιτέχνης είχε δώσει όλη του την ψυχή σε αυτό το έργο. Ιδιαίτερα στις σκιές. Εκείνη καθόταν σε τέσσερα μέτρα απόσταση, στητή με το λευκό της φόρεμα και το φιογκάκι στον αφαλό της ντούρο και ατένιζε τις ατελείωτα τέλειες σκιές του πίνακα μπροστά της. Ήταν σα κάποιος να της άνοιγε τη μια πόρτα μετά την άλλη. Η κάθε σκιά του πίνακα έκρυβε μέσα της τη διέξοδο για κάπου πέρα από εκεί που βρισκόταν εκείνη. Τα μάτια της ταξίδευαν και η ψυχή της ανέμιζε μέσα στα απαλά τραμπαλίσματα των επτά αποχρώσεων του γκρι των σκιών. Ο κόσμος πηγαινοερχόταν πίσω της με τα ζουπιγμένα στα δάκτυλα καναπεδάκια και εκείνη βουτούσε από τη μια σκιά στην άλλη. Άνοιγε τη μια πόρτα μετά την άλλη. Η κάθε σκιά την οδηγούσε όλο και πιο βαθιά, στο παρελθόν της, στη τέχνη της, στην τρικυμισμένη της ψυχολογία. Ο πίνακας έδειχνε μια πόλη, βουτηγμένη στη νύχτα, σα και αυτές που ζωγράφιζε με το ξεσκονόπανο στο τραπέζι των συνεδριάσεων. Οι σκιές δημιουργούσαν τα βάθη των κτιρίων, τα σοκάκια, τους φωτισμούς από τις λάμπες στα στενά. Εκείνη τρύπωνε και κρυβόταν, χωνόταν πίσω από τα κτίρια και χανόταν. Βρισκόταν κάτω από τις λάμπες και μετά εξαφανιζόταν. Όλο και πιο βαθιά στην πόλη. Όλο και πιο βαθιά στον πίνακα. Περιπατούσε για ώρα μέσα σε αυτή τη σκιασμένη βραδινή πόλη, ακούμπανε τις βαριές πέτρες των κτιρίων, αγνάντευε στις στέγες και πιο πέρα, στο απόλυτο μαύρο κάρβουνο του ουρανού. Περιπάτησε για πολύ ώρα και κατάπие ολοκληρωτή την πολιτεία μέχρις ότου ξεβραστεί στην είσοδο της γκαλερί. Μόνο που αυτή τη φορά η

είσοδος λεγόταν έξοδος. Ήφτιαξε το φιογκάκι στη μέση της, ίσιωσε την τσάντα στον ώμο της και προχώρησε μπροστά.

Έμοιαζε σα κείνες τις γυναίκες που μετά από μια παράνομη ερωτική περιπέτεια προσπαθούσαν με λίγο φτιασίδι να επανέλθουν στους προηγούμενους λογικούς τους ρυθμούς. Ούτε που της πέρασε από το μυαλό να ρωτήσει τους ιδιοκτήτες για εκείνη την κενή θέση. Δεν ήταν το ότι ντράπηκε. Η πόλη απλά με τις σκιές της ήταν μια μαγεία σκέτη. Ήταν η γνώση που της έλειπε σε εκείνα τα σκίτσα πάνω στο τραπέζι. Πάνω στη σκόνη. Ο καλλιτέχνης δε λογαριάζει τα υλικά, πότε είναι τέμπερα, πότε λάδι, πότε κάρβουνο και κάποιες φορές είναι και σκόνη. Στις σκιές ζούσαν πάντα οι καλλιτέχνες, σε αντίθεση με τα έργα τους. Εκείνη είχε διαλέξει διαφορετικό δρόμο. Να ζει στο φως και τα έργα της να εξαφανίζονται στη λήθη λίγο μετά τη δημιουργία τους.

*Ο **Φίλιππος** γεννήθηκε στην Αθήνα, μεγάλωσε στην Αθήνα και εξακολουθεί να μεγαλώνει στην Αθήνα. Ιστορίες του έχουν δημοσιευθεί στο onestory.gr, στο protagon.gr, στο microstory.gr και στο ideostato.gr. Επίσης, διηγήματα του έχουν συμπεριληφθεί στα e-books «tweetstories» και «Το ταξίδι ενός χαρτονομίσματος» καθώς και στα βιβλία «Ιστορίες για την Ελλάδα» και «Summer Stories» του διαδικτυακού τόπου eyelands. Έχει λάβει επαίνους σε κάποιους διαγωνισμούς συγγραφής διηγημάτων ή ποίησης και έχει χάσει σε άλλους τόσους. Το πρώτο του βιβλίο ψάχνει αυτή τη στιγμή για εκδότη και ο ίδιος για λίγη ηρεμία στη ζωή του. Ευημερώνει – κυρίως στις απάνεμες νύχτες – με τις σκέψεις του το blog <http://philipposgaliasos.blogspot.gr/> και κάπως έτσι η ζωή συνεχίζεται..

Μια στάλα κρύος ιδρώς περνά, φτιάχνοντας ένα φινόποταμάκι από μια λεπτή γωνία στα ζυγωματικά, κάτω από το πηγούνι και στον τράχηλό του.

Πηχτός κόσμος στο βαγόνι, πυκνός και πολύς, και ανίκανος να κουνηθεί μέσα στο κονσερβοκούτι που στοιβάχτηκε. Ένα ρολόι στο σιδερένιο τοίχωμα, μισοκατεστραμμένο, μόλις δείχνει 08:10. Η εφημερίδα στο χέρι του είναι γυρισμένη στα οικονομικά. Κατορθώνει, άγνωστο πώς, να κρατά στο ίδιο χέρι και μία κούπα, αθλίως παρασκευασμένο, καφέ. Το μπράτσο του αριστερού του τον ενοχλούσε επικίνδυνα, όπως είχε γραπωθεί από τη χειρολαβή. Απαράδεκτες οι ελληνικές συγκοινωνίες. Δεν υπάρχει χώρος να υπάρξεις, πόσο μάλλον ν' αναπνεύσεις.

Ανασαίνει στο στέρνο του, σχεδόν κολλητά στο σώμα του, αυτή. Μια κοντή, μάλλον γραμματέας, αδιάφορα ντυμένη μ' ένα ταγιέρ, σε χρώμα ταιριαστό με τον ξεφτισμένο τοίχο πίσω της.

Ένα σιδερένιο στοπ ακούγεται, συρίζει πάνω στις ράγες, ένα δεύτερο μετά βρίσκονται στο πάτωμα. Τρεκλίζει και σωριάζεται αυτός, κι αυτή χάνει την ισορροπία της, κάνει να σταματήσει την ορμή που δόθηκε στο σώμα της, πέφτει με την παλάμη της στο στέρνο του. Η σταγόνα του ιδρώτα στο λαιμό του σκάει στο δάπεδο και εξαχνώνεται.

Αλλάζουν οι δυο τους ένα βλέμμα βαθύ και το μισοχαλασμένο ρολόι στον τοίχο φαντάζει να έχει παγώσει. «Εσύ είσαι; Εγώ είμαι. Σ' έψαχνα. Αλήθεια;» Στο πάγωμα αυτό, σ' αυτές τις μακριές, μήκιστες, πράγματι, ρανίδες του δευτέρου, λένουν πολλά. Λέγουν πολλά, πολλά, παρά πολλά, πολλά περισσότερα απ' όσα

έχουν αρθρώσει άνθρωποι σε δεκαετίες. «Νομίζω σ' αγαπώ Πώς το ξέρεις; Ξέρω τα μάτια σου. Ξέρω πως γεννήθηκα για να μπορέσει να έρθει το τώρα, που θα δω τα μάτια σου. Ξέρω πως το τώρα είναι το μόνο που υπήρχε, υπάρχει, θα υπάρξει, και ό,τι άλλο, μια σκοτεινή ανάμνηση, ένα όνειρο που ονειρευόμουν τόσα χρόνια, για να βρεθώ σ' ένα ατσαλένιο πάτωμα και να ξυπνήσω στο τώρα. Ξέρω πως είσαι εσύ και ξέρω πως είναι τώρα».

Είχε φύγει η εφημερίδα από το χέρι του· φύλλα φύλλα σκόρπισε στο δάπεδο, στα δάχτυλά του είχε μείνει μόνο ο καφές, που τίναξε κάποιες σταγόνες του στη λευκή μπλούζα της. Βλεφαρίζει αυτή και μπορεί να δει ότι τα μάτια της αναλύουν το φως στα χρώματα της ίριδας, σκορπίζουν ουράνια τόξα στο γκρίζο βαγόνι. Ή, ίσως, είναι ιδέα του. Ανεβαίνει το χέρι της αργά, πασπατευτά, πάνω στο λαιμό του, περνά τα δάχτυλά της στο στήρνο του, γύρω από το λαιμό, κάτω από τα μαλλιά, στο σβέρκο του. Μυρίζει ο αέρας, μυρίζει φτηνό εσπρέσο, και σακάκι από το καθαριστήριο και θερμή και καρδιοχτύπι.

Το πόδι του λυγίζει, ψάχνοντας πάτημα, βρίσκει μια σελίδα και τη σκίζει, κάπου στη μέση, το κεφάλι του πλησιάζει το λαιμό της. Το άρωμά της τον χτυπά, θυμίζει κάτι από ξημερώματα στο στρώμα, κάτω από το πάπλωμα, ο ήλιος να του χαϊδεύει τα τσίνορα, τρυπώντας το παραθυρόφυλλο. Στεριώνει το σώμα του ψηλαφητά σε έναν στύλο δίπλα του, σφίγγει το χέρι του, η ανάσα της πάνω στον κόρφο του σκορπά στα ρούχα θαλωρή και γυναικά. Κάποιες ξανθές τούφες έχουν έρθει μπρος στα μάτια της. Κάνει να τις παραμερίσει με τον αντίχειρα και τον μέσο. Συναντιέται ξανά με τη ματιά του και μειδιάζει αφελώς.

Δίνει λίγη δύναμη στα πόδια της, αφήνει το βάρος της στο λαιμό του. Περνά αυτός απαλά τα χέρια του γύρω από τη μέση της και την κρατά όσο πιο σταθερά του επιτρέπουν τα τρεμάμενά του χέρια. Τα μαλλιά της χαϊδεύουν τον ώμο του. Σηκώνονται. Κι ένα ρίγος περνά τους δυο, κάτι σαν να συμβαίνει από αυτή τη σύνδεση, το άγγιγμά τους, μια ενέργεια, μια δύναμη ή στοιχειό, και, για μια στιγμή, κάτι πολύ γρήγορο για το ανθρώπινο μάτι, ένα ξαφνικό κύμα συνειδητοποίησης, μια ταχιά ματιά σ' αυτά

που ήρθαν, σ' αυτά που έρχονται και θα' ρθουν. Ανοίγουν τα μάτια και χαζεύουν τον κόσμο τους, ο ένας μέσα από τον άλλο.

«Περνούν είκοσι χρόνια. Οι δυο τους. αγκαλιά. παιδιά. ένα σπίτι. πυροτεχνήματα. Το χέρι του ταξιδεύει με φροντίδα πάνω από την ηλικιωμένη επιδερμίδα της. Ένα κρεβάτι. μια καρέκλα. ένα φιλί. Εμπειρίες που είναι γραμμένο να ζήσουν. Πιθανότητες που έχουν.

Μια ξύλινη σκάλα, φρεσκοσκαλισμένη. Μια αυλή με γρασίδι, γυμνή. Μόνο ένα ποδηλατάκι αφημένο άτακτα, κάποια κουκλάκια, μια σβούρα. Η τραπεζαρία, ζεστή, μυρίζει κρεμμύδι τσιγαρισμένο και κανέλα. Από την κουζίνα ακούγονται τα βέλια τους. Αυτός, πάνω από τους ατμούς, προσπαθεί να τσιμπήσει από την κατσαρόλα, αυτή του χτυπά μισοαυστηρά, μισοαστεία το χέρι. Κάιει. Πρωινά μέσα σ' ένα ζευγάρι μπράτσα, μια ζωή χτισμένη ήρεμα, με φιλήματα.

Τα χρόνια τρέχουν. Τα παιδιά μεγάλωσαν. Ρυτίδες χαράζουν το πρόσωπό της και τα χέρια του δεν έχουν την παλιά τους ρώμη. Και η ξύλινη σκάλα μισοσασπισμένη και δύσκολη στο ανέβασμα. Σκεπασμένοι με μια κουβέρτα χαμογελούν αχνά, και θυμούνται την ημέρα εκείνη, που συναντήθηκαν σε ένα βαγόνι κατάμεστο, και γνωρίστηκαν επειδή αυτή τον έσπρωξε στο πάτωμα. Τί; Όχι! Αυτός την τράβηξε, είναι σίγουρη, το σακάκι είχε ξεχειλώσει. Μα δεν μπορεί. Αφού έπεσε πάνω του, την άφησε τη χειρολαβή, το είδε! Διχωνωθούν για λίγο, θυμούνται τη χαλασμένη άσπρη μπλούζα, αγκαλιάζονται και κοιμούνται».

Δυνατότητες.

Μα γυρνούν στο τώρα, στο μικρό βαγόνι του υπόγειου. Και παίρνει τα χέρια του απότομα από πάνω της κι αυτή τον αφήνει με βιάση απ' τη λαβή της. Κοιτάζουνε αμήχανα σε άλλες κατευθύνσεις. Ήταν απλώς ένα λεπτό, ένα απότομο φρενάρισμα στο μετρό που την έφερε πάνω του. Αφόρητο το ελληνικό μετρό. Ήταν μια ζωή, που ίσως ήταν μια στιγμή. Ζητούν μια γρήγορη συγγνώμη. Αυτή πετάγεται έξω από το βαγόνι. κάτι οξυμμένο στο πρόσωπό της. Της κλέβει μια τελευταία ματιά, ένα ανέμισμα των μαλλιών της και γυρνά να πιει μια γουλιά από τον καφέ του. και όλα είναι όμορφα.

Το ρολόι δείχνει 8:11. Οι σελίδες της εφημερίδας κείτονται σχισμένες.
Ένα ραδιόφωνο παίζει τις «Ανόητες Αγάπες»...

* Ονομαζομαι, **Γραμματόπουλος Γεωργιος** ειμαι 18 ετων, μενω μονιμα στην Αλεξανδρουπολη του Εβρου και ειμαι μαθητης της 3ης Λυκειου. Γραφω τα τελευταια δεκα χρονια. Εχω ορισμενες συμμετοχες σε πανελληνιους μαθητικους λογοτεχνικους διαγωνισμους, εκ των οποιων αυτη του διαγωνισμου του Μορφωτικου Συλλογου Πετρουπολης για το σχολικο ετος 2010-2011 τιμηθηκε με το πρωτο βραβειο..

Οι δρόμοι ήταν έρημοι. Το μικρό χωριό, φωλιασμένο στις παρυφές του Ολύμπου, δεν είχε ξυπνήσει ακόμα. Από τις καμινάδες υψώνονταν στον ουρανό λευκός καπνός από τα μισοσβησμένα τζάκια και γίνονταν ένα με τα σύννεφα που εμπόδιζαν τον ήλιο να στείλει τις ζεστές αχτίδες του στη Γη. Στα χόρτα που ξεπρόβαλαν δεξιά, αριστερά και ανάμεσα στις σχισμές του πλακόστρωτου δρόμου, το χειμωνιάτικο αεράκι είχε κρυστάλλώσει την πρωινή δροσιά δημιουργώντας μια λεπτή κρούστα πάχνης, κάνοντας τον Κώστα να προσέχει κάθε του βήμα. Ένα αχνό φως στο τέλος του δρόμου τράβηξε το βλέμμα του. Η ξύλινη επιγραφή, που βρισκόταν κρεμασμένη στον πέτρινο τοίχο είχε ξεθωριάσει. Εστίασε περισσότερο το βλέμμα του και όταν κατόρθωσε να διαβάσει τη λέξη «Καφενείον» το βήμα του ζωήρεψε.

Άνοιξε διστακτικά την πόρτα. Οι σκουριασμένοι μεντεσέδες έτριξαν, κάνοντας τη γυναίκα, που ήταν σκυμμένη και τοποθετούσε ξύλα στη σόμπα, να γυρίσει το βλέμμα της.

«Καλημέρα»

Η μεσόκοπη γυναίκα δεν απάντησε, μόνο συνέχισε να απλώνει την αναγνωριστική της ματιά πάνω του. Η απορία ήταν ξεκάθαρη στα μάτια της. Ο νεαρός που στεκόταν μπροστά της, τον οποίο δεν έκανε πάνω από είκοσι χρονών, δεν της θύμιζε κάτι.

«Περαστικός είμαι και είπα να κάνω μια στάση στο χωριό σας» έσπευσε να απαντήσει στις σιωπηλές ερωτήσεις της γυναίκας εκείνος. Οι άγριες ρυτίδες, που είχαν σκάψει χωρίς έλεος το πρόσωπο της γυναίκας, πήραν μια γλυκιά όψη.

«Πέρασε παλικάρι μου να σε κεράσω κάτι. Εγώ είμαι η Ευτυχία και έχω το καφενείο του χωριού, προίκα από τον πατέρα μου θεός σωρέστων όταν παντρεύτηκα τον αχαίρευτο τον άντρα μου που άλλο από πρέφα δεν ξέρει».

Η φλυαρία της γυναίκας έκανε τον Κώστα να αισθανθεί πιο άνετα. Έκανε μερικά βήματα και στάθηκε δίπλα στη σόμπα. Τράβηξε το κασκόλ που ήταν τυλιγμένο γύρω από το λαιμό του, έβγαλε τα γάντια και άπλωσε τα χέρια του για να ζεσταθούν ρουφώντας τη μύτη του, η οποία άρχισε να τρέχει από την αλλαγή της θερμοκρασίας.

Η Ευτυχία μπήκε στην κουζίνα για να ετοιμάσει τα καφεδάκια τους. Το χώρο κατέκλυζε η μυρωδιά του τσίπουρου και ο ήχος των ξύλων που είχαν παραδοθεί στις πύρινες φλόγες. Ο Κώστας, σιωπηλά βολιδοσκοπούσε το μικρό καφενείο. Τα λιγοστά ξύλινα τραπεζάκια ήταν σκεπασμένα με ένα διαφανές νάιλον, τα τελειώματα του οποίου στόλιζε μια πλαστική δαντέλα. Στον απέναντι τοίχο, βαμμένος σε απαλές αποχρώσεις του κίτρινου, βρίσκονταν κρεμασμένα πηλίνα πιάτα στο κέντρο των οποίων απεικονίζονταν η σκηνογραφία της φύσης και μια ασπρόμαυρη φωτογραφία με ένα ζευγάρι να ποζάρει, κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου.

«Η Ευτυχία και ο άντρας της» σκέφτηκε ο Κώστας και άφησε ένα χαμόγελο να ζωγραφιστεί στο πρόσωπό του καθώς σκεφτόταν τα λόγια της γυναίκας «... που άλλο από πρέφα δεν ξέρει».

«Και τον πέτυχα» αναφώνησε η Ευτυχία, βγαίνοντας από την κουζίνα, διακόπτοντας τους συλλογισμούς του Κώστα. Χωρίς να χάσει χρόνο τράβηξε την καρέκλα δίπλα του και αφού ρούφηξε μια γερή γουλιά από τον καφέ της, ήταν έτοιμη να του αφηγηθεί τη ζωή της με κάθε λεπτομέρεια. Δεν είχε σε ποιον να πει τα βάσανά της η κακομοίρα και τώρα που είχε βρει ακροατή, και απαλλαγμένη από το φόβο μην παρεξηγηθούν τα λεγόμενα της μιας και δεν θα τον ξανασυναντούσε, σκόπευε να βγάλει από μέσα της όλα όσα της μαύριζαν την ψυχή. Ο Κώστας την άκουγε σιωπηλός. Που και που έκανε κάποια γκριμάτσα κατανόησης και συμπόνιας. Το μυαλό του όμως ήταν αλλού...

Η Ευτυχία μιλούσε ακατάπαυστα. Σταμάτησε μόνο όταν φάνηκε από το παράθυρο μια αντρική φιγούρα να διασχίζει το δρόμο. Ο άντρας –όχι πάνω από εξήντα – ντυμένος με βαριά ρούχα και μια γκρι τραγιάσκα στο κεφάλι, γύρισε το χλωμό πρόσωπό του προς το μέρος τους και σήκωσε ψηλά το χέρι του χαιρετώντας την.

«Καλημέρα» του φώναξε εκείνη τινάσσοντας ελαφρά το κεφάλι της προς τα πάνω. Ο Κώστας τινάχτηκε από την καρέκλα του. Το βλέμμα του ακολουθούσε κάθε βήμα του άντρα που τώρα χανόταν στην στροφή.

«Αυτός είναι» ψιθύρισε.

«Ποιος αυτός;» απόρησε η Ευτυχία.

«Μου φάνηκε ότι γνωρίζω τον κύριο που χαιρετήσατε» απάντησε ο Κώστας, θέλοντας να δικαιολογήσει την αντίδρασή του.

«Τον κυρ-Μιχάλη; Από πού να τον ξέρεις παλικάρι μου; Αυτός έχει πάνω από είκοσι χρόνια να ξεφυτίσει από το χωριό»

«Γιατί;»

«Μεγάλη ιστορία. Πριν από χρόνια, εσύ δεν θα είχες γεννηθεί, μετά από ένα ταξίδι του στην Αθήνα ερωτεύτηκε μια αθηναία. Κοπέλα σαν τα κρύα νερά. Οι δικοί της δεν τον ήθελαν. Την έκλεψε. Με τον καιρό κι αφού έβλεπαν την κόρη τους ευτυχισμένη τον αποδέχτηκαν. Ύστερα από ένα χρόνο η γυναίκα έμεινε έγκυος και λίγους μήνες μετά γέννησε ένα αγοράκι. Τα λογικά της όμως φαίνετε δεν άντεξαν και μια μέρα γυρνώντας από τη δουλειά τη βρήκε κρεμασμένη μες το σπίτι και το μωρό να ωρύεται στην κούνια».

Ο Κώστας την κοιτούσε μες τα μάτια. Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Τα λόγια της Ευτυχίας ερχόταν σε πλήρη ταύτιση με όσα του είχε διηγηθεί η γιαγιά του. Τώρα ήταν σίγουρος πως ο άντρας της φωτογραφίας που είχε κρύψει στην δεξιά τσέπη του παλτού του βγαίνοντας από το σπίτι του ήταν ο κυρ-Μιχάλης. Η Ευτυχία πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε τη διήγησή της

«Από τότε γύρισε στον τόπο του. Κάθε πρωί φεύγει από το σπίτι και γυρνά το σούρουπο. Με βροχή, με κρύο γυρνά στο δάσος. Δεν μιλάει σε κανένα. Εμένα μου τα είπε μια νύχτα που το τσίπουρο είχε λύσει τη γλώσσα του...»

«Και για το παιδί του, δεν σας είπε τίποτα;» τη διέκοψε ο Κώστας.

«Τίποτα»

Ο Κώστας έτριψε με δύναμη τα υγρά μάτια του για να αποτρέψει τη συγκίνηση να βγει.

«Είσαι καλά παλικάρι μου; Κάτσε να σου φέρω λίγο γλυκό κυδώνι να γλυκαθείς».

Όταν η Ευτυχία επέστρεψε με το γλυκό, από την κουζίνα, ο Κώστας είχε εξαφανιστεί.

Ο ήλιος ήταν έτοιμος να χαθεί στη Δύση. Ο κυρ-Μιχάλης έσπρωξε τη σιδερένια πόρτα της αυλής. Τα έχασε όταν αντίκρισε έναν άντρα να κάθεται στο κατώφλι του σπιτιού του. Πλησίασε. Το βλέμμα του συνάντησε το υγρό βλέμμα του Κώστα. Έσκυψε το κεφάλι και από τα μάτια του άρχισαν να τρέχουν δάκρυα. Ο άντρας που στεκόταν όρθιος μπροστά του ήταν το μωρό που έκλεγε στην κούνια πριν είκοσι χρόνια. Ήταν το μωρό της φωτογραφίας που κρατούσε σαν φυλαχτό στη δεξιά τσέπη του σακακιού του. Ο Κώστας άνοιξε τα χέρια του και ο πατέρας του όρμησε στην αγκαλιά του ψιθυρίζοντας μόνο τη λέξη «Συνγνώμη».

*Ο **Χάρης Γαντζούδης** γεννήθηκε στο Αγρίνιο το 1985. Ιστορίες του έχουν δημοσιευτεί στο internet [deity.gr, onestory.gr, shortstory.gr], συμμετείχε στη συλλογή «Tweet_Stories_Λογοτεχνία σε 140 χαρακτήρες» που κυκλοφόρησε από την ανοιχτή βιβλιοθήκη ενώ το Νοέμβριο του 2012 κυκλοφόρησε το πρώτο του βιβλίο «Οι πρώτες σελίδες» από τις εκδόσεις Σαΐτα.

Τα τελευταία Χριστούγεννα του Πετρίτ

του Νίκου Μεντζίνη*

Ο Πετρίτ, βάδιζε στην Πλατεία Ελευθερίας. Το λαχάνιασμα, από το τρελό του, άγριο τρέξιμο, του είχε φύγει, μαζί και το άγριο μεθύσι του. Τα λαμπιόνια και το Χριστουγεννιάτικο δέντρο, έλαμπαν σε κάθε κατεύθυνση, στέλνοντας φωτεινά βλέμματα στους περαστικούς, μαυλίζοντάς τους, προσκαλώντας τους, στο μεγάλο πανηγύρι των αγορών. Οι γιγάντιοι στύλοι, ανέβαιναν στον ουρανό αυθάδικα, προκαλώντας το βλέμμα να τους ακολουθήσει και να χαθεί στον ουρανό, που έκρυβε τα αστέρια του από ντροπή. Οι γιρλάντες πολύχρωμες υπογράμμιζαν την μουντάδα, την μαυρίλα, μέσα του. Καταναλωτές περνοδιάβαιναν κουβαλώντας τσάντες και πακέτα. Μα τα πρόσωπά τους, αγέλαστα και συνοφρυωμένα. Λογάριαζαν υπόλοιπα πιστωτικών καρτών, αισθημάτων. Αγόραζαν στιγμές μελλοντικής ευτυχίας και ευδαιμονίας, υποθηκεύοντας το σήμερα. Κι άλλοι μετανάστες, με τις οικογένειές τους, περνοδιάβαιναν την πλατεία. Προσπαθούσαν να κόψουν ένα κομμάτι από την καταναλωτική ευδαιμονία που πλημμύριζε την πόλη και τους ανθρώπους. Να το κάνουν δικό τους. Να νιώσουν κι αυτοί συμμετοχοί. Οι πλάκες γυάλιζαν και γλιστρούσαν επικίνδυνα. Όμως ο Πετρίτ με τα βαριά παπούτσια του, πάταγε γερά αν και τρεκλίζοντας, μερικές φορές. Τα χέρια στις τσέπες, χάιδευαν το κουτί. Τον ησύχαζε αυτή η αίσθηση, του έδινε την εντύπωση ότι χάιδευε κάτι πολύτιμο και δικό του. Οι ασπιρίνες ήδη –μέσα από το κουτί–, απάλυναν τον πόνο του. Νοτιάς και ψιλόβροχο.

Χιόνιζε στο χωριό του, τέτοια εποχή. Χιόνιζε ακατάπαυστα. Από τον Οκτώβρη έμπαινε ο χειμώνας και ρίζωνε κάνοντας τους δρόμους αδιάβατους. Τα χέρια κρούσταλλο στην προσπάθεια να κόψουν ξύλα ή

να πελεκήσουν την πέτρα. Ήταν να θέλει ο ουρανός να τους χώσει κάτω από τόνους χιόνι. Να τους κάνει αδράτους. Και τα κατάφερε τόσο χρόνια: Αδράτοι από όλους. Φίλους και δικούς. Μόνο οι «άλλοι», τους θυμούνταν και τους απαγόρευαν κάθε τόσο και κάτι. Πότε τη χρήση της γλώσσας, πότε των πατρογονικών ονομάτων, πότε τις εκκλησίες, πότε το ένα, πότε το άλλο. Κι ο Πετρίτ, περίμενε, δουλεύοντας την πέτρα. Από πατέρα σε γιο, πήγαινε η τέχνη. Την αγάπηε την πέτρα. Την έβγαζε στην επιφάνεια με μια τρυφερότητα σαν κορμί αγαπημένο. Με το χέρι έδιωχνε τα χώματα που την ζεστάναν τόσο καιρό. Όταν έπιανε το σκαρπέλο και το σφυρί, αποφασιστικά έδινε το πρώτο χτύπημα, δοκιμάζοντας, αναμετρώντας την δύναμή της, αναζητώντας τα κρυμμένα «νερά». Η μορφή ήταν κρυμμένη, ήθελε τα κατάλληλα κτυπήματα για να βγει στην επιφάνεια, να λάμψει, να λαλήσει σαν κόκορας στο πρωινό. Ο ιδρώτας, έπεφτε στην πέτρα σαν δάκρυ και την μαλάκωνε. Κι άνοιγε, άνοιγε σαν γυναίκα, που είπε επιτέλους το ναι κι ησύχασε και γινόταν δική του. Από τα χέρια του βγαίνουν τα πάντα: από αρχαία ξόμπλια, ως τα σύμβολα του καθεστώτος, δρεπάνι και σφυρί. Τα έκανε δικά του, τα έφερνε στο φως, με κάθε χτύπημα.

Κατηφόρισε την Δικαιοσύνης. Τα ανεμικά δέντρα, φορτωμένα λαμπιδνία, φρούτα παράξενα κι εξωτικά, αστραποβολούσαν κίτρινο. Ήταν θλίψη. Ήταν διαμαρτυρία για την έλλειψη του πράσινου. Μαγαζιά ανοικτά, φωτισμένα, διαλαλούσαν την πραγματεία τους, ρουφούσαν ανθρώπους στο εσωτερικό τους κι έφτυναν καταναλωτές. Οι διαφημίσεις από τα μεγάφωνα του Δήμου, κόβονταν από χριστουγεννιάτικη μουσική, προσθέτοντας στην ατμόσφαιρα μιαν ακόμα νότα ευρωπαϊκής πόλης. Οι ξεχειλοί κάδοι απορριμμάτων, υπογράμμιζαν τούτη τη νότα. Τα βήματά του τον έφεραν στην πλατεία της μεγάλης εκκλησίας. Φωταγωγημένη σαν νύφη πολύφερνη, υψωνόταν στον ουρανό και παινευόταν. Τα πανγκάκια άδεια, χώνευαν τη ζεστασιά ανθρώπων κορμιών που φιλοξένησαν. Ο Πετρίτ, δίστασε. Δεν μήπε. Προτιμούσε τούτη την ώρα, τη μικρή εκκλησιά του χωριού του, με τις ασβεστωμένες εικόνες, το κατεστραμμένο τέμπλο, αλλά με τα μνήματα των προγόνων του απ' έξω σαν φύλακες. Αυτή, του φαινόταν ξένη κι απόκοσμη. Για τους μεγάλους και τους επισήμους. Προσπέρασε.

Δούλευε όλη τη μέρα. Παραμονή, ξεπαραμονή, τα Δημοτικά έργα ζητούσαν σαν άλλος Μινώταυρος, φρέσκο, φτηνό, δυνατό κρέας και μπράτσα για να ολοκληρωθούν. Αφότου σκόλασε, ο Πετρίτ, χώθηκε για άλλη μια φορά στο γνωστό χαμόσπιτο. Η σκληρή δουλειά και το νερό που έπεφτε ολημερίς, στον κόμβο του Γιδύφου, τον είχε σακατέψει, πονούσε παντού, αλλά στην τσέπη του, αναπαύονταν τα χρήματα της βδομάδας. Ο τζόγος, το μπαρμπούτι, αποτελούν πράξη πίστης, είναι η έκφραση μιας ελπίδας, που αφήνει στον φτωχό περιθώρια ν' αντιμετωπίζει τη φτώχεια και τη στέρηση δίχως να απελπίζεται. Η πίστη στον τζόγο, η ελπίδα πως υπάρχουν δυνατότητες για καλύτερες ημέρες, απαλαίνουν το βάρος της καθημερινότητας και δίνουν διεξόδους. Αν τα συνδυάσεις όπως ο Πετρίτ με τη ρακί, τότε εξηγείται ο καημός του να χωθεί στα στενοσόκακα της Αγίας Τριάδας και να τρυπώσει στην μικρή αποθήκη. Είχε νυχτώσει για τα καλά όταν τρεκλίζοντας, βγήκε στα στενά δρομάκια και τα βήματά του, τον οδήγησαν στον Λάκκο, στο σπίτι του.

Η εικόνα της γυναίκας του, που οργισμένη τον πέταξε για άλλη μια φορά έξω από το σπίτι, τον κατέκλυσε και πάλι: Οργισμένη, η Βιτόρε, τα μαλλιά της λυτά, σαν φίδια, χτυπούσαν την πλάτη της, τα μάτια κόκκινα από το κλάμα και την ανημποριά τον τρυπούσαν. Τεμπέλη, του σφύριξε σαν οχιά. Τα έφαγες πάλι, τεμπέλη!! Σκυλί!! Τα έφαγες στο μπαρμπούτι. Η ανάσα του βαριά, οι ρακές έγιναν σύννεφο και τον σκέπασαν από παντού. Όλη του η ζωή, οι πέτρες που δούλεψε, η πρώτη νυχτιά με την γυναίκα του, τα λυτά μαλλιά της, οι τάφοι των γέρων του, το ανηφορικό δρομάκι για το σπίτι του, το πέρασμα των συνόρων, τα χιόνια, το εφιαλτικό ταξιδί στην καρότσα του φορτηγού, το καράβι, που σαν λεβιάθαν τους χώνεψε και τους έκρυψε, οι καθημερινές προσβολές και τα φτυσίματα: Ένα τεράστιο σε έκταση, φιλμ, εικόνες ανάκατες, που γύριζαν, γύριζαν, γύριζαν στο μυαλό του με μια ταχύτητα εκπληκτική, ιλιγγιώδη και του κάψανε τα φρένα. Το χέρι του σηκώθηκε, σαν από μόνο του, σηκώθηκε και έπεσε στα μούτρα της γυναίκας του. Την συγκλόνισε και την πέταξε στο απέναντι ντουβάρι σαν άδειο τσουβάλι. Δεν ημέρεψε βλέποντάς την να σκουπίζει τα αίματα από την μύτη της, συνέχιζε κι αυτή να τον βρίζει: Σκύλε!! Σκύλε!! Η Βιτόρε, συνέχιζε, συνέχιζε να σκουπίζει τα αίματα

και να ουρλιάζει. Πλησίασε σαν την μοίρα αδυσώπητος και την χτυπούσε, την χτυπούσε. Εγήκε σαν αλλοπαρμένος. Τρέχοντας χώθηκε στα στενοσόκακα. Η ανάσα του σφύριζε. Μετά από ώρα, άρχισε το ανελέητο περπάτημα στην πόλη. Κομμάτι, κομμάτι, την βάδιζε, την αποχαιρετούσε;

Έφτασε στο Κομμένο Μπεντένι. Η μισοτελειωμένη πολυκατοικία, κι άλλη φορά τον είχε φιλοξενήσει. Κλεισμένη από παντού με χοντρές σανίδες και κόντρα πλακέ, προφύλασσε από την παγωνιά και την υγρασία. Μια αψιά μυρωδιά τον κτύπησε κατάμουτρα. Σπέρμα και ούρα, σαπισμένα χαρτοκιβώτια. Βάδιζε αργά, τα χέρια του τυφλά, τον οδηγούσαν. Η γωνιά του έτοιμη: Χαρτόκουτα απλωμένα και εφημερίδες. Δημιουργούσαν μια φωλιά, μια φάτνη που αδημονούσε να τον ζεστάνει, να τον φιλοξενήσει, να τον ξαναγεννήσει; Το μισοτελειωμένο παράθυρο με τις καρφωμένες σανίδες, άφηνε χαραμάδες και ένα κομμάτι του σκοτεινού ακόμα ουρανού, διαγραφόταν. Ακούμπησε την πλάτη του στον τοίχο, έβγαλε το κουτί που τόση ώρα χαϊδολογούσε. Μάσησε, κατάπιε, μια μια όλες τις ασπιρίνες ηδονικά, σαν φρούτο εξωτικό που πικρίζει, αλλά μέσα του κρύβει όλη τη γλύκα που ψάχνεις. Ξάπλωσε. Τα γόνατά του έφτασαν στο σαγόνι του. Έτρεμε. Το μυαλό του άρχισε πάλι να γυρίζει, να γυρίζει αδέσποτο. Λάμπεις πολλές, τρεμόπαιζαν μέσα από τα κλειστά του βλέφαρα. Λάμπεις πρωτόγνωρες, αλλεπάλληλες. Φωτοβολίδες ευτυχίας, μιζερίας, πόνου, ηδονής, άναβαν κι έσβηναν. Φώτιζαν έναν κόσμο που όλοι οι Πετρίτ του κόσμου, δούλευαν την πέτρα, αγαπούσαν τις Βιτόρε, περνούσαν με ταχύτητα, πάνω από κόμβους που ένωναν τους ανθρώπους και τους οδηγούσαν στο μέλλον..... Ο ουρανός, μετά από ώρα άνοιξε. Το φεγγάρι άρχισε να κάνει τα ταχυδακτυλουργικά του στα αστέρια, που μαγεμένα, έλαψαν. Η ακτίνα του διέσχισε τεράστιες αποστάσεις, και βρίσκοντας ένα άνοιγμα στο παράθυρο, ήρθε και φώτισε το παγωμένο σώμα του Πετρίτ που κουλουριασμένο κείτονταν. *«Ήτο η ώρα, όπου η χαρμόσυνη κλαγγή των κωδώνων εκάλει τους πιστούς εις την νυχτερινήν Ακολουθίαν των Χριστουγέννων».*

* Ονομάζομαι Νίκος Μεντζίνης. Γεννήθηκα, το 1961, στο Αίγιο, αλλά μένω μόνιμα από το 1990 στο Ηράκλειο Κρήτης. Σπούδασα δασκαλός στην παιδαγωγική Ακαδημία Θεσσαλονίκης, στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων, καθώς και διετή μετεκπαίδευση στο Πανεπιστήμιο Ρεθύμνου. Σήμερα είμαι διευθυντής σχολείου στο Ηράκλειο. Ασχολούμαι για πολλά χρόνια με τον συνδικαλισμό και τα κοινά γενικότερα: (Πρόεδρος για 6 χρόνια στο Σύλλογο Δασκάλων Ν. Ηρακλείου και για 8 χρόνια Πρόεδρος των Δημοσίων Υπαλλήλων του Νομού).

Πάντα έγραφα. Στην αρχή διηγήματα, που δημοσιεύτηκαν σε πολλά περιοδικά, ιδιαίτερα στο νησί μας και κατόπιν στο διαδίκτυο. Επί σειρά ετών αρθρογράφω σε τοπικές εφημερίδες (ΤΟΛΜΗ, ΠΑΤΡΙΣ κλπ). Το 2005 βραβεύτηκα με το 1ο Εραβείο του παγκρήτιου διαγωνισμού διηγήματος του Δήμου Ηρακλείου.

Την ίδια χρονιά με το 2ο 1ο Εραβείο του παγκρήτιου διαγωνισμού διηγήματος του Δήμου Αγίου Νικολάου.

Το 2006 βραβεύτηκα με το 2ο Εραβείο του παγκρήτιου διαγωνισμού διηγήματος του Δήμου Ηρακλείου.

Το 2007 βραβεύτηκα με το 1ο Εραβείο του παγκρήτιου διαγωνισμού διηγήματος του Δήμου Ηρακλείου.

Το 2011, εκδόθηκε από τις εκδόσεις Ίτανος, το πρώτο μου ιστορικό μυθιστόρημα με τίτλο: «Εύφλεκτη πόλη»

«Ένα χειρόγραφο έρχεται στο φως, και μας μεταφέρει στο 1578 στην Candia (Ηράκλειο). Ενετική κατοχή, οι Τούρκοι προ των πυλών... Μας μιλά για: Ένα Νοτάριο (συμβολαιογράφος) μισό Βενετό, μισό Έλληνα, έναν Ιππότη που κρύβει τα μυστικά του. Ένα σιδηρουर्ग, ένα ζωγράφο, μια ηθοποιό με πολλές χάρες αλλά και γνώσεις, που συναντώνται και μπλέκονται οι ζωές τους: Έρωτες, θανατικά, σεισμοί και πολλές περιπέτειες..... Οργανώνουν μια εξέγερση εναντίον των Βενετών. Που αποτυγχάνει και πνίγεται στο αίμα. Παράλληλα αποτυπώνει την καθημερινή ζωή την περίοδο της Ενετοκρατίας. Μετά από αιώνες ένα τρίπτυχο, που ανακαλύπτεται τυχαία, φανερώνει την αλήθεια».

Ασχολούμαι αρκετά με το διαδίκτυο διατηρώντας blogs, λογοτεχνικού και άλλου περιεχομένου. Δουλειά μου έχει φιλοξενηθεί σε πολλές τέτοιες ιστοσελίδες.

της Νιόβης Δύρη*

Τα Χρώματα της νύχτας

Αυτό που κολυμπάει στα ρηχά την ώρα της πιο βαθιάς νύχτας φαίνεται να είναι περίπου δυο μέτρα, με ένα πλοκάμι που φυτρώνει από το κεφάλι του κι ένα μεγάλο λέπι στην άκρη της ουράς, όταν όμως ορθώνεται βλέπουμε πως είναι μόνο ένα ψηλόλιγνο κορίτσι με μια μακριά κοτσίδα κι ένα γυαλιστερό βραχιόλι στον α-στράγαλο. Πηγαίνει προς μια μικρή σκηνή, σκουπίζεται με μια πετσέτα - κι έτσι, εκτός από το ρόλο που θα παίξει στο τέλος της ιστορίας μας, παίζει τώρα κι έναν πιο δεύτερο, καθώς μ' έναν απρόσεκτο θόρυβο γίνεται η αιτία να ξυπνήσει ο ήρωάς μας και να τον δούμε στο φως των αστεριών.

Να τος, βγαίνει από τη γειτονική σκηνή. Κάθεται στην άμμο κι αφού χαρεί τις πρώτες στιγμές δροσιάς ακουμπάει στα χείλη μια φυσαρμόνικα. Δεν τον πειράζει που ξύπνησε, κοιμάται με διαλείμματα. Γιατί, ας το τονίσουμε από τώρα, ο ήρωάς μας δεν νιώθει άνετα στο βαθύ, ήσυχο σκοτάδι.

Δεν το δείχνει φυσικά: έχει πάρει μέρος σε αρκε-
τές περιπετειώδεις εξορμήσεις οπλισμένος με ετοιμο-
πόλεμο θάρρος και δίνοντας προστατευτικές οδηγίες με
εκείνη την έκφραση σοφής επιφυλακής, μα οι μνήμες
του από παλιά σκοτάδια (απειλές μεγαλύτερων, επιθε-
σεις, ένα πρόσωπο που γελάει) παραφυλάνε πάντα ζω-
ντανές. Θα προτιμούσε να περνάει κι αυτός την πε-
ρισσότερη νύχτα στο μπαρ της κατασκήνωσης με τα πο-
λύχρωμα φώτα και ποτά και μετά να πέφτει για ύπνο
βαριά, αφού κάνει μια βουτιά με τη Στέλλα. (Το ψη-
λόλιγνο κορίτσι). Μα δεν μπορεί.

Καθώς κάθεται τώρα έξω από τη σκηνή του με τη
φυσαρμόνικα και είναι, ή θα είναι σε λίγο, ο μόνος
ξύπνιος στην παραλία, εμείς ακούμε: δεν έχουμε και

πολλά άλλα να πούμε γι' αυτόν. Δεν ξέρουμε αν είναι πλούσιος ή φτωχός, μορφωμένος ή όχι, διανοούμενος, έμπορος ή καλλιτέχνης, μόνο πως είναι τριανταπέντε με σαράντα, με γυμνασμένο σώμα και κάνει διακοπές σ' αυτό εδώ το ελληνικό νησί, στο αυτοσχέδιο free camping. (Τουαλέτες του μπαρ, ντους από το λάστιχο και όλα τα γεύματα και ποτά εκεί).

Τώρα ακούγονται ένας κόκορας κι ένα μηχανάκι: Ξυπνάει κιόλας ο πυρήνας του νησιού για να ψήσει τα ψωμιά, να καθαρίσει τα ψάρια και να στρώσει τα κρεβάτια στα δωμάτια που νοικιάζουν φρονιμότεροι τουρίστες. Γαληνεμένος από τους ήχους, από τη συντροφιά τους, ο άντρας ξαναμπαίνει στη σκηνή να συνεχίσει τον ύπνο του και, καθώς κοιτάζουμε, να η έκπληξη: δεν είναι μόνος. Δίπλα στο μεγάλο sleeping bag είναι ξαπλωμένο, σε ένα στρωματάκι, ένα μικρόσωμο πλάσμα τυλιγμένο στο σεντόνι του, ήρεμο. Λίγες ώρες πριν απόλαυσε τις πτήσεις που κάνουν τα μικρά πλάσματα: ένα κιτρινοπράσινο πάτωμα παλατιού με συμμετρικά σχέδια γλιστρούσε στο βυθό του κόσμου και το πλάσματάκι μας πετούσε ψηλά από πάνω του, ενώ λίγο πιο χαμηλά, ανάμεσα στο ίδιο και το πάτωμα, αιωρούνταν σε αργή πομπή, σαν αγέλη μυστικής ζούγκλας, σκιές ιδιόμορφων ζώων. Τώρα κοιμάται βαθιά. Είναι το παιδί.

Ο ήλιος ψηλά. Ο άντρας ξεροψήνει ψωμί στο γκαζάκι και ζεσταίνει το γάλα, στο άπλετο φως τον βλέπουμε καλύτερα: καστανόξανθα μαλλιά, σκουλαρίκι, όμορφος.

Να και το παιδί. Εγάζει το κεφαλάκι, μετά βγαίνει ολόκληρο κι η φωνούλα του, κρυστάλλινη, δονεί τα μόρια του αέρα γύρω από τις σκηνές, διαπερνώντας τες τρυφερά ή κάνοντας γκελ από τη μια στην άλλη. Κρατάει ένα κίτρινο πλαστικό παπάκι και τρέχει στη θάλασσα. (Σχεδόν λευκή, σχεδόν γυαλί, τα ψαράκια κολυμπάνε σχεδόν ως την άμμο). Ερέχει το παπάκι του και τρέχει γρήγορα πίσω να πιει το γάλα. Ο άντρας πίνει στιγμιαίο καφέ με πολλή ζάχαρη. Παίρνουν κι οι δυο ενέργεια. Αγγίζονται, φιλιούνται. (Κι άλλη ενέργεια). Το σταρένιο δέρμα και των δυο αντέχει στον ήλιο, του παιδιού ίσως λιγότερο. (Τα μαλλιά του είναι επίσης πιο ξανθά, οι μπούκλες πιο λεπτές). Έτσι κι αλλιώς ο ήλιος ανεβαίνει αδίστακτα κι

ένα αγροτικό ακούγεται – οι πρώτες προμήθειες του μπαρ στην άλλη άκρη του μονοπατιού μέσα από την ξερολιθιά και τα σχίνα.

Να και η Στέλλα, η πιο μελένια κι ελαφίσια εκδοχή της «λευκής φυλής», μόνο με ένα βιολε σαλβάρι κι ένα ζωγραφιστό τατουάζ ανάμεσα στα στήθη: καλλωπίζει την κοτσίδα της (μια πολύχρωμη τεχνητή κοτσίδα από αυτές που πλέκουν στα μαλλιά των παραθεριστών οι πλανόδιοι κοσμηματοπώλες, που περιοδεύουν στα ελληνικά νησιά με τις τεράστιες ξύλινες κασετίνες τους) και ανάβει το πρώτο τσιγάρο. Μαζί της τα νυσταγμένα ακόμα βλέμματα από τις γύρω σκηνές ατενίζουν με ευχαρίστηση την οικεία εικόνα: άντρας και παιδί στέκονται στην άκρη της θάλασσας. Ενώ τους πλησιάζουμε, βλέποντας τώρα κι εμείς από κοντά το υπόλευκο των βράχων που διακόπτουν την αμμουδιά, το μπλε και το ξανθό της αδύναμης σκιάς τους και το πράσινο του βυθού, στο φόντο πίσω μας, στην παραλία, αστράφτουν πιάσσαλοι σκηνών, μπουκάλια νερού και καλαμωτές, ενώ οι παραθεριστές απλώνουν ο ένας μετά τον άλλο τα σώματα, γυμνά και ήδη σκούρα, χωρίς σημάδια από μαγιά. (Σε λίγο θα φτάσει το καίκι με τα μαγιά και τις ομπρέλες, τρεις ώρες βάρβαρης επέλασης, μα τώρα είναι ήσυχα ακόμα).

Ο άντρας λοιπόν πάλι: περπατάει στην άκρη του νερού, και καθώς είναι γυμνός μα όρθιος στη φύση (και όχι ξαπλωμένος σε κρεβάτι, άρα άοπλος κι αδέξιος) είναι σε ισορροπία με τον κόσμο, εμπνέει το σεβασμό που πρέπει να εμπνέει ο άνθρωπος, άλλοτε γλυκός κι άλλοτε δυνατός κατά βούληση. Ελέησαμε επίσης από κοντά το πρόσωπό του. Είναι νέος μα με λίγες ρυτίδες στα μάτια, που θυμούνται και καθρεφτίζονται: τη μητέρα του παιδιού; Τη δική του; Τη Στέλλα; Ή μήπως ακατανόητες κινήσεις (θυμηθείτε το μυστικό: φοβάται το σκοτάδι) και μια τρομακτική φευγαλέα μορφή; Σπάει το στόμα του πάντως στην άκρη από μια θλίψη – χαμόγελο: έχει το παιδί.

Το παιδί πίσω του περπατάει προσεκτικά: σε κάθε βήμα ανακαλύπτει και κάτι, άορατο για μας. Στρέφει το μεγάλο κεφάλι προς τις λεπτομέρειες, ενώ πατάει στα βότσαλα με τα πεδιλάκια που δεν το προστατεύουν και πολύ – σε λίγο τα βγάζει για να νιώσει το ζεστό, όχι καυτό ακόμα, μυρμήγκιασμα της άμμου. Ενώ ακολουθεί τον άντρα μηχανικά, τα αισθήματα εγγράφουν τις εντυπώσεις με αστρική ταχύτητα.

Μα να κάτι καινούργιο: διαπιστώνουμε με θαυμασμό πως ο άντρας είναι σπουδαίος κολυμβητής. Έχει κιόλας χαθεί στα βαθιά (για πότε;) και οι παραθεριστές βλέπουν τώρα μονάχα το παιδί, κόντρα στον ήλιο κι ακίνητο, να κρατάει κάτι (τα πεδιλάκια του) κοιτάζοντας το νερό. Συνήθως μπαίνει μαζί με τον πατέρα στα πολύ ρηχά (νιώθει πως το πλατσούρισμα γίνεται για χάρη του), αλλά από σεβασμό στις άγνωστες δυνάμεις, όταν εκείνος ανοίγεται, μένει στην ακτή. Στην πραγματικότητα ανησυχεί. Είναι ένα καθημερινό μαρτύριο, ένα άγχος με το οποίο συμβιβάστηκε. Τα μάτια του σαρώνουν τώρα την εκτυφλωτική επιφάνεια, αναζητώντας το καθησυχαστικό σημάδι. Μια στιγμή μετά (μια δική μας στιγμή) το κεφάλι του θεού αναδύεται επιτέλους, το χέρι κάνει σινιάλο. Ανακουφισμένο, το παιδί κάνει ένα βήμα χαράς.

Και τότε το παιδί πάτησε το καρφί.

Δύσκολα κρατάμε την ψυχραιμία μας: είναι ένα μεγάλο σκουριασμένο καρφί. Πώς να μην καρδιοχτυπήσουμε στη θέα και στο άκουσμα της φωνής;

Εκείνος τρέχει. Το παιδί έχει καθίσει κάτω, κοιτάζοντας με έκπληξη το αίμα (είναι στο πλάι του ποδιού, παραπάτησε) και νιώθοντας πρωτόγνωρο πόνο. Δυνατοί παλμοί το ταραίζουν και τα νεύρα μεταφέρουν στον νεαρό εγκέφαλο τον ακατανόητο συναγερμό. Τι θα έκανε, αν ήταν μόνο του; Ένα ζώακι θα μπορούσε να γλείψει, μα το ανθρώπακι θα μπορούσε;

Ο πατέρας όμως είναι εκεί. Το παίρνει αγκαλιά, το βρέχει στη θάλασσα, πιέζει απαλά την τρυφερή σάρκα να φύγει το πρώτο αίμα. Μα το αλάτι πονάει και το παιδί τώρα σπαράζει: φόβος, πόνος και μια απρόσμενη ταπείνωση, τόσο ανήμπορο που νιώθει.

Μπροστά σ' αυτό το κλάμα ο άντρας είναι διστακτικός: δεν ξέρει, δεν θυμάται. Να δώσει άραγε το δοκιμασμένο σήμα της «γενναιότητας»; Είπαμε ήδη πως δεν γνωρίζουμε την κοινωνική του θέση, ώστε να του εμψυχήσουμε μια πράξη σύμφωνη με αυτό για το οποίο το παιδί προορίζεται, μα οι προορισμοί των παιδιών είναι έτσι κι αλλιώς ασαφείς και καθώς ένα ψαράκι γλιστράει ζωηρό στα χρώματα της φωτεινής θάλασσας συμμαχώντας με το

ικετευτικό προσωπάκι, με το θρυμματισμένο κάτοπτρο, η συνείδησή του άντρα διαλέγει το χαμόγελο.

Κι αρχίζει να φιλάει το ποδαράκι και να λέει κοίτα το ψαράκι, κοίτα το ωραίο βότσαλο και σώπα, θα περάσει, έτσι που σύντομα το κλάμα μαγκώνει στα κοίτα, στα ωραία μεγάλα βότσαλα και στα μικρά παιχνιδιάρικα ψάρια, μα κυρίως μαγκώνει στο χαμόγελο: είναι πειστικό. Μπορεί και να νιώθει την προσπάθεια του πατέρα και να ντρέπεται, πάντως το κλάμα διακόπτεται κι ο άντρας ανακουφισμένος κι αυτός γελάει και το παιδί μιμείται το γέλιο.

Δυο ώρες μετά (το παιδί στη σκιά της Χώρας, στη δροσιά) φτάνει με το ταχύπλοο ο αντιτετανικός, σε παγωμένη κύστη. Ανθρώπινος ορός: κάποιος που πέθανε ίσως από τέτανο κάποτε. Οι άνθρωποι κουβαλάνε σε κουτάκια με βιομηχανικές φίρμες τους μικροσκοπικούς αυτούς στρατιώτες που θα νικήσουν τον πιθανό εχθρό. Είναι μια από τις ελάχιστες βεβαιότητες του αφελούς αυτού όντος, και τη φέρνει σε πέρας με συγκινητική συνέπεια. Με την ίδια συνέπεια –και παρά τις στατιστικές που ισχυρίζονται πως ο εν λόγω πόλεμος έχει μάλλον τελειώσει – η νεαρή γιατρίνα του Κέντρου Υγείας ετοιμάζει την ένεση.

Το παιδί κοιτάζει έντρομο. Θυμνουμε που νιώθει την πιθανότητα της βίας, αγανακτούμε για την εξευτελιστική ευγνωμοσύνη προς όποιον, ενώ μπορεί να το πονέσει, δεν θα το κάνει, όμως αυτά δεν είναι παρά δικά μας πολύπλοκα άγχη: ο νεαρός οργανισμός, με τη τεράστια ορμή για ζωή, απλώς ερμηνεύει κάθε τι σκληρό και μυτερό ως κίνδυνο. Η γιατρίνα ξέρει από τέτοια, συνηθισμένη από παρόμοια ζευγάρια. (Πάντα έχει να κάνει με δ ύ ο, το παιδί και τη μητέρα ή τον πατέρα, και το μόνο που ίσως έχει διακρίνει είναι πως οι πατέρες σε σύγκριση με τις μητέρες –ή οι άντρες σε σύγκριση με τις γυναίκες;– έχουν μια πιο αυτόνομη σχέση με τη ζωή). Κοιτάζει τώρα με ενδιαφέρον τον άντρα, την τριμμένη χακί βερμούδα, το γκρι τισέρτ με τη στάμπα, το σκουλαρίκι και λέει: «Κοίτα, μπαμπά, το γενναίο παιδί!» Κι ενώ το παιδί στιγμαιάει ξεχνιέται στα κοκκινόξανθα (βαμμένα) μαλλιά, στο αφράτο πρόσωπο με το ανεπαίσθητο μακιγιάζ και στη χρυσή αλυσιδίτσα, η ένεση καρφώνεται απαλά στο μπρατσάκι.

Ο άντρας - όχι, δεν είναι τόσο ήρεμος όσο δείχνει. Οι δικές του ενέσεις ήταν άγριες ή μετά από άγριες στιγμές, ένα βράδυ τον κρατούσαν δυνατά τέσσερα χέρια για να ράψει ένα πέμπτο την πληγή του. Ίσως γι' αυτό λίγο μετά βγαίνει από το Κέντρο Υγείας με το παιδί στην αγκαλιά και περήφανος: η μάχη δόθηκε νικηφόρα. Το φως, η μουσική από τα μαγαζιά, τα πέτρινα σκαλοπάτια μέχρι το καφενείο είναι πάλι φιλικά κι ευχάριστα, τα χόρτα στις ξερολιθιές μυρίζουν όμορφα. Απλώς μια λίγο διαφορετική μέρα. Στο καφενείο της Χώρας, το παιδί παλεύει με όρεξη με ένα μεγάλο, χορταστικό τοστ.

Το απόγευμα στη σκηνή (σε ώρα πού συνήθως οι δυο τους είναι στο μπαρ) άντρας και παιδί είναι σε υπερένταση. Εκείνος παίζει λίγο φυσαρμόνικα, μα θέλει πολύ μια βουτιά. Θυμάται το τοστ (εφαρμόζει πιστά την οδηγία περί μη εισόδου στο νερό με γεμάτο στομάχι), αλλά έτσι κι αλλιώς το παιδί απλώς πλατσουρίζει. «Πάμε να βάλουμε το ποδαράκι στη θάλασσα;»

Το νερό στη αρχή τσούζει, μετά όμως μουδιάζει το τραύμα και το παιδί χαίρεται. Μα ο άντρας τώρα το βγάζει έξω (κάπως δύσκολα: είναι πιο κεφάλι, πιο ορμητικό από συνήθως) και πηγαίνει μόνος στα βαθιά. Όχι ακριβώς ο δυνατός θεός που είδαμε το πρωί, πιο πολύ το ευελικό ψάρι που βυθίζεται απαλά μα σταθερά στο σκοτάδι, το μόνο σκοτάδι που αντέχει, σαν μάχη που την έχει κερδίσει λίγο λίγο με τις ανάσες, τους μυς, τη συνομιλία με τη σιωπή. Το πλοίο της γραμμής στον ορίζοντα θα σηκώσει κύμα, αλλά το παιδί.. είναι ασφαλές, δεν θα μπει.. ποτέ δεν μπαίνει μόνο του...

Μα να το, να το μέσα στη θάλασσα! Την ώρα που έρχεται το κύμα! Το παιδί!

Με φρενιασμένες απλωτές ο πατέρας το φτάνει. Απλώνει το χέρι του, ενώ εκείνο παλεύει, όπως μπορεί, με δύναμη. Αλλά ο πατέρας έχει κιόλας φτάσει στα ρηχά, νιώθει σιγουριά και ξαφνικά αλλάζει διάθεση. Το αφήνει να δώσει τη μάχη. (Όμως δεν πρόκειται μόνο για μάχη: το παιδί είναι έκπληκτο και τρομαγμένο από το γεγονός ότι ο πατέρας γελάει). Το κύμα τώρα ηρεμεί κάπως, ήταν ψεύτικο, το παιδί όμως ακόμα παλεύει να κρατη-

θεί, πίνει λίγο νερό. Ο άντρας πλησιάζει το χέρι του και μετά το αποσύρει, είναι πολύ κοντά μα δεν το αγγίζει και πάντα γελάει, σαν να χαίρεται ένα θρίαμβο. Το παιδί δεν καταλαβαίνει. Γιατί γελάει; Νιώθει πως χάνεται, βλέπει το γέλιο σαν όνειρο πίσω από το νερό που το σκεπάζει.

Και τότε το παιδί κατάλαβε. Έπαψε να παλεύει, αφέθηκε με εμπιστοσύνη, και να το θαύμα: το σύστημα των άγνωστων μηχανισμών της ζωής του απότομα συνδέθηκε αλλιώς, κάποιος μυστικός αρμός μπήκε στη θέση του και άλλαξε όλη τη λειτουργία. Δεν ξέρουμε τι ρόλο έπαιξε το χαμόγελο. Μπορεί πράγματι να μετέβαλε την ανάγκη σε κάτι ανθρώπινο, σε σκοπό. Όπως και να 'ναι, το παιδί κατάλαβε.

Και να το την ώρα που ο ήλιος γέρνει και βγαίνουν τα κουνούπια. Την ώρα που το αγροτικό ξεφορτώνει πάλι στο μπαρ και ο Αλβανός οδηγός κάθεται να πιει ένα φραπέ. Την ώρα που η Στέλλα (επιτέλους) ντύνεται. Να το το παιδί στο χρυσαφί φως του νησιού, στην επιφάνεια του ήρεμου και πάλι νερού, να κολυμπάει απαλά κοιτώντας με χαρά τον θεό (που κι αυτός το κοιτάζει και λάμπει), έκπληκτο με το υγρό σύμπαν που μια στιγμή πριν ήταν εχθρός του και τώρα είναι η ίδια η φυσική του συνέχεια, πολύ καλύτερη από το κιτρινοπράσινο παλάτι των υπναγωγών του εικόνων.

Στο μπαρ αργότερα κοιτάζει τη Στέλλα, την τεράστια πολύχρωμη κοτσίδα της, έπειτα εκείνη στρέφεται κι έχει ένα χαμόγελο σαν σκούρα φράουλα, οπότε το παιδί όπως πάντα μαγεύεται. Κρατώντας την κοτσίδα την ακολουθεί στα ινδικά μαξιλάρια, όπου εκείνη κάθεται με το ποτό της σαν εξωτική βασίλισσα σε μαλακό θρόνο, τη ώρα που ο ήλιος τρυπώνει κι αυτός τις τελευταίες του ακτίνες.

Λίγο πριν την αυγή ο άντρας ξυπνάει από τη φωνή της Στέλλας κι απλώνει μηχανικά το χέρι να αγγίξει το παιδί. Μόνο το παπάκι είναι στη θέση του. Ένα ελατήριο τού τεντώνει στη στιγμή την καρδιά και πετάγεται έξω, αρχίζει να φωνάζει το όνομα. Η νύχτα στην πιο βαθιά της ώρα, τρόμος.

Μα να, ακούει το γέλιο του. Έρχεται από τη θάλασσα, πίσω από το βράχο, από εκεί όπου κολυμπούσαν μαζί το απόγευμα. Βουτάει με αγωνία

και θυμό, ενώ το πλάσμα με το πλοκάμι στο κεφάλι και το λέπι στην ουρά γλιστράει στο νερό αντίστροφα, προς το μέρος του –και προς την ακτή: «Έλα, με ακολούθησε μέσα, κοίτα πώς κολυμπάει! Μηράβο!»

Εκείνος συνεχίζει χωρίς ανάσα, και καθώς πλησιάζει βλέπουμε μαζί του: φαίνεται μόνο ένα κεφαλάκι κάτω από τα αστέρια. Γελάει. Πάνω και μέσα στη θάλασσα, την ατέλειωτη υγρή προέκτασή του, βλέπει χρώματα, σχήματα, φινιούρες και γελάει. Την ίδια ώρα ο άντρας ανακαλεί από το σκοτάδι ό,τι τον έκανε να φοβάται. Ετοιμάζεται να σχηματίσει με λέξεις φοβερές εικόνες, άγνωστες ακόμα στο παιδί – κι ωστόσο δεν είναι σίγουρος, νιώθει ένα θηρίο μέσα του μα το νιώθει και άχρηστο, γελοίο. Τι εξυπηρετεί αυτός ο φόβος; Να μη φεύγει το παιδί μόνο του; Μα δεν έφυγε μόνο του, ακολούθησε τη Στέλλα.

Ο άντρας είναι τώρα στο ένα μέτρο, έτοιμος, καθώς δεν βρίσκει τα λόγια, να πιάσει, να αρπάξει με βία. Μια στιγμή πριν αντικρίσει την πρώτη του τρομακτική εικόνα νύχτας (το αγριεμένο από τον ίδιο το φόβο του πρόσωπο του πατέρα) το παιδί συνεχίζει να γελάει, άφοβο μέσα στο σκοτάδι, να εξερευνά τα ονειρικά πλάσματα που κολυμπάνε μαζί του στην άδολη θάλασσα – εξ ίσου άδολη τουλάχιστον τη νύχτα όσο και τη μέρα.

Και τότε ο άντρας κατάλαβε. Κοίταξε τη μικρή θεότητα, έκπληκτος από την απλή αλήθεια: το σκοτάδι δεν έκρυβε ποτέ τίποτε άλλο, παρά μόνο φοβισμένους ή απειλητικούς (που είναι το ίδιο) ανθρώπους. Αλλά εδώ δεν υπάρχουν τέτοια, εδώ το μόνο μαγικό πλάσμα της νύχτας είναι η Στέλλα.

Άφησε το παιδί να πιαστεί επάνω του και το ρώτησε ήρεμα γιατί έφυγε. Εκείνο ζάρωσε το χειλάκι, ένωσε την ύβρη της ελευθερίας, μα ήταν μόνο για λίγο. Έπειτα έμειναν μαζί στη θάλασσα, τη ζεστή και φιλική. Το σκοτάδι ήταν βελούδινο πέπλο που χάιδευε τις συνειδήσεις φέρνοντας προς την επιφάνεια τα κρυμμένα και οι δύο νικητές κολύμησαν κι έπαιξαν μέχρι που η αυγή άγγιξε την πλάτη του νερού, όπου, απλωμένα ως τον ορίζοντα, άμορφα μα υποσχόμενα μυριάδες μορφές, χόρευαν σε απαλούς κυματισμούς, γιγάντια γενναιόδωρα σελάχια, τα χρώματα της νύχτας.

* Η **Νιόβη Λύρη** γεννήθηκε το 1957 στην Αθήνα, σπούδασε φιλολογία και εργάστηκε πολλά χρόνια στη Μέση Εκπαίδευση. Έχουν εκδοθεί ως τώρα τρία μυθιστορήματα με την υπογραφή της, το *Μαχαίρι* στην μπότα (Οδυσσέας, 1997), *Οι εθελοντές* (Ελληνικά Γράμματα, 2003) και το *Πρωινό Ιντερσέιτ* (Εστία, 2006). Επίσης μπορείτε να διαβάσετε ανέκδοτα έργα της στο <http://niovilyri.wordpress.com>

Το αλφάβητο

Εκείνη δε μιλούσε, το παιδί δεν ήξερε αν από πάντα ζούσε στις σιωπής τις ανεξερεύνητες περιοχές ή έχασε τη μιλιά της κάποια στιγμή.

Ένωθε όμως πως τον άκουγε όταν της μιλούσε αυτός, τα μάτια της γίνονταν πιο αστραφτερά, οι ρυτίδες γύρω τους σα να απαλύνονταν λίγο και τα χείλη της σα να χαλούσαν ανεπαίσθητα τη μικρή προς τα κάτω, της θλίψης καμπύλη τους. Δεν του έκανε νοήματα, ούτε φυσικά του χαμογελούσε ποτέ, παρά μόνο τον χαίδευε απαλά στην πλάτη και για πολύ λίγο, μ' ένα τριφτό διστακτικό χάδι, κάθε πρωί πριν φύγει για το σχολείο..

Μερικές φορές όταν έτρεχε προς το σχολείο με τη βαριά τσάντα στην πλάτη του, ή στο γυρισμό καθώς καθόταν κάτω από ένα δένδρο και χάζευε υπομονετικά την κοπιαστική διαδρομή δυο μυρμηγκιών ή αργότερα στο σπίτι, λίγο πριν βάλει το κουτάλι με τη ζεστή σούπα στο στόμα του, σταματούσε απότομα, ένωθε να λιγοστεύει η ανάσα του κι άκουγε ένα τραγούδι, ένα νανούρισμα αχνό και συγκεχυμένο, δεν μπορούσε να διακρίνει καθαρά τις λέξεις, αλλά ήταν σίγουρος ότι το τραγουδούσε εκείνη. Μια αμυδρή εκδοχή του: "Κοιμήσου αγγελούδι μου, κοιμήσου εσύ καρδιά μου...", στοίχειωνε την ήδη πληγωμένη παιδικότητά του, έβαζε αγκαθωτό συρματοπλεγμά στα χωράφια της αθωότητάς του..

Σε λίγο σταματούσε το τραγούδι σα να κατέβαινε ένας διακόπτης στο κεφάλι του και συνέχιζε τις ασχολίες του, αλλά δεν είχε πλέον καμιά περιέργεια για τα μυρμήγκια, του έφευγε η όρεξη για το μάθημα,

άνοστη και ανάξια του φαινόταν η σούπα.

Παρόλα αυτά, αγαπούσε πολύ το διάβασμα, μελετούσε με επιμέλεια όλα τα μαθήματά του, είχε ιδιαίτερη αδυναμία στη γραμματική και ειδικά στο αλφάβητο που το είχε μάθει μόνος του πριν ακόμη πάει στο νηπιαγωγείο.

Από τότε ήξερε καλά, ότι η σειρά των γραμμάτων στο αλφάβητο ήταν δεδομένη και προκαθορισμένη. Αυτή η γραμμική και ηχητική κλωστή που κρατούσε σφιχτά κάτω απ' τη γλώσσα του, σ' όλες τις ώρες της μοναξιάς και της ανίας, αλλά κυρίως στις ώρες του φόβου - τότε που άκουγε τις φωνές και τα χτυπήματα εκείνου, την πνιχτή κραυγή και το βουβό κλάμα εκείνης - ήταν ο καλύτερος φίλος του. Ήταν γι αυτόν, το μικρό πανάκι, το ξεπουπουλιασμένο αρκουδάκι που έσερναν μαζί τους τ' άλλα παιδιά...

Έπειτα εκείνος πέθανε, εκείνη έκλαιγε κι αυτός έκανε το αλφάβητο γέλιο γαργαριστό που αντήχουσε στα μαλακά σπλάχνα του.

Το λ έπαιρνε αγκαλιά ένα α και του χάιδευαν την καρδιά, κυλούσαν στις φλεβίτσες του κι έπειτα όλα τα λα λα λα, τρύπωναν και ράμφιζαν απαλά τα μικρά πλευρά του, μέχρι το πρόσωπό του έφταναν και ρόδιζαν τα διάφανα μάγουλα.

Οι μέρες του έγιναν σαν άχνη ζάχαρη από τότε που έφυγε εκείνος, όμως εκείνη ξεκουραζόταν μόνο στη σιωπή. Το παιδί συνέχιζε να της μιλά με τα παιχνίδια του αλφάβητου που έφτιαχνε μόνος του...

Κάθε μέρα κι από ένα γράμμα.

Στο α της έλεγε: Αγκάλιασέ με, άγγελοι υπάρχουν...

Στο β της φώναζε: Ερέχει, βάλε μου βουτυρένιο χάδι στο ψωμί...

Στο γ την παρηγορούσε: Γρήγορα θα γυρίσω, γρήγορα, για να φάμε γλυκό...

Στο Δ προσπαθούσε να την ενθουσιάσει: Δένδρα φυτρώνουν, όταν με κοιτάς...

Όταν φτάσανε στο 0: Όμορφη που είσαι μαμά μου!

Στο Φ απαιτήσε: Φύσηξε μου φιλί στο βλέ(φ)αρο...

Στο Χ την παρακάλεσε: Χαρά μου, χάρισέ μου ένα χαμόγελο! δεξ ένα χελιδόνι!

Κάθε μέρα ακούραστος, έπαιζε το παιχνίδι τους με υπομονή και τρυφερότητα κι όταν τελείωνε ο κύκλος των 24 ημερών έπιανε πάλι απ' την αρχή το Α.

Κι ας μην συμμετείχε εκείνη, ας μην έβγαζε άχνα, ας μην ανταπέδιδε ούτε μια λυγμική κραυγή...

Αυτός ήξερε ότι το αλφάβητο, σαν από πάντα είναι γραμμένο στα κύτταρα μας, αφού το μαθαίνουν όλα τα παιδιά, ακόμη κι αυτά που δεν μπορούν να μάθουν τίποτε άλλο. Ήξερε ότι η ακολουθία των γραμμάτων που το προσδιορίζει και το κάνει «αλφάβητο» μπορεί ν' αλλάξει καμιά φορά, τα γράμματα να γίνουν πουλιά που θα πετούν σε συμμετρικούς κύκλους και πολύχρωμους συνδυασμούς. Υποψιαζόταν ότι οι λέξεις είναι ρευστές κι απ' τη μια στιγμή στην άλλη το «σκοτεινό» μπορεί σε «φωτεινό» να ρέει και το «πονώ» μπορεί «ποθώ» να γίνει.

Τη μέρα που τελείωσε την πέμπτη δημοτικού, γυρνούσε στο σπίτι με το Άριστα στο χέρι και μ' ένα σφιχτό, κυκλωτικό 0 στην καρδιά...

Τη βρήκε στην πόρτα, να τον περιμένει με τα χείλη της ανοιχτά... Πάνω τους ισορροπούσε με μια εύθραυστη αλλά περήφανη λαχτάρα ένα Α που κρυβόταν χρόνια μέσα της...

Α! α! α! α! ακούστηκαν οι πρώτες μικρές τρυφερές κραυγές σαν ανάποδοι αναστεναγμοί, απ' αυτούς που γεννιούνται μόνο από χαρά. Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα που του φάνηκαν βραχώδη βουνά χρόνου, μέχρι η μαμά του να σχηματίσει ολόκληρη τη λέξη: "Αγάπη μου!" και να τον αγκαλιάσει σφιχτά πάνω της...

* Η Ελένη Κοφτερού είναι γεωπόνος. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη ενώ τώρα ζει και εργάζεται στην Καλαμάτα. Διηγήματά της έχουν συμπεριληφθεί στα συλλογικά βιβλία «Δήγμα γραφής-Μια ντουζίνα και τρία διηγήματα» και «Ι2/Ι2/20Ι2- Οχτώ ιστορίες για μια πλατεία» που διανέμονται ελεύθερα στο διαδίκτυο, από την ανοιχτή βιβλιοθήκη OPENEBOOK. Ποιήματα και κείμενά της έχουν δημοσιευτεί σε διάφορους ιστότοπους.

microstory.gr

Το microstory.gr ξεκίνησε δειλά το ταξίδι του το Νοέμβριο του 2012. Ένα ταξίδι για την αναζήτηση λογοτεχνικής «ζωής» στους δαιδάλους του διαδικτύου.

Το «33» είναι η πρώτη συλλογή διηγημάτων που κυκλοφορεί με την επιμέλεια και τη συμβολή των καλών φίλων και συνεργατών Ελένης Κοφτερού και Φίλιππου Γαλιάσου.

Το microstory αισθάνεται την ανάγκη να ευχαριστήσει όλους τους δημιουργούς που συμμετέχουν στην προσπάθεια με τα κείμενα ή τα ποιήματα τους και τους υπόσχεται ότι θα συνεχίσει να υπάρχει σε πείσμα των καιρών.

33 διηγήματα, 33 ιστορίες ανθρώπων που στάθηκαν κάτω από την ίδια ομπρέλα για να προστατευθούν από το ψιλόβροχο της πεζής καθημερινότητας που μουλιάζει τα όνειρα μας. Η ζωή, ο έρωτας και ο θάνατος συνυπάρχουν αρμονικά στις σελίδες αυτού του βιβλίου, διαπλέκονται και εναλλάσσονται, για να μας υπενθυμίσουν ότι υπάρχουμε γιατί υπάρχουν και το αντίθετο.

2013